Mayk Hammer

TABUTUNU ISMARLADIM

Mickey Spillane

TAY

MAYK HAMMER: 8

Tay Yayınları, Klodfarer Cad. No: 16 Kat: 3
Türbe-İstanbul (1987) Telefon: 528 43 84

Mayk Hammer

TABUTUNU ISMARLADIM

Mickey Spillane

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: THE GIRL HUNTERS

Türkçesi:
Şevket SARAÇ

Dizgi ve Film: Özyalçın Dizgi Servisi
Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Bir arabanın durduğunu, kapıların açılıp kapandığını iki kişinin konuştuğunu duydum. Biri beni kucaklayıp kaldırdı.

—Zilzurna sarhoş bu.

Diğer aynasız yüzümü ışığa çevirdi.

—İçki kokmuyor. Kafasındaki yara düşme sonucu değil.

—Marizlemişler mi?

—Olabilir.

Ne dedikleri umurumda bile değildi. Zaten yanılıyorlardı. İki saat önce belki, ama şu an sarhoş değildim. İki saat önce, Tanrının cezası o şişe kafama inene dek canavar gibiydim. Sonra papazı bulduk...

Aynasızlardan biri çenemi tutup kaldırdı.

—Bu herif serserinin teki. Biri hırpalamış bunu.

—Sendeki de göz değil, budak deliği hani. Dikkatli baksana şuna. Üzerindeki elbise pahalı cinsten ve tam üstüne göre. Aşırmış olamaz. Pisliğine bakma, böyle serseri olmaz.

—Tamam şef, dedi diğeri. Kimliğiyle cüzdanına bakıp merkeze götürelim.

Diğeri gülerek beni yere yatırdı ve cüzdanımı alıp

doğruldu.

—İçi boş!

Hah! Bir bu eksikti. Cüzdanda iki fatura olacaktı. Gitti bizim iki yüzlük.

Aynasızlardan biri bir ıslık çaldı.

—Vay canına! Kimliğinde Mayk Hammer yazıyor. Hani şu burnunu her yere sokan özel dedektif...

—Bu gidişle burnunu mezardan başka bir yere sokamayacak, diye karşılık verdi diğeri.

Beni koltuk altlarımdan destekleyip arabaya doğru sürüklemeye başladı. Ayaklarım hâlâ külçe gibiydi.

—Böyle konuşma, dedi diğer aynasız. Bu tür konuşmalardan hoşlanmayanlar çıkabilir.

—Kim mesela?

—Pat Chambers.

Diğeri bir ıslık çaldı.

—Sana bu herifin önemli biri olduğunu söylemiştim. Hemen karakolu ara, bunu ne yapacağımızı sor. İşi telefonla hallet, telsizi dinleyen olur.

Aynasız söylenerek gitti. Diğeri beni ekip arabasına taşıdı. Kendisi de şoför mahalline geçti ve sigarasını yaktı. Dumandan midem bulandı.

Telefon etmeye giden de döndü ve yanıma oturdu.

—Komiser, adamı evine götürmemizi istiyor. Bize teşekkür etti, dedi.

—Çok iyi. Ha bir komisere iyilik yapmışsın, ha bankada hesap açtırmışsın, ikisi de aynı kapıya çıkar.

Yola koyulduk. Etrafıma bakmak istedim, ama gözümü açamadım.

Her yer zifiri karanlıktı, nalları dikmiş miydim acaba? Aklıma bölük pörçük bir şeyler geliyordu. Yedi yıllık aradan sonra hayata yeniden başlamak ve geçmişteki bazı şeyleri hatırlamak çok zordu. Marizlenmenin etkisiyle bütün vücudum sızlıyordu. Ölümü özlüyordum, ama yine de yaşıyordum.

Hâlâ o korkunç sarsıntı hissini içimden atamamıştım.

Sanki vücudum darmadağındı. Ensem kasılıyor, ağzım kuruyor ve boğazım düğümleniyordu.

Kafamı kaldırdığımda karşımda Pat duruyordu. Bana sigara uzattı.

—İçer misin?

Kafamı "hayır" anlamında salladım.

—Ne o, pes mi ediyorsun? dedi. (Ses tonu çok zalimdi.)

—Eh.

Omuz silktim.

—Ne zaman?

—Arpa bulma umudu kalmayınca. Artık gaganı kapa.

—Anlaşılan kafayı bulacak kadar arpan vardı. (Ses tonu iyice adileşmişti.)

Bazen insan hiçbir şeye dayanamayacak hale gelir. Bu zamanlarda ne yağ çekilmesinden ne de şaka yapılmasından hoşlanırsınız. Koltuğu ittim. Ayakta durmaya çalışıyordum, ama bacaklarım titriyordu.

—Bana bak Pat, lafı nereye getireceğini bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Bunlar beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Beni rahat bırak ahbap. Bana yapacağın en büyük iyilik bu.

Bir an için durakladı. Sonra yine o acımasız tutumunu takındı.

—Aramızdaki ahbaplık biteli çok oldu, Mayk.

—O zaman her şeye yeniden başlayalım. Elbiselerim nerede?

Sigarasının dumanını suratıma üfledi. Eğer ayakta durmak için koltuğa tutunmam gerekmese, suratının ortasına bir tane geçirecektim.

—Çöplükte, dedi Pat. Aslında senin de orada olman lazım ya, nasılsa bu kez talih sana güldü.

—Kes artık, it soyu!

Yine dumanı suratıma üfledi, bu kez neredeyse boğuluyordum.

—Eskiden seni işe yarar bir adam sanırdım, Mayk. Seni gafil avlamak imkânsızdı. Ama artık yalnızca laf

salatası yapan salağın tekisin.

—Pis domuz!

Pat'ın havadaki elini gördüm, ama hiçbir şey yapabilecek durumda değildim. Tokatın tesiriyle havalandım ve koltukla birlikte duvarın dibine yığıldım. Canım yanmadı. Ama ağzıma kan tadı yayıldı ve midem bulandı. Titremeye başladım. Bu nöbet geçince ölü gibi rahatladım.

Kısa bir süre sonra ayağa kalkıp koltuğa gömüldüm. Biraz daha kendimi toparlayınca:

—Sağol ahbap, bu iyiliğini unutmayacağım, dedim.

Pat umursamaz bir tavırla omuz silkti ve bana bir bardak uzattı.

—Al şu suyu iç. Midene iyi gelir.

—Geber, emi!

Bardağı masaya bırakırken zil çaldı. Geri geldiğinde elinde bir kutu vardı. Koltuğa fırlattı ve bana:

—Yeni elbiselerin, giy! dedi.

—Benim yeni elbisem yok.

—Şimdi oldu. Parasını sonra verirsin.

—Zamanı gelince sana tüm borçlarımı ödeyeceğim.

Parmaklarının ucuna basarak yürüdü. Sonra son derece sakin bir sesle:

—Çenenin ortasına bir yumruk daha yemen işten bile değil, dedi.

Bu kadarına dayanamazdım. Koltuktan kalkmağa çalıştım... Yaklaşan tokadı çaresizce seyrettim. Bütün dünyam bir kez daha zifiri karanlığa gömüldü.

Biraz kendime gelince olanları hatırlamaya çalışmak için doğruldum. Yataktaydım ve üzerimde lacivert bir takım elbise vardı. Gömlek ise tertemiz ve beyazdı. Siyah örgü kravat unutulmamıştı. Gömleğin üst düğmesi ise açıktı. Ayakkabılar da yeni ve boyalıydı. Bir an için kendimi bayram çocuğu gibi hissettim.

—Uyandın mı?

Kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Pat eşikte duruyordu. Hemen arkasında ise siyah çantalı bir herif vardı.

Benden cevap gelmeyince Pat:

—Şuna bak, Larry, dedi.

Çantalı herif cebinden bir stetoskop çıkararak boynuna astı. O anda kafamda bir şimşek çaktı ve her şeyi hatırladım.

—İyiyim, pençen o kadar ağır değilmiş, dedim.

—Enayi, sadece şaka yaptım.

—O zaman niye doktor getirdin?

—Ne yaparsın, kurallara sıkı sıkıya bağlıyım. Bu arkadaşım Larry Snyder'dır.

Doktor stetoskopu göğsüme dayamıştı bile. Karşı çıkacak gücüm yoktu. Hızlı, ama dikkatlice muayene etti. İşi bitince ayağa kalktı, çantasından bir reçete kâğıdı çıkarttı.

—Ne diyorsun? dedi Pat.

—Epeyce sürttüğü gün gibi aşikâr. Vücudunda darbe izinden mermi izine kadar her şey var...

—Doğrudur.

—Yumruk izleri oldukça yeni. Başka çürükler de var, ayrıca bir kaburgasında...

—Ayakkabı izi, tekme yedim, dedim.

—Serseri ayyaşlarda olan her şey var. Duruma bakılırsa az kalsın defterini düreceklermiş. Böylelerini bilirsin, dedi doktor.

—Cehenneme kadar yolunuz var, benimle böyle konuşmaya kimsenin hakkı yok.

Pat ağzında bir şeyler geveleyip Larry'ye döndü.

—Ne önerirsin?

—Bunlara ne yapılabilir ki, dedi gülerek doktor. Gözünü bir an üzerlerinden ayırsan yine sokağa düşerler. Bunun gibi işte! Bir fırsatını bulduğunda yeni elbiselerini satar ve eskisinden beter olurlar.

—Bu arada onu biraz alıkoyabilirim.

—Tabii, şimdilik kefeni yırtmış sayılır. Ancak gözünün hep onun üstünde olması gerekli.

Pat pis pis güldü.

—Tasmasını çıkarınca ne yapacağı beni ilgilendirmez, dedi. Ona ihtiyacım var, bir saat ayık kalsa benim için yeterli.

Başımı Larry'ye doğru çevirince, onun önce Pat'a sonra da bana garip garip baktığını gördüm.

—Dur bakalım. Yoksa bu bana eskiden bahsettiğin herif mi?

—Tam üstüne bastın, dedi Pat başını sallayarak.

—Ama bana dost olduğunuzu söylemiştin.

—O eskidendi. Hiç kimse ayyaş bir serseriyle dostluğunu sürdürmez. Baksana herif küfelik olmayı adet haline getirmiş. Bana göre böylelerinin yeri çöplüktür. Eskiden dostum olması hiçbir şeyi değiştirmez. Bunlar benim için geçmişte kaldı. Bazı dostluklar çabuk biter. İşte, bu da onlardan biri. Bu benim için yalnızca iş. Belki eski günlerin anısına bir defalığına göz ardı edebilirim. Ama yalnızca bir defaya mahsus olarak. Bunun dışında ben bir polisim, o ise serserinin teki.

Larry tatlı tatlı sırıttı ve arkadaşının sırtını sıvazladı. Pat'ın suratı bugüne kadar hiç görmediğim kadar gergindi..

—Gevşe, kendi sağlığınla oynuyorsun, dedi Larry.

—Serserilerden nefret ederim.

—İstersen sana da bir reçete yazayım. Artık ucuz olsun diye sakinleştiricileri klinik boy kutularda satıyorlar.

Pat içini çekip sırıtmaya başladı.

—Benim için tek ilaç karşıma mesleğimle ilgili bir olay çıkmasıdır. (Parmağıyla beni gösterdi.) İşte bunun gibi. Mayk, haydi oğlum derdini arkadaşa anlat bakalım.

—Eşşoğlueşek! dedim.

Sırıttı. Dişleri inci gibi parlıyordu. Dudaklarını ısırarak bana doğru iki adım yaklaştı.

—Bana bak, ağzını bozarsan, ne yapacağımı söylemiştim sana.

Gücüm yerindeydi. Ayağa kalkamıyordum, ama olanca gücümle bacaklarının arasına bir tekme attım.

Tam doğrulurken ikincisini ağzının ortasına savurdum. Baş belası doktor kafama çantasıyla vurmasaydı, üçüncüsünü sallayacaktım.

Ancak bir saat sonra kendimize geldik, ama Pat'ın bir daha bana vurmasına izin vermemeye kararlıydım. O ise bir fırsat bekliyordu. En ufak hareketimde bağırsaklarımı deşeceğine emindim.

Doktor gitmiş, reçeteleri yaptırdıktan sonra geri dönmüştü. Benim iki hapım, bir de iğnem vardı. Pat bir avuç aspirin yuttu. Suratında teptiğim yer mosmordu.

Karşıma geçmiş hem iğrenerek, hem de alay ederek beni sinirlendiren cümlesini tekrarlıyordu.

—Mayk, doktora henüz sorununu anlatmadın.

Öldürecek gibi ters ters baktım.

Larry yeni bir kavgaya meydan vermemek için, çantasını kapattı ve gitmeye karar verdi.

Ama Pat pes etmek nedir bilmiyordu.

—Mayk, manitasını elinden kaçırdı. Çok sevimli bir kızdı, evleneceklerdi, dedi.

İçimdeki öfke giderek artıyor ve bütün benliğimi kaplıyordu.

—Çeneni kapa Pat, dedim.

—Kızın öldüğünü biliyor, ama kaçtığına inanmak istiyor. Beceremeyeceği bir iş verdi ve Velda bir daha geri dönmedi. Doğru değil mi, Mayk? Kız öldü diyorum, inan bana.

—Pat, en iyisi bu konuyu kapat, dedi Larry.

—Niçin? O kız benim de arkadaşımdı. Eline silah verilmemesi lazımdı. Ama bu enayi öyle düşünmedi. Sekreteriydi, ayrıca tabancasıyla ruhsatı da vardı. O halde her türlü işin altından kalkabilirdi... Ama eninde sonunda bir kızdı. Nihayet olanlar oldu ve bir daha geri dönmedi. Herhalde nerede olduğunu tahmin ediyorsundur, Larry. Eminim ki, nehrin derinliklerinde bir yerdedir.

Büyük bir boşluktaydım. Hissettiğim tek şey beni yiyip bitiren acıydı. Pat'ın konuşmalarını duyuyordum, ama

tüm bunlar bana bir anlam ifade etmiyordu.

Sesi derinden geliyordu.

—Larry, şuna bak. Çöktü gitti, ama hâlâ beni öldürmeyi düşünüyor. Ne yazık ki, ruhsatı da yok artık. İşini, ruhsatını, her şeyini Velda'ya tebelleş olduklarını zannettiği herifleri temizleyince kaybetti. Paçayı ucuz kurtardı, çünkü herifleri silahlı soygun yaparken vurdu. Ama bu yine de sonu oldu. O günden beri viski şişelerinden medet umuyor. Elinde olsa şu anda beni gebertir.

Doktor yüzümü okşayıp hafif tokatlarla beni kendime getirmeye uğraşıyordu.

Larry'nin o anlamsız gülümsemesi yüzünden silinmişti. Gözbebeklerime baktı, kulaklarımı çimdikledi, gözkapaklarımı kaldırdı ve nabzımı dinledi. Sonra ayağa kalkarak sırtını bana döndü.

—Pat, bunun işi bitik, dedi.

—Bak, buna memnun oldum, cezasını çeksin.

—Doğru söylüyorum. Durumu çok ciddi. Bu adamdan ne istiyorsun?

—Hiç. Niye sordun?

—Bu gidişle yakında keçileri kaçıracak da. Biraz önce epey sarsıldı, bir daha gırtlağına basarsan ölür.

—O zaman bekle de nasıl öleceğini gör. İtin gırtlağına öyle bir basacağım ki...

—Başına bela alacaksın. Biraz daha üstelersen herif oynatır. Ona ne yaptırmak istedin?

Artık kulağım kirişteydi. Bu eski alışkanlığımdı. Ölmek üzere bile olsam böyle bir konuşmayı kaçıramazdım.

—Bir tutukluyu sorguya çekmesini istiyorum, dedi Pat.

Bir süre odada çıt çıkmadı.

—Ciddi olamazsın, dedi Larry.

—Elden ne gelir ki! Herif ondan başkasıyla konuşmayı reddediyor.

—Haydi ordan, palavracı. Sen insanları konuşturma-

sını iyi bilirsin.

—Evet. Ama ortama bağlı. Şu an herif hastanede. Doktor ve hemşireler başının uçundan bir an olsun ayrılmıyorlar.

—Demek öyle.

—Herif vuruldu. Ölüm döşeğinde. Yalnızca bu serseriyle konuşabileceğini söylüyor. Doktorlara göre, bu umudu olmasaymış herif çoktan dört kolluya binermiş.

—Ama...

—Aması, maması yok, Larry. Sonuç almak için her yolu deneriz. Herif vuruldu. Bizim de tetiği çekeni bulmamız gerek. Ortada bir cinayet söz konusu, en ufak ipucunu bile değerlendirmeliyiz. Şu anda bu ayyaş serseri bana lazım. Onu ayık tutmak için her şeyi yapacağım. Bu yüzden ölmüş, ölmemiş umurumda bile değil.

—Pekâlâ Pat. Bu senin işin, isteğin gibi yaparsın. Ama bir adamı öldürmenin değişik yolları olduğunu da unutma.

Pat bana baktı.

—Nasıl ölürse ölsün, bu beni hiç ırgalamaz.

Birden gülümsedim ve uzun süredir hatırlamaya uğraştığım sözleri buldum: Canın cehenneme!

II. BÖLÜM

Pat yine her zamanki gibi titiz bir şekilde hazırlanmıştı. Aradan geçen onca yıl onu hiç değiştirmemişti. Oldum olası düzen adamıydı. Elimde olmayarak sırıttım. Oysa bunun sırası değildi. Neler oluyordu bana? Yoksa Larry'nin dediği gibi fıttırıyor muydum?

Larry ve Pat kollarıma girmiş, beni içeri itiyorlardı. Dışardan bakıldığında sanki acile yetiştirilmeye çalışılan bir hastaydım.

Tuvalete götürmelerini istedim. Bir kez daha kustum. Kafamı soğuk suyla yıkayınca biraz olsun açıldım. Artık hareketlerime az da olsa hakimdim. Bu sayede sırıtmayı kestim. Şans eseri tuvalette ayna yoktu, böylece uzun süredir seyretmediğim o lanet suratıma bakma fırsatını bulamadım.

Arkamda bir kapının açıldığını ve Larry'nin beyaz önlüklü birisiyle konuştuğunu duydum. Birazdan Pat da lafa karıştı.

—Durumu nasıl?

—Kötü, dedi Larry. Ameliyat imkânı da yok. Herif ameliyat masasında kalacağını biliyor ve nalları dikmeden şuradaki ahbabınla konuşmak istiyor.

—Şu serseri ite "ahbabım" deme!

Genç doktor beni dikkatle süzdü. Ellerini gözkapaklarıma doğru getirince gözlerimi sıkıca yumdum, böylece gözbebeklerime bakamadı.

—Ellerini benden uzak tut, ufaklık, dedim.

Pat ya sabır çekercesine ellerini kaldırdı ve:

—Ona boş ver doktor, sürünsün, dedi. Boşuna vakit kaybediyorsun.

Doktor umursamazca omuz silkti. Ama gözlerini benden ayıramıyordu. Herhalde onun için ilginç bir vakaydım.

—Acele etseniz iyi olacak. Herif eşek cennetini boylamak üzere. Birkaç dakikalık ömrü kaldı.

Pat bana baktı.

—Hazır mısın?

—Başka çarem var mı?

—Aslına bakarsan yok. Öyle de, böyle de geleceksin.

—Yok ya?

—Haydi Mayk, şunun istediğini yapıver, dedi Larry.

Başımı salladım.

—Pekâlâ. Bugüne kadar hep işinin yarısını bana yaptırdı zaten.

Pat'ın suratı asıldı, bense sırıtmaya başlamıştım.

—Ne öğrenmek istediğini söylesen iyi olacak, dedim.

Pat öfkeyle:

—Onu kim vurmuş? İşte bunu sor, dedi.

—İpucunu da söyle.

Pat gözlerini kısmış, kafam eskisi gibi çalışmaya başladığı için iyice öfkelenmişti. Bir süre sesini çıkarmadı.

—Mermilerden biri neredeyse vücudundan çıkacakmış. Balistik incelemeler sonucuna göre, aynı silahla Senatör Knapp öldürülmüş. Bu serseri ölürse katile giden ipucunu elimizden kaçırırız, anladın mı? Bana, onu vuranı öğren.

—Anlaştık. Arkadaşım için elimden gelen her şeyi yaparım. Ama bir şartım var. Ağzım kurudu da.

—İçki yok.

—Sen bilirsin, o zaman kendi işini kendin gör.

Larry genç doktora döndü.

—Ona bir fırtlık getir, dedi.

Odadan fırlayan doktor birkaç saniye sonra elinde bir duble buzlu içkiyle geri geldi. Ellerim titriyordu. Kadehi aldım ve:

—Şerefe, dedim.

Yaralı adam bizim odaya girdiğimizi farkedince başını çevirdi. Beti benzi atmıştı, her halinden acı çektiği belliydi. Gözleri boş boş bakıyordu.

Yatağa yaklaştım. Ben daha ağzımı açmaya fırsat bulamadan:

—Mayk? Mayk Hammer mi? dedi.

—Evet, ahbap.

Beni dikkatle inceledi.

—Ama...

Ne düşündüğünü anlamıştım.

—Hastaydım, dedim.

Arkamda, Pat'ın iğrenerek soluduğunun farkındaydım.

Adam onları farketti.

—Dışarı, onları dışarı çıkart.

İstifimi bozmadan parmağımla "çıkın" diye işaret ettim. Pat itiraz ediyordu. Ama Larry onu dışarı sürükledi.

Kapı kapandı.

—Tamam, dostum. Beni görmek istemişsin. Fazla vaktin olmadığını bildiğine göre, durum ciddi herhalde. Ama önce bana kim olduğunu söyle. Seni daha önce hiç görmedim, dedim.

—Adım Richie Cole.

—İyi. Seni kim böyle benzetti?

—Canavar denen biri. Adını bilmiyorum... Adı yok...

—Bak...

Nasıl becerdi bilmem, ama elinin birini kaldırdı ve salladı.

—Bırak konuşayım.

Kafamı "olur" dercesine salladım ve bir iskemle çekip oturdum. İçimde yine aynı sancı başlamıştı. Boğazım düğümleniyor, işkembem her haliyle alkole ihtiyacı olduğunu belli ediyordu. Her zaman olduğu gibi yine yumruğumu sıkıp ısırdım.

Adam acılı bir ifadeyle başını salladı.

—Hiç beceremezsin...

Kuruyan dudaklarımı yaladım, ama bir faydası olmadı.

—Ona zamanında ulaşmayı...

—Kime?

—Kadına...

Gözleri kapandı, biraz gevşedi.

—Velda... dedi.

Felç olmuştum. Ruhumun ta derinliklerine gömdüğüm o adı böylesine aniden duymak beni canevimden vurmuştu. İçim içime sığmamaya başladı. Yılların verdiği donukluk yok oldu. Titredim, yumruğumu sıktım.

Velda...

Gözlerini aralamış bana dikkatle bakıyordu. O adı duyunca ne hale geldiğimi farketmiş ve doğru duyduğumu onaylayan bir ifade takınmıştı.

Nihayet:

—Onu tanır mıydın? dedim.

—Onu tanıyorum, dedi kafasını eğerek.

Sesimi kontrol etmeye çalışarak sordum.

—Nerede?

—Şimdilik... güvencede... Ama zamanında bulamazsan... öldürülecek... Canavar... denen herif... onu arıyor... Ondan önce bulmalısın...

—Nerede?

Az kalsın boğuluyordum. Herif ölüm döşeğinde olmasa boğazını sıkıp sorumun cevabını öğrenirdim.

Cole zar zor gülümsedi. Konuşurken çok zorlanıyordu ve neredeyse ölmek üzereydi.

—Emektar Dewey'e... sana... vermesi... için bir... zarf bıraktım... Newsyon Lexington'da... Clover Bar'ın yanında... sana ait...

—Tanrı aşkına! O nerede, Cole?

—Olmaz... Canavar'ı... bulacaksın... O... onu bulmadan.

—Ama niye ben, Cole? Niye bunu tercih ettin? Polislere niye söylemedin?

Hâlâ hafifçe sırıtıyordu.

—Acımasız... biri... olması lazım... Gerçekten korkunç birine...

Gözleri hâlâ parlıyordu.

—Sana... haber verilebilirse... becerebileceğini söyledi... Uzun süredir... meydanda yoktun...

Artık son sözlerini söylüyordu.

—Gerekmedikçe... polise... bir şey söyleme... ve onları devreye... sokma... Sebebini... anlayacaksın.

—Cole!..

Gözleri kapandı, sonra son bir kez aralandı ve:

—Çabuk, dedi.

Gözleri donuklaştı. Neler bildiğini öğrenmek için sağ kolumu verirdim.

Yatağın kenarına iliştim ve Cole'a bakakaldım. Çok kısa bir süre içinde yediğim darbeler düşünmemi engelliyordu. Kendi kendime "böyle bir adam Velda gibi bir kadını nerede, ne zaman ve nasıl bulmuş olabilir" diye sordum.

Yapısından sağlam bir herif olduğu belliydi. Ölümün getirdiği yumuşaklığa rağmen yüz ifadesi güçlüydü. Gür sakallıydı, burnu ise bir kavga sırasında kırılmıştı. Gözünün kenarından saçlarına kadar devam eden iz bıçak yarasına benziyordu. Şüphesiz, Cole bir zamanlar kabadayıydı.

Eli yatağın kenarına sarkmıştı. Parmakları iri, bileği ise kalındı. Elindeki izler ise eskiden kalmaydı. Kavgalardan arta kalan izler. Tırnakları ise çok şaşırtıcıydı: Küt,

kalın, ama bakımlıydı... En az haftada bir manikür yaptırdığı belliydi.

Kapı açıldı. Pat ile Larry içeri daldılar. Önce cesede, sonra bana baktılar. Ne gördüler bilmiyorum, ama ikisi de taş kesildiler.

Larry, yataktaki cesedi kısaca muayene etti ve telefonla birilerine haber verdi. Kısa bir süre sonra iki hemşireyle bir doktor geldi. Onlar da ölüyü inceledi.

Larry bana döndü, yüzünde garip bir ifade vardı.

—İyi misin? dedi.

—Evet, iyiyim.

Sesim değişmişti.

—Bir içki ister misin?

—Hayır.

—İçsen iyi olacak, dedi Larry.

—İstemiyorum.

Pat koluma girdi.

—Dışarı, Mayk. Çıkıp konuşalım, dedi.

Konuşmanın sırası olmadığını anlatmak istedim, ancak hâlâ garip bir tutukluğum vardı. Beni alt kattaki bekleme odasına götürdü ve bir koltuğa yerleştirdi.

Böyle bir şoktan sonra insanın ne hale geldiğini, neler hissettiğini anlatmaya imkân yok. Sanki balyoz yiyip yığılmıştım. Elimden gelen tek şeyse Cole'un yüzünü, ifadelerini ve sesini hatırlamaya çalışmaktı. Beni görünce şaşırdığına göre, başka türlü birini bekliyordu.

—Kimdi bu, Pat? diye anlamsız bir tonla sordum.

Pat soruma cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Devamlı beni süzüyordu.

—Sana ne?

Başımı eğdim. Bu hareketimden kararlı olduğumu anladı.

Pat sakin hatta umursamaz bir ifadeyle:

—Konuşacaksın, dedi. İster istemez konuşacaksın. Seni öyle bir hale getireceğim ki, dayanamayacak ve isteyerek öteceksin. Bunu biliyorsun.

Larry sinirli bir sesle:

—Bırak artık Pat, dedi. Daha fazla dayanamaz.

—Bana ne! Bir işe yaradığı yok zaten. Ayyaş serserinin teki. Onu düşüneceğimi sanma. Elinde bana gerekli olan bir şey var, onu alacağım. Larry, bazen beni tanımıyormuş gibi konuşuyorsun.

—Kimdi? dedim.

Karşımdaki duvar yemyeşildi. Ne bir leke ne de bir iz vardı.

Pat omuz silkti. Parmaklarını koluma batırdı.

—Pekâlâ, uyanık. Madem böyle istedin, biz de benim usulümü uygularız.

—Kes, dedim sana Pat.

—Larry, şu baş belası çeneni kapat. Bu ayyaş bizi katile götürecek yolu biliyor. Demin nalları diken heriften bir şeyler öğrendi ve ben de bunu mutlaka öğreneceğim. Lütfen sonradan olabilecekleri anlatarak canımı sıkma. Bunları iyi tanırım. Hayatım onlarla uğraşmakla geçti. Meyhanelerde kavga çıkarıp dayak yerler, ipten kazıktan kurtulanlarla dolaşırlar, kendilerini arabanın önüne atarlar ve bütün bunları birkaç yeni yara iziyle atlatıp yaşamaya devam ederler. Bu herifi kendi bildiğim metotlarla konuşturmak için her şeyi yapacağım. Ama konuşur, ama konuşmaz. O onun bileceği iş. Ben işimi bitirdikten sonra doktorlar isterlerse onu tedavi etsinler.

Bir süre Larry sesini çıkartmadı. Sonra sakin bir sesle:

—Tabii anlıyorum, dedi. Belki sana da tıbbi yardım gerekiyordur.

Pat öfkeli öfkeli soluyordu. Kolumu bıraktı. Suratını görmüyordum, ama sebebini hemen anlamıştım. Onu daha önce de bu durumda görmüştüm. Önce böyle solumuş, arkasından da herifi tepeleyivermişti.

Ama aldırmadım ve üzerine üzerine gittim.

—Larry haklı ahbap, sen gerçekten hastasın.

Suratıma patlatacağını biliyordum. Hiçbir kaçış yoktu. Sert ve aniydi, ama hiç acı hissetmedim. Bir süre

boşluğa gömüldüm. Kendime gelmeyi hiç istemedim. Çünkü ayılınca acı çekeceğimi biliyordum.

—Kendini nasıl hissediyorsun, dedi Larry.

Çok aptalca bir soruydu. Gözlerimi yeniden kapattım.

—Seni hastaneye yatırdık.

—Senden iyilik bekleyen yok, dedim.

—Takma kafana, bu bizim görevimiz. Hastane kayıtlarında alkolik olduğun için yattığın yazılı. Uslu durursan, seni taburcu edebiliriz. Ama bundan emin değilim. Komiser Chambers peşini bırakacağa benzemiyor.

—Canı cehenneme!

—Üstelik seni başka arayanlar da var.

—Kim mesela?

Sesim iyice kısılmıştı.

—Başhekim, yardımcısı ve kimliklerini açıklamayan bir sürü insan. Anlatacaklarına ilgi duyuyorlar.

—Onların da cehenneme kadar yolları var.

—Ama buradan çıkmanı sağlayabilirler.

—Boş versene sen. Burası hoşuma gitti, sonra uzun süredir ilk defa yatıyorum.

—Mayk...

Sesi değişmişti, endişeliydi. Gözlerimi aralayıp ona baktım.

—Pat'ın durumu hoşuma gitmiyor.

—Çetin cevizdir.

—Güzel söz, ama ona uymuyor. Çetin ceviz olan sensin ve ondan çok farklısın.

—Boş ver. O çok güçlüdür.

—Öyle sayılabilir. Tam bir profesyonel. Birçoğunun halledemeyeceği şeyleri halletmek için yetiştirildi. Ama eninde sonunda o da polis. Diğer insanlara benzemez. Yine de duyguludur. En azından bir zamanlar öyleydi. Sen hayata küstüğün sıralarda tanıdım onu. Hakkında çok şey anlattı. Daha sonra Pat günden güne değişti. Bununsa tek sebebi sen ve Velda'ya yaptıkların.

Öff, yine aynı isim! Bir an için onun yanımda olduğu

günler gözümün önünden film şeridi gibi geçti. Uzun boyluydu. Siyah saçları, nefis bir vücudu ve artık çok az rastlanan güzel bacakları vardı.

—Niye bu kadar önemsiyor?

—Dediğine göre kız onun da arkadaşıymış.

Gözlerimi araladım.

—Ama o kızın benim için ne demek olduğunu biliyor musun?

—Sanırım.

—O halde sus.

—Ama o da kıza aşık olmuş olamaz mıydı?

Az kalsın gülecektim.

—Larry, Velda bana aşıktı.

—Bence kıza aşıktı. Sen farketmemiş olabilirsin, ama ben bu kanıya vardım. Biliyorsun, hâlâ bekâr.

—Palavra! Onun tek aşkı işi! Onu tanırım.

—Gerçekten iyi tanır mısın?

Birden o mazide kalan geceyi hatırladım ve gülümsedim.

—Doktor, haklı olabilirsin. Belki... Olabilir... Bu da bir teşhis. Hem birçok şeyin açıklanmasını sağlayabilir.

—Kızı senin öldürdüğüne inanıyor. Kişiliği tamamen değişti. Gözü senin üzerinde. Bugüne kadar olanları sana ödetme fırsatını yakalayamamıştı. Ama artık onun avucuna düştün ve çekeceğin var. Buna inan.

Doktora baktım. Gözlerinden endişeli olduğu okunuyordu.

—Ne yapabilirim?

—Bana bu konuda tek bir kelime etmedi. Ben de onu buna zorlamadım. Ancak senden çok onun dostuyum ve bu yüzden de onun kişiliği beni daha çok ilgilendiriyor.

—Doktor, bu sözleri tedavi ettiğin hastanın başında söylemek biraz ayıp.

—Belki. Ama o benim arkadaşım, ne yapabilirim?

—Eskiden benim de dostumdu.

—Artık değil.

—Evet.

—Aranızda neler oldu?

—Benim gibi bir alkoliğin sözlerine inanılır mı?

Doktor içten bir kahkaha koyuverdi.

—Bir zamanlar ağır sikletmişsin.

—Öyle de denebilir.

—Şimdi ise tüy sikletsin. Vücudunun posası çıkmış. Farkettin mi hiç bunu?

—Hatırlatmasan da olur.

—Onu söylemek istemedim. Yanlış anladın.

—O halde öt bakalım.

—Durumunu anlaman gerek.

—Durma, öt dedik ya!

—Bak, vücudun iflas etmiş. Başına gelenleri unutmak için kendini içkiye vermişsin.

—Zayıf karakterliyimdir.

—Aşağılık duygunu yenemez hale gelmişsin. En sağlamları bile gün gelir yıkılır. Herkesin kaldırabileceği darbeler sınırlıdır. Bunu aşınca da senin haline düşerler.

—Benim halime mi?

—Evet, senin haline.

—Ötmeye devam et.

—İyice ayyaş olup çıkmışsın.

—Benim gibi olan çok insan var. Hatta bazı doktorlar bile...

—Ama sen bundan kurtulacağa benziyorsun.

—Yağlamayı bırak.

—Sakın ağzından laf almaya çalıştığımı sanma.

—Öyleyse doğru konuş.

—Madem öyle, bana Velda'yı anlat.

III. BÖLÜM

—Geçmişte kaldı, dedim.

Ama dediğime hemen pişman oldum. Çünkü bu konuyu tartışmak istemiyordum. Olan olmuştu bir kez. Zaman durdurulamazdı. Ölüleri de boşuna rahatsız etmemek gerekirdi. Ancak asıl sorun onun gerçekten ölüp ölmediğiydi. Belki bir kez "o öldü" diye haykırsam jeton düşecekti.

—Anlat, dedi Larry.

—Pat sana bir şeyler yumurtlamadı mı?

—Hayır, tek kelime etmedi.

—O zaman kulak kesil... Alelade bir işti.

—Nasıl?

—Beni Roudolph Civac diye bir herif aramıştı. Şikagolu bir para babasıydı. Marta Singleton adında mirasyedi bir dulla evlenmişti. Kadının fabrikaları filan vardı. Şikago'da keyif sürüyorlarmış. Her neyse, New York'a taşınmışlar. Kadın burada da eski hayatını yaşamak istediği için kocasının gerekli kişilerle tanıştırılmasını istedi.

—Anladım.

—Tipik zengin orospu cakası.

—Hor görme onları.

—Ben mi? Asla, moruk.

—Devam et, bakalım.

—Eski kocasının hediye ettiği değerli mücevherleri takıp takıştırıp, sosyetenin gözbebeği olmak istiyordu. Bu durum bazılarını tahrik edecekti. Kocası da bu yüzden kadının korumaya alınmasını istedi.

—Herifin haksız olduğu iddia edilemez.

—Tabii. Bu yüzden beni aramıştı. Büyük bir davet vereceklerdi. Mücevherlerin korunmasını istedi.

—Özel bir sebep mi vardı?

—Salaklaşma. Söz konusu yarım milyonluk mücevher. Bu tür işlerle çok uğraştım.

—Küçük işler yani, öyle desene.

—Evet, Larry. Basit apandisit ameliyatları gibi.

—Taşı gediğine oturtun.

Geçmişi kurcalamaya başlamıştım bir kez.

—Takma kafana, dedim. Hikâyenin devamını dinle. Bu sıradan bir işti. Demin de belirttiğim gibi hedef Marta Singleton'dı. O sıralar gerdanları mücevherli olan kadınları çarpmak günlük olaylardı. Bu tür işlerle uğraşıyorduk. Ama o gece başka bir işim daha vardı. Bir sigorta şirketi şüpheli bir ölüm vakasını incelememi istemişti. Arpası bol bir işti. Ayrıca ileriye dönük yatırımdı. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez, bunu sen de bilirsin. İşte bu yüzden mücevher işine Velda'nın bakmasının daha iyi olacağını düşündüm. Hele müşteri kadın olduğu için Velda onu tuvalet dahil her yerde izleyebilirdi.

—Bir soru sorsam kızar mısın?

—Sor.

—Bu iş kadın işi olduğu için mi Velda'yı gönderdin, yoksa daha çok para kazanmak için mi ayrı ayrı çalıştınız?

Bütün vücudumu titreme sardı. Kollarımı kavuşturup kendime hakim olmaya çalıştım. Kısa sürede kendimi topladım. Onu haklama isteğimi bastırabiliyordum.

—Tamamen mesleki sebeplerle, dedim. Yine buna benzer bir işte kadınlar tuvaletine dalamadığım için burnumun dibinde iki koca taşı kaldırmışlardı.

—Peki, Velda göreve yalnız gönderilmeyi nasıl karşıladı?

—O tam bir profesyoneldi. Silahlıydı ve onu çok iyi kullanırdı.

—Her türlü belanın hakkından gelebilir miydi?

—Evet. Aklınıza gelebilecek her şeyin.

—Bu fazla iyimser bir düşünce değil mi?

Boğulacak gibi oldum.

—Bana bak, Larry. Sen galiba eceline susadın.

Sırıtarak kafasını salladı.

—Benim hakkımdan gelemezsin, Mayk. Artık eskisi gibi değilsin. Ben de, Pat gibi kolayca hakkından gelebilirim. Hatta yoldan geçen birisi de bunu yapabilir.

Ayağa kalkmaya uğraştım, ama elini göğsüme dayadı ve kıpırdamama engel oldu. Direncim kalmamıştı. Sinirlerim yay gibi gerilmişti, başım sancıyordu.

—Bir içki ister misin? dedi Larry.

—Hayır.

—Bir tek atsan iyi olur.

—Kes be!

—Nasıl istersen. Sürün emi!

—Bırak da hikâyeyi bitireyim. Buradan çıkınca, senin de Pat'ın da çarkına okumaya karar verdim.

—İyi, hiç olmazsa bununla avunursun. Şimdi anlat bakalım.

Biraz susup yıllarca düşündüğüm şeyleri bir kez daha kafamdan geçirdim.

—Velda beni kararlaştırdığımız yerden saat on birde aradı, dedim. Her şey tıkırındaydı. Önemli hiçbir şey olmamıştı. Evde çalışanlar sağlam tiplerdi. Konuklar ise zengin ve kalburüstü kişilerdi. Yemeğe oturmak için Bay Roudolph Civac'ı bekliyorlardı. Bu Velda ile son konuşmam oldu.

—Herhalde polis raporunu okumuşsundur.

—Tabii. Bay Civac on birde gelmiş. Konuklara hoş geldiniz dedikten sonra Marta ile üstünü başını değiştir-

mek için kısa bir süre yukarı çıkmışlar. Velda da peşlerine takılmış. Bir buçuk saat olmasına rağmen aşağıya inmediklerini gören hizmetçi merak ederek yukarı çıkmış, ama oda boşmuş. Özel bir sebeple veya kavga sonucu arka kapıdan çıktıklarını zannederek polis çağırmamış. Ev sahipleri adına bir mazeret uydurarak konukları yemeğe başlatmış. Tüm konuklar gittikten sonra da diğer hizmetçilerle ortalığı toplamış. Ertesi gün Marta Civac nehirde bulundu. Roudolph ve Velda ise kayıplara karışmıştı. O günden sonra da onları gören olmadı. Bayan Civac'ın başına vurulmuş ve mücevherleri alınmıştı. (Titredim.) Marta şişman ve kalın parmaklı bir kadındı. İri taşlı üç yüzük takmıştı. Yüzükleri çıkarmak kolay olmadığı için parmaklarını kesmişler.

—Anlıyorum.

—Pis bir işti.

—Mayk, sence nasıl oldu?

Anlatmaktan nefret ediyordum, ama içime ata ata dolmuştum. Açılmak iyi gelebilirdi.

—Yanılmıyorsam Velda bunun basit bir hırsızlık olacağını sanmış ve olacaklara göz yumacağını söylemiştir. Ama yüzüklerini almak için parmaklarını kesmeye kalkışınca kadın feryadı basmış ve postu deldirmiştir. Velda ile kocası onu kurtarmak isteyince de olan olmuştur.

—Ne gibi?

Gözlerimi tavana diktim. Olaylar eskisi gibi basit ve açık gelmiyordu. Anlaşılamayacak ne vardı? Olabilecek en korkunç şey olmuştu. Geçen yedi yıl boyunca böyle düşünmeye şartlanmıştım. Bizim meslekte bir kez yanıldın mı, hapı yuttun demektir. Yanılmış olamazdım, tüm tahminlerim bu yöndeydi.

Ama artık yanılmış olabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

—Sen şimdi Velda ile Roudolph'u daöldürüp denize attıklarını ve cesetlerinin bulunamadığını mı söylemeye çalışıyorsun? dedi Larry.

—Aynasızların raporuna bakarsan öyle. (Sesim bitkin ve inandırıcıydı.)

—Bu yüzden de Pat her şeyden seni sorumlu tuttu.

—Duruma bakarsan öyle.

—Kendin halletmen gerekirken bu işi ona bıraktın.

—Sana daha önce de söyledim ya, o zaman böyle gelmemişti bana.

—Sonradan bütün suçun sana ait olduğunu düşünmüş olmayasın? Bu yüzden de serseri bir ayyaş oldun.

—Çok acı konuşuyorsun, moruk.

—Pat'ı ne hallere düşürdüğünün farkında mısın?

Göz ucuyla onu süzdüm ve başımı salladım.

—Şimdi anlıyorum.

—Bunun için geç kalmadın mı?

—Bu konuda böylesine hassas olduğunu bilemezdim.

—Anlattıkların yaşanmış olmasaydı hiç öğrenemeyecektin.

—Şans, işte, ne yaparsın? Senin ağzını dağıtmam da öyle.

—Ama durum değişik şimdi. Sen de öyle mi düşünüyorsun?

Kafamı ona doğru çevirdim ve gözlerimi gözlerine diktim. Benim gibi bir profesyonelden bile düşüncelerini gizleyebiliyordu. Ancak yine de lafı nereye getirmek istediğini anlamıştım.

—Ne gibi? dedim.

—Durumda değişiklik var. Sen de aynı kanıda mısın, Mayk?

—Ne yani?

—Bal gibi çaktın. Kurtulamayacağını sandığın ayyaşlıktan bir anda kurtuldun.

—Pis bir alışkanlıktı, ben de vazgeçtim.

—Niye?

—Eski dostları görmek iyi geldi.

Sırıttı. Kollarını kavuşturdu ve bana doğru eğildi.

—Adam sana neler anlattı? dedi.

—Hiç. (Bal gibi yalan söylüyordum.)

—Durumu çaktım galiba. Seni bir anda ayyaşlıktan keçi gibi inatçılığa sürükleyen sebebi anlayabiliyorum.

Neler bildiğini öğrenip, bunlardan emin olmalıydım.

—Öt bakalım, doktor.

Larry bana dikkatle baktı. Gülümsedi ve hazır olduğuma inanınca söze girdi.

—Adam sana katilin adını verdi.

Suratımı görmesin diye başımı çevirdim. Tekrar baktığımda ise hâlâ sırıtıyordu. Kayıtsız bir şekilde gözlerimi tavana diktim. İstediğini düşünebilirdi.

—Şimdi Pat'ın anlattığı şekilde, eskiden olduğu gibi tek başına avını kovalayacaksın, dedi Larry.

—Henüz karar vermedim.

—Bir tavsiye ister misin?

—Hayır.

—Yine de Pat ile konuşsan iyi olur. O da bu işin peşinde.

—Ne hali varsa görsün.

—Öyle mi dersin?

Sesi garipleşmişti. Dönüp baktım.

—Çıkart şu dilinin altındaki baklayı.

—Pat senin bir şeyler bildiğini anlamadı mı sanıyorsun?

—Bak moruk, ben bunları kafama takmıyorum.

—Bana da söylemeyecek misin?

—Bundan kesinlikle emin olabilirsin.

—Pat, hakkında soruşturma açacak.

—Kendi bilir. Ben hele senden bir kurtulayım, Pat'ı paçavraya çevirecek bir avukat bulacağım. Haber verirsen iyi edersin.

—Olur. Ama senden bir kez daha düşünmeni istiyorum. Belki ikiniz için de iyi olacak bir yol bulursun.

Larry kalktı ve şapkasını aldı. Sırıtmaya başlamıştı.

—Mayk, senin hakkında çok şey dinledim. Sanki eski arkadaşmışız gibi geliyor bana. Sana yardım etmeye çalı-

şıyorum. Bazen hem dost hem de doktor olmak çok zor geliyor.

Güldüm.

—Şu ağzını burnunu kırma hikâyesini unut. Belki benden atik davranıp kafamı koparırsın, neme lazım.

Güldü, elimi sıktı ve odadan çıktı. Hemen uyumuşum.

*

* *

Galiba bütün devlet memurları sabırlı kişiler. Ne zamandır burada olduğunu gerçekten bilmiyordum. Kısa boylu, sakin, alelade bir adamdı. Gözlerinin dibindeki sertliği ise ancak puştu olanlar anlayabilirdi. Sanki zamanın hiç önemi yokmuş gibi orada oturmuş beni inceliyordu.

Şüphesiz nazik biriydi. İyice ayılmamı bekledi ve kimliğini göstererek:

—Art Rickerby, FBI ajanı, dedi.

—Olamaz, dedim alay edercesine.

—Uzun süredir uyuyorsun.

—Saat kaç oldu?

—Dördü beş geçiyor, dedi saatine bakmadan.

—Çok geç olmuş.

Rickerby omuz silkti.

—Bizim meslekte olanlar için değil, dedi. Hiçbir zaman fazla geç olmaz, öyle değil mi?

—Kısa kes de, sadede gel bakalım.

Sırıtarak başını ağır ağır salladı.

—Nasıl söze başlasam... Önemli konulardan bahsedebilecek halde misin?

—Hastane raporunu okumadın mı?

—Tabii, doktor arkadaşınla da konuştum.

—İyi, iyi. FBI'ın benden alıp veremediği nedir? Kaç yıldır bu işlerle uğraşmıyorum, bilmiyorlar mı?

—Yedi yıldır.

—Art, bu uzun bir süre, hem de çok uzun. Yedi yıldır hiçbir şeye bulaşmadım. Şimdi de aniden FBI yakama

yapışıyor. Niye?

Sorumun cevabını ararcasına dikkatle gözlerine baktım.

—Cole... Richie Cole, dedi.

—Ne olmuş ona?

—Açıklamayı senden bekliyoruz. Seninle konuşmak istedi, geldin. Neler söylediğini öğrenmek istiyorum.

Yine eski günlerde olduğu gibi pis pis sırıttım.

—Rickeyback, herkes de bunu öğrenmek istiyor!

—Rickerby, diye düzeltti.

—Ah, çok özür dilerim. Bu merakın sebebi nedir?

—Nedeni seni ilgilendirmez. Sadece sana ne dedi, onu söyle.

—Palavra.

Hiç tepki göstermedi. Senelerin getirdiği tecrübeyle karşımda büyük bir sabırla oturdu. Bu sabır belki de hastanenin saçmalayan hastalar bölümünde yatmamdan ileri geliyordu.

Nihayet:

—Bu konuyu konuşacak haldesin, değil mi? dedi.

Başımı salladım.

—Evet, ama tek kelime söylemeyeceğim.

—Niye?

—Her şeye burnunu sokanlardan hoşlanmam. Son zamanlarda başıma ne geldiyse meraktan geldi. Beni kurumuş bir yaprak gibi sağa sola sürüklediler, eski dostum olan bir aynasız beni tepti, şimdi ise resmi bir soruşturma tehdidi ile burun burunayım.

—Peki, ya sana dokunulmazlık sağlarsam?

Bir an durakladım ve:

—Bak, şimdi seni gözüm tuttu, dedim.

Rickerby söyleyeceği sözleri özenle seçiyordu.

—Mayk, çok eskiden bir kadın öldürdün. Senin arkadaşını vurmuştu ve nerede olursa olsun temizlenmeliydi. Sonunda kadının defterini dürdün.

—Kes be adam!

Söyledikleri doğruydu. Üzerinden çok zaman geçmesine rağmen bana dün gibi geliyordu. Hâlâ yüzü, bronz teni ve sarı saçları gözümün önündeydi. Charlotte henüz hafızamdan silinmemişti. Ama gerçekte ölmüştü.

—Seni üzdüm mü Mayk?

—Evet, bu olayı unutmaya çalışıyordum.

Ondan gerçeği gizlemenin alemi yoktu. Aniden soğuk terler boşaldı, ne yapmak istediğini anlamıştım. Asabileşmiş, yüzündeki kırışıklıklar daha da belirginleşmişti.

—Cole'u tanır mıydın? dedim.

Yüzünün ne hale geldiğini anlatamam.

—Bizdendi.

Uzun süredir içine attığı şeyler ağzından dökülmeye başladı.

—Birbirimize çok yakındık, Hammer. Bu işi benden öğrendi. Onunla baba oğul gibiydik. Eski hatıralarını niçin tazelediğimi şimdi anlamışsındır belki. Bir de şunu unutma, bir zamanlar nasıl senin gözün dönmüşse şimdi de benimki döndü. Onun katilini yakalamak için her şeyi yaparım... Ben de senin gibi kendime bazı sözler verdim. Artık beni hiçbir şey durduramaz. Daha ilk adımımda da karşıma sen çıktın. Anlıyor musun?

—Durumu çaktım.

—Emin misin?

Ses tonunda hafif bir değişiklik vardı. Ama gözümden kaçmadı.

—Çünkü bu yolda her şeyi yapmaya karar verdim, dedi.

Sustuğu zaman onu dikkatle süzdüm. Kılığı kıyafetiyle masum zararsız birine benzemesine rağmen aslında panter gibi vahşiydi.

Ölüm kusan bir canavarın karşısındaydım. Genelde insanlar böyle canavarları, iri cüsseli, yırtıcı ifadeli, kalın çeneli ve dişli yaratıklar sanırlar, ama yanılırlar. Bunlar hiçbir şeyden yılmayan kararlı kişilerdir. İşte, Art Rickerby de bunlardan biriydi.

—Hiç de resmi bir görevli gibi konuşmuyorsun.

—Seni etkilemeye çabalıyorum, dedi.

Başımı eğdim.

—İyi öğleyse bu işi becerdin.

—O zaman Cole'dan söz edelim.

—Bu işin özel bir yönü var.

—Bana işlemez. Konuş.

—Ağır ol bakalım. Etkilendik dediysek de o kadar uzun boylu değil. Ben de iri lokma sayılırım ha!

—Hammer, o eskidendi.

—O zaman cehenneme kadar yolun var.

Ayağa fırladı. Hâlâ nazik, ama öldürücüydü.

—Demek konuyu burada kapatmak istiyorsun?

—Ne yapalım dostum, damarıma bastın.

—Bu yöntemlere alışkın olman lazım.

Yorulmaya başlamıştım, zar zor gülümsedim.

—Aynasız takımı ne olacak... dedim.

—Unutma bir zamanlar sen de polistin.

Biraz durakladım.

—Aynasızlıktan hiçbir zaman vazgeçmedim. İşin aslı bu, dedim.

—O halde yardımcı ol.

Bu sefer ona dik dik baktım.

—Bir günlük zamana ve senin sağlayabileceğin başka bir şeye ihtiyacım var, dedim.

—Durma, söyle.

—Beni taburcu ettir ve bir günlük mühlet tanı.

—Sonra ne olacak?

—Sonra mı? Belli mi olur? Belki sana bir şeyler anlatırım. Zaten ister yardım et, ister etme, buradan kaçmayı aklıma koydum. Belki sen kirişi kırmamı kolaylaştırabilirsin. Keyfin bilir, moruk. Karar verecek olan sensin.

Rickerby sırıttı.

—Buradan çıkaracağım seni. Bu kolay. Sana istediğin süreyi de veriyorum.

—Sağol.

—Ama sonra bana gel. Bir de seni aramakla vakit kaybetmeyeyim.

—Elbette, moruk. Telefon numaranı yaz ve masaya koy.

Hemen derin bir uykuya dalmışım. Ancak uyuyunca rahatlayabiliyordum.

IV. BÖLÜM

Üç gün daha hastanede yattıktan sonra harekete geçebildim. Bu süre içinde dinlenip kendimi toparladım. Sonunda uzun boylu bir adam elbiselerimi getirdi. Hemşire neler olduğunu anlayamadı. Karşı çıkmak istediyse de emirler yüksek yerden geldiği için mecburen boyun eğdi.

Giyindim. Adam beni aşağıya indirdi. Kapıdan çıkarttı ve plakası olmayan siyah bir Ford'a bindirdi.

—Nereye? dedi.

Kent merkezindeki aklıma ilk gelen yeri söyledim. On beş dakika sonra gelmiştik. Tam arabadan iniyordum ki, kolumu yakaladı ve sıktı.

—Unutma yalnız bir günün var, dedi sakin bir sesle.

—Rickerby'ye teşekkürlerimi ilet, dedim.

Elime bir kart tutuşturdu. Üzerinde Peerage Brokers adlı ve Broadway'de bulunan bir işyerinin telefonu ve adresi yazılıydı.

—Kendin teşekkür edebilirsin, dedi.

Kaldırımda indim. O da gazı kökledi ve uzaklaştı.

Bir süre oradan ayrılamadım. Kentin ışıklı halini yadırgamıştım. Uzun süredir bu manzarayı seyredememiştim. Günlerden pazardı. Ortalık sakin görünüyordu.

Taksi durağının başındaki şoför bana baktı, sonra

hemen gözlerini başka tarafa çevirdi. Adama bakılırsa görüntüm berbat olmalıydı. Sırıttım, ama gülünecek bir şey yoktu. Ellerimi cebime soktum. Sağ cebimde bir kabarıklık hissettim. İç içe konmuş beş tane onluktu. İçimden "dostum Art Rickerby sağol" dedim ve ilk taksiye işaret ettim.

Şoför onu çağırmamdan hoşlanmamıştı. Ama mecburen geldi ve kaba bir şekilde nereye gitmek istediğimi sordu. Adamı bir süre meraktan kıvrandırttım. Sonra:

—Lex Mahallesi, 49. Sokak, dedim.

İstediğim yere geldiğimizde bir onluk uzattım. Bahşişini verdim. Peşimde kimsenin olmadığına emin olmak için bir süre olduğum yerde bekledim.

Kimse yoktu. Pat veya bir başkası durumu öğrenmişse bile peşimden gelmek istememişti demek. Beş dakika daha oyalandım. Nihayet kuzeye doğru yürümeye başladım.

Yirmi yıldır emektar Dewey hep aynı köşedeydi. Savaş sırasında askerlere bedava gazete dağıttı, çünkü ancak bu kadar yardım yapabiliyordu. Bir kısmımız bunu hiç unutmadık ve müşteriliğimiz zamanla dostluğa dönüştü. Şimdi seksen yaşındaydı. Gözlükleri olmasına rağmen görebilmek için gözlerini kısıyordu. Ama her zaman dostlarıyla laflamayı seviyor ve özlüyordu. Onu nereden mi tanıyorum? Bu da soru mu? Çok eski dosttuk. O şaşalı günlerde yolumun üstü olmasa bile her akşam gazetelerimi almak için Dewey'e uğrardım. Arasıra bana aracılık da etti. Köşesinde durur ve dostlarına yardım edebilmek için canını verirdi.

Ama bugün yerinde yoktu.

Kulübede Ördek Jones duruyordu. Hem dergi okuyor hem de dişlerini karıştırıyordu. Önce beni görmedi. Sonra kaşlarını çattı ve baktı. Az kalsın tanıyamıyordu.

—A Mayk! Sen misin?

—Selam Ördek, burada ne arıyorsun?

Omuz silkti.

—Zaman zaman moruğa yardım ediyorum. Anla işte,

yemeğe falan gittiğinde.

—Peki, şimdi nerede o?

—Dün görünmedi, ben de anahtarı alıp dükkânı açtım. Bugün de piyasada yok.

—Moruk ne zamandan beri işi asıyor.

—Beni dinle Mayk, emektar Dewey artık iyice yaşlandı. Her hafta hastaneye gidiyor. O zaman dükkâna ben bakıyorum. Doktor içinde bir şeyler olduğunu söylüyor. Son bir yıldır sancıdan kıvranıyor.

—Anahtarı sen mi alıyorsun?

—Elbette. Dostluğumuz oldukça eski. Üstelik iyi para veriyor. Her akşam meyhanede sürünmekten iyi. Fena bir yerde değil. Çok sayıda resimli kitap ve bir de pilli radyom var.

—İhtiyarın eskiden de hiç iki gün üstüste gelmediği oldu mu?

Ördek düşündü ve kafasını "hayır" anlamında salladı.

—İlk defa. Moruğu bilirsin. Her şeyi öğrenmek, bilmek ister.

—Evine uğradın mı?

—Hayır. Uğramalı mıydım? Sakın hasta filan olmasın?

—Ben bakarım.

—Ya, iyi olur. Dur sana tarif edeyim.

—Boş ver, biliyorum.

—Dinle Mayk, ona söyle kendini iyi hissetmiyorsa burayı kafasına takmasın. Ben bakarım hiçbir şey de araklamam.

—Peki Ördek, görüşürüz.

Tam yola koyulmuşken arkamdan bağırdı.

—Mayk!

—Ne var?

—Arkadaş, sende bir gariplik var. Bir şey mi oldu?

—Boş ver.

Tekrar yürümeye başladım.

Emektar Dewey kendi evinde oturuyordu. Aman

aman değerli değildi, ama gazete kulübesiyle birlikte ihtiyarın hayat garantisiydi. Bunların sayesinde kimseye muhtaç olmuyordu. Giriş katında ikinci sınıf bir güzellik salonu vardı. Üst katta ise civarda çalışan iki aile oturuyordu. Emektar Dewey ise zeminin altındaki küçük odada yaşıyordu. Ona yatacak ve yemek pişirecek büyüklükteki bir yer yetiyordu.

Kapı kilitli, parmaklıklı pencereler ise kapalıydı. Tekrar çaldım ve seslendim, ama hiç cevap gelmedi.

İçimi garip bir his kapladı. Yıllar önceki alışkanlıklarım ölümü sezme yeteneğimi geliştirmişti. Ama o devirde silahım vardı ve güçlüydüm. Şimdi ise silah ve gücün yerinde yeller esiyordu.

Ayyaşlık yıllarım birçok maharetimi yok etmişti. Şimdi ise arta kalan son yeteneklerimi kullanıyordum.

Uzun boylu adamın verdiği kartla kilidi açtım. Kapıyı ittim ve eşikte boy hedefi gibi durdum. İçerde biri olsa beni rahatça haklayabilirdi. Ama altıncı hissim kimse olmadığını söylüyordu.

Dewey yerde yüzükoyun yatıyordu. Kolları, bacakları açık, yüzü divana dönüktü. Ölmüştü. Boynundaki derin kesikten akan kan yeri kan gölüne çevirmişti. Pıhtılaşan kan kokmaya ve yavaş yavaş kahverengi olmaya başlamıştı.

Oda aranmıştı. Tam bir profesyonele yaraşır biçimde en ince ayrıntısına kadar ve çabucak. En gizli köşeler bile unutulmamıştı. Pantolonunun dikişleri ustaca sökülmüş, ayakkabılar parçalanmış, cepler ters çevrilmişti.

Çıkarken kapı kilitlenmişti. Bundan, aradıklarını bulamadıkları, eve tekrar gelerek inceleme yapmayı tasarladıkları ve düşünmek için süreye ihtiyaçları olduğu sonucu çıkıyordu. Belki de eve gelip gidenler izlenmek isteniyordu.

—Dewey, onu mutlaka bulacağım, dedim.

Sesim yine eski günlerdeki halini almış, fısıltı gibi çıkmıştı. Elektrik düğmesini ve tokmağı sildim. Her şeyi

bulduğum gibi bırakarak dışarı çıktım. New York'un arka sokaklarından geçerek ana caddeye vardım. Yağmur başlamıştı.

*

* *

Bir zamanlar işyerimin bulunduğu Hackord Building'in sahibi Nat Drutman idi. Bu yedi yıl onu hiç değiştirmemişti. Belki biraz olgunlaşmış ve saçlarına aklar düşmüştü, o kadar. Beni gördüğüne hiç şaşırmadı. Sanki daha dün ayrılmışız gibi davrandı.

—Selam, Mayk.

—Selam, Nat.

—Seni gördüğüme sevindim.

—Sağol.

Beni süzdü. Gözleri umutla parlıyordu.

—Epey zaman geçti.

—Evet, hem de çok zaman.

—Haklısın.

—Eşyalarımı sattın mı?

—Hayır?

—Demek sakladın...

Omuz silkti ve gülümsedi.

—Mayk, her şey yerli yerinde duruyor.

—Yedi yıldan sonra mı? İmkânsız.

—Bu öyle çok uzun bir süre mi ki?

—Paraya ihtiyacı olanlar için öyle sayılır.

—Paraya ihtiyacı olan da kim?

—Nat...

—Ne var, Mayk?

—Benimle oyun oynama.

—Anahtarın duruyor mu? diye sordu.

—Hayır, ne anahtarım ne de başka bir haltım var.

Yepyeni bir anahtar uzattı... Aldım. Üzerine kocaman bir 808 yazılmıştı.

—Özel olarak yaptırtmıştım, dedi.

Mümkün olduğunca ters davranmaya uğraştım.

—Ağzındaki baklayı çıkart.

Hiç aldırış etmedi.

—Teşekküre gerek yok. Döneceğini biliyordum.

—Palavrayı bırak.

Bozulmuştu. Belli etmek istemiyordu, ama emindim.

—Nat, yedi yıl geçti. Kira borcum kabarmıştır.

İtiraz etmedi. Omuz silkti ve garip garip baktı.

—Uzakta olduğun süre için kirayı yılda bir dolara indirdim.

Anahtara bakakaldım.

—Nat...

—Hiçbir şey söyleme. Yalnız al. Bu yaptığın iyiliklerin karşılığı. Bernie'yi ve diğer adamları hatırlıyor musun?

—Peki, Nat.

Yüz ifadesi yumuşadı ve güldü.

—Sağol, ahbap. Yaptığın iyiliğin benim için ne demek olduğunu bilemezsin.

—Yoo, gayet iyi biliyorum. Yedi dolar. Yedi yıl için.

Cebimden çıkardığım onluğu masasına bıraktım. Üç dolarını iade etti. Makbuzu uzattı ve:

—Telefonun duruyor, Mayk. Numara aynı. Hiç teşekkür etme. Telefon masrafını Arigre Stricklond'ın sana olan borcundan ödedim. O altı yüz doları ben aldım, belki biraz alacağın bile kalmıştır.

—O da bina giderleri için sende kalsın.

—Mayk, seni tekrar gördüğüme sevindim.

—Ben de.

—Pek iyi görünmüyorsun. Her şey yine eskisi gibi mi olacak?

—O imkânsız. Bir de bakarsın eskisinden daha iyi olmuş.

—Tabii, Mayk.

—Candan teşekkürler, moruk.

—Bir şey değil.

Anahtara baktım. Avucumda sıkarak yürüdüm. Tam kapıya geldiğimde Nat'ın sesini duydum.

—Mayk...

Ona baktım.

—Velda?

Gözlerini gözlerime dikti.

—Onun için döndün değil mi?

—Bunu da nereden çıkardın.

—Bazı şeyler duydum. Zaten seni de bu süre içinde iki kez gördüm, Mayk. Ben hiç kimsenin bilmediği şeyleri bilirim. Çekip gitme sebebin gibi. Ayrıca niye döndüğünü de. Bekleme nedenim de eninde sonunda buraya döneceğine emin olduğum içindi. Nihayet o gün geldi işte. Gözlerinin dışında her şey değişmiş. Bir onlar değişmiyor. Ama geri kalan yerlerin dökülüyor. Kala kala en berbat tarafın olan gözlerin kalmış.

—Öyle mi dersin?

Başını salladı.

—Bazıları için öyle.

Anahtarı kilide soktum ve çevirdim. Kendimi doğduğum yere dönmüş gibi hissediyordum. Ama henüz hatırlayamadığım şeyler vardı. Engelleyemediğim bir güç bana kapıyı açtırmıştı. Ama içerde göreceklerimden adeta korkuyordum.

Girişteki masası olduğu gibi duruyordu. Daktilo örtülüydü. Cevaplanmayı bekleyen yıllar öncesinin mektupları, bana yazdığı son not ve örümcek ağları ilk dikkatimi çeken şeylerdi.

Tekme atarak devirdiğim çöp kutusu yerde yan yatıyordu. Öfkeyle fırlattığım iki koltuk da hâlâ duvarın dibindeydi. Odama açılan ara kapıyı ittim. Masamla koltuğum bıraktığım yerdeydi. Odaya loş bir ışık sızıyordu.

Örümcek ağlarını aralayarak geçtim ve koltuğuma çöktüm. Her taraf toz içindeydi. Korkunç bir sessizlik vardı. Bir anda sanki yedi yıl öncesine dönmüştüm. Ama New York benim bıraktığım New York değildi. Karşı sıradaki binalar yıkılmış yerlerini yenileri almıştı. Yine de sokakta her şey eskisi gibiydi. Sesler ve insanlar aynıydı.

Hayatın değişmez efendileri ölüm ve yıkım etrafı kasıp kavuruyordu.

Koltukta oturduğum birkaç dakikada bunları düşündüm. Sonra masamın gözlerini karıştırdım. İçinde neler olduğunu unutmuştum, ama hepsi de eski dosttular. Masam yıllara karşı inatla direnmişti. Sapasağlamdı. Neredeyse antika sayılırdı.

Üst çekmecenin arkası zulamdı. Çekmeceyi çıkarttım, elimi uzattım.

45'lik Colt'um yerli yerindeydi. 1914'te Amerikan Ordusu için yapılanlardandı. Plastik torbasında yağlanmış vaziyette hazır duruyordu. Mekanizması saat gibi işliyordu. Ölüm kusan canlı bir varlık gibiydi.

Zulaya yerleştirdim. Çekmeceyi taktım ve kapattım. Silahlı günler. Bunlar yedi yıl önceydi. Artık sırası değildi.

Ben artık sıradan bir insandım. En ufak bir açıkta Pat tepeme binecekti, Yapacağım bir yanlışta ise defterimi toptan dürerlerdi.

Pat denen serserinin yakamı bırakacağı yoktu. Larry gerçeği mi söylemişti? Acaba gerçekten Velda'ya aşık mıydı?

Başımı salladım. Gerçekten çok değişmişti. Ayrıca önemli bir konu daha vardı. Yedi yılda Pat terfi etmiş olmalıydı. Herhalde şimdi müfettiş olurdu. Ya beceremedi ya da iplemedi.

"Canı cehenneme" diye düşündüm. Çok önemli bir katilin peşindeydi. Büyük bir olasılıkla Richie Cole'u öldüren kişi Senatör Knapp'ın da katiliydi. Kuvvetli ihtimal de emektar Dewey'in katili de aynı kişiydi. Ama ben Pat'dan daha avantajlıydım. Dewey ile diğerleri arasındaki ilişkiyi bir tek ben kuruyordum.

Zaten bu curcunanın içine böyle düşmemiş miydim?

"Bana bak oğlum Mayk, dedim. Velda yaşıyor. Artık kendini göstermenin sırası geldi de geçti. Ama kızın daha ne kadar yaşayabileceği meçhul. Nerede olduğu da. Etrafta bir sürü başı boş katil var. Velda da bunlardan

birinin kara listesinde."

Dalgın dalgın telefona uzandım. Çevir sesi gelince uzun boylu adamın verdiği kartı çıkarttım ve Peerage Brokers'ı aradım.

—Rickerby?

—Daha biraz zamanın var, dedi.

—Zamanı mamanı boş ver. Seninle konuşmamız lazım.

—Neredesin.

—Hackord Building'deki inimde.

—Orada bekle. On dakika sonra gelirim.

—Bana bir sandviç getir.

—İçki de ister misin?

—Hayır, istemem.

Telefonu kapattı. Koluma baktım. Saatimin yerinde yeller esiyordu. Hayal meyal içki karşılığı bir yerde bıraktığımı hatırladım. Büyük aptallıktı.

Pencereden Paramount Building'in üzerindeki saate baktım. Altıyı yirmi geçiyordu. Yağmur yolu vıcık vıcık yapmıştı. Trafik yoğundu. Pencereyi açtım. Aşağıdaki lokantalardan değişik değişik yemek kokuları geliyordu. Uzun süredir ilk kez yemek kokusu hoşuma gitti. Masa lambamı yaktım ve koltuğuma çöktüm.

Rickerby içeri girdi. Getirdiği sandviçi masaya bıraktı ve endişeli endişeli güldü. Yüzünden bir şeyler beklediği açık seçik anlaşılıyordu.

Sandviçimi bitirene kadar bekledi.

—Sağol, dedim.

—Değdi mi?

Gözlerinde her zamanki anlaşılmaz ifade vardı.

—Belki. Daha bilmiyorum, dedim.

—Meseleye gelelim...

Sırıttım. Yüz ifadesinden bende bir gariplik olduğu anlaşılıyordu.

—Ben hazırım Richerty.

—Rickerby.

—Özür dilerim. Ama soru cevap yoluyla gidelim ve önce ben başlayayım.

—Şart koşacak durumda olduğunu sanmıyorum.

—Ben de tam tersini düşünüyorum.

Baktı ve sabırlı sabırlı omuz silkti.

—Farketmez. Ne istersen, sor, dedi.

—Bu işte resmen görevli misin?

Hemen toparlandı ve sorgu vaziyetine geçti. Bu işin puştu olduğu belliydi. Sorguda adam atlatmak mesleğinin bir parçasıydı. Yine omuz silkti.

—Hayır. Şimdilik Richie cinayeti mahalli polis karakolunun görev alanına giren bir vaka.

—Ne olduğunu biliyorlar mı bari?

—Herhalde bu sürede öğrenmişlerdir.

—Peki, senin şuben bu işi kurcalamayacak mı?

Gülümsedi.

—Bak, daha açık anlatayım, dedim. Ölüm sebebi, peşinde olduğu iş ise o zamanlar seninkiler doğal olarak işe karışırlar.

Rickerby bana baktı. Suskunluğu "evet" demekti.

—Ama, herkesin başına gelebilecek kötü bir tesadüfün sonucu öldüyse dosyayı mahalli karakol kapatır ve kimliği hiçbir zaman açıklanmaz. Öyle değil mi? diye devam ettim.

—Mayk, çok yakın zamana kadar ayyaşın teki olmana rağmen kafanın çok iyi çalıştığını söylemeliyim. Kişiliğinin bu yanı bana çok ilginç geliyor.

—Ahbap, bunun nedeni şok. Ölümle aniden burun buruna gelince, ayaklarım yere bastı.

—Orasını bilemem. Boş ver. Sen sorulara devam et.

—Richie Cole'un görevi neydi?

Bir an durakladı.

—Saçmalama. Tabii ki, bilmiyorum. Zaten bilsem de farketmez, çünkü söylemezdim.

—Peki, kamuflajı neydi?

Kafasını sallayarak sırıttı.

—Onu öldüreni bulmak için her şeyi yapabileceğini söylemiştin, dedim.

Bu sefer epeyce düşündü. Önce ellerine sonra bana baktı. Tam bir açmazdaydı. Kafasında bazı hesaplar yaptı.

—Artık ne önemi olabileceğini anlamıyorum. (Ağzı hüzünle çarpıldı.) Richie gemici pozundaydı.

—Sendikalı mıydı?

—Evet. Sendika kartı da vardı.

V. BÖLÜM

Trig Building'e girdim. Asansör görevlisine Hy'ı görmek istediğimi söyledim. Adam bana salak salak baktı. Büyük bir olasılıkla kendi kendine "son zamanlarda amma da zirzop türedi" demiştir. Eskiden olsa böyle düşünemezdi. Ancak karşısındaki eski Mayk değildi.

HY GARDNER. Adı kapının üzerinde altın suyuna batırılmış harflerle yazılıydı. Kapıyı tıklattım ve açtım. İçerde oturmuş, şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

—Mayk, dedi.

Ses tonundan yanılmış olabileceğini sandığı belliydi.

—Epey zaman geçti, Hy.

Oldum olası şirin herifti.

—Doğru, çok uzun zaman oldu. Doğrusunu istersen çok merak ettim...

—Birçokları gibi.

—Ama seni gerçekten merak ettim. Bunu içten söylüyorum.

El sıkıştık. Bir zamanlar ikimizin de hatırı sayılırdı. Sonra o ilerledi, bense su koyuverdim ve ipin ucunu kaçırdım. Ama işte eski dostluğumuz devam ediyordu.

Oturdum. Sekreteri olan sarışın yavrunun dışarı çıkması için işaret ettim. Koltuğa keyifli keyifli gömüldüm.

—Görünüşün berbat, dedi.

—Herkes aynı şeyi söylüyor.

—Pat ile senin hakkında işittiklerim doğru mu?

—Her şey ne kadar çabuk duyuluyor.

—Bu da gazeteciliğin raconu, Mayk.

—Elbette. Neyse boş ver.

—Sen kaçıksın.

—Olmayan var mı? Seç seç al.

—Doğru, ama sen zırdelisin. Şu anda hakkında neler söyleniyor biliyor musun?

—Tahmin ediyorum.

—Nah edersin! Hiçbir şeyden haberin yok. Bizim kulağımızdansa bir şey kaçamaz. Seni topladıklarını hemen öğrendim. Pat'ın evinde olanları da biliyorum. Hatta ayyaşlar koğuşuna tıkıldığına kadar her şeyi duydum.

—Aşkolsun. O zaman beni niye kurtarmadın?

—Mayk, başımda yeterince dert var zaten. (Bir taraftan da gülüyordu.) Sen kendi sorunlarını kendin çözmelisin. Çünkü kimse bunları senin yerine halledemez. Senin için iyi bir deneyim olmuştur, fena mı?

—Eksik olma.

—Teşekkürü bırak. Ama işin aslını istersen, çok endişelendim.

—Beni duygulandırıyorsun.

Hy purosunu ağzından çıkarttı. Külünü silkti. Gözlerini gözlerime dikti.

—Mayk!

—Çekinme, öt Hy.

—Mimlendin, Mayk.

Her zaman açık sözlüydü.

—Sana bunu çıtlattılar mı?

—Hayır. Bilirsin ki, kimse basına dokunamaz. Bir seferinde Joe Ungermach ile Victor Reisel için bunu denediler, ama her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Benim kendi hesabıma endişelenecek bir şeyim yok.

—Peki, benim için mi endişeleniyorsun?

Hy mırıldandı. Bir başka puro yaktı ve bana baktı. Gözlüklerini alnına kaldırmıştı. Tanımayan birisi onun zararsız sümüklü bir herif olduğunu sanırdı.

—Uzun süredir senin için endişelenmekten vazgeçtim, dedi. Benden ne istediğini söyle. Aradan bunca zaman geçtiğine göre gerçekten önemli bir sorun olmalı.

—Senatör Knapp.

"Elbette, senin gibi biri yedi yıl sonra sıradan bir iş için gelmez. Mayk Hammer bu, ancak önemli işlerin peşinde koşar. Küçük lokmalar için yorulmaz. Bana maval okumayı bırak. Her şeyi hemen söyle. Ben adamın fikirlerini gözlerinden okurum." diye düşünüyordu.

Bunu kelimelerle aktarması gerekmezdi, çünkü her şey gözlerinden okunuyordu.

—Senatör Knapp, diye tekrarladım. Hatırlarsın, ben... uzaklardayken ölmüştü.

—Ölmedi, öldürüldü. (Sesi çok sakindi.)

—Pekâlâ, anlat öyleyse.

—Üç yıl önce öldü.

—Bu kadar yetmez.

—Önce neden ilgilendiğini söyle.

—Orası seni ilgilendirmez.

—İyi. Biraz bekleyebilir misin?

—Tabii.

Dosyaları karıştırmadı bile. Purosunu yaktı. Arkasına yaslandı, bir nefes çekti ve konuşmaya başladı.

—Leo Knapp, Mc Carthy'nin başka bir çeşidiydi. O da diğeri gibi komünistlerle uğraşmayı severdi, ama ünü ve gücü daha fazlaydı. Bunun sebebi ise füze işine gönül vermiş olmasıydı.

—Ülkede adı Bay Füze'ye çıkmıştı. Adeta Amerika'nın simgesi olmuştu. Cape Canaveral'daki sendikal haklar mücadelesine çok kızıyordu. O tarihli gazeteleri karıştırırsan her türlü ayrıntıyı bulabilirsin. Kahrolsun Kızıllar gibi. Her neyse özetleyecek olursak Knapp füzeci-

ler arasında başı çekiyordu.

—Mühim adammış.

Başıyla onayladı.

—Derken günün birinde basit bir soygunda nalları dikti.

—Emin misin?

Hy dikkatle bana baktı.

—Mayk, beni tanırsın. Gazeteciyim. Üstelik de Kızıllardan nefret ederim. Bu işi kurcalamadığımı mı sanıyorsun?

—Herhalde epey uğraşmışsındır.

—Şimdi sen anlat.

—Çeneni kapamayı bilir miydin?

Alınmıştı. Kaşlarını çattı. Purosunu ağzından çekti.

—Mayk...

—Bak... Tamam, tamam anladık. Ama söyleyeceklerim çok okkalı, o yüzden de iş bitene kadar kokusunun çıkmayacağına emin olmalıyım. Çok büyük bir iş ve berbat olmamalı. Anlıyor musun?

—Uzatma. Derdini biliyorum. Eski kaynakların ya çürüdü ya da kurudu. Bu yüzden de senin adına etrafı yoklamamı istiyorsun.

—Bravo, tam isabet.

—Ne yapalım, biz de araştırırız ahbap. İlk kez mi sana yardım ediyorum sanki. Ama yine de yeni bir tecrübe olacağına eminim.

—Marilyn'i bu işe bulaştırma. Onun için yeni bir koca ve babasın. Kısa yoldan tahtalı köyü boylamanı istemez.

—Artık kes de, kafandakileri ortaya dök bakalım.

Dediğini yaptım.

Koltuğa gömüldüm ve olanları baştan sona anlattım. Yüküm hafiflemişti. Olayı yedi yıl öncesinden alıp en ince ayrıntısına kadar anlattım. Bir yandan da yüzünün nasıl renkten renge girdiğini, ne gibi hinlikler düşündüğünü, purosunun kendi kendine yanışını izliyordum. Sözlerim bitince, yeni bir puro yakıp arkasına yaslandı ve anlattık-

larımı kafasında tarttı.

Biraz sonra:

—Benden ne istiyorsun? dedi.

—Ne bileyim ben, her şey olabilir.

—Anlaştık Mayk. İş bitince de haberi gazetede patlatırız. Sen ister inan ister inanma yer yerinden oynayacak. Bu, suç işlenmeden bir cinayet haberi vermeye benzer. Milletin dudakları uçuklayacak.

—Dalga geçmenin zamanı değil.

—Boş ver. Silkelen biraz kendine gelirsin.

Sırıttı, purosunun külünü silkti.

—Şu anda istediğin bir şey var mı? dedi.

—Senatör Knapp...

—Dul karısı şu anda Phoenicia'daki yazlık villalarında. Senatör orada vurulmuştu.

—Ben olsam çoktan taşınmıştım.

Omuz silkti.

—Evet, bir çeşit salaklık. Senatör en çok orayı severdi. Bu yüzden olduğu gibi koruyor. Yılın geri kalan kısmını da Washington'daki konakta geçiriyor. Laura hâlâ başkentin en gözde kadınları arasında. Tam bir taşbebek!

—Deme yahu!

Nutuk atacakmış gibi bir tavır takındı.

—Senatör kusursuz bir erkekti. Beğendiği kadın da çekici, tam bir dişi olmalıydı. Birbirlerine çok iyi uyuyorlardı. Az rastlanır bir şeydi bu.

—Desene çok yazık olmuş.

—Ne yaparsın kader bu. Ölümünün ayrıntılarını istiyorsan, morgdan getirttiğim bir rapor var.

—Verirsen iyi olur.

Telefonla bir yeri aradı. Daha ahizeyi kapatalı iki dakika olmamıştı ki, elinde zarf olan bir delikanlı odaya girdi. Zarfı masaya bıraktı. Hy zarfı elinde tarttı ve bana uzattı.

—Cinayetin tüm ayrıntıları burada. Al da hayrını gör.

—Ama bu kadarı bana yetmez. Bunu sen de bilirsin.

—Elbette. Çalışma şeklini bilirim. Merak etme, yakında daha fazlasını da buluruz.

Ayağa kalktım ve şapkamı giydim.

—Sağol.

—Boş ver, Mayk. (Koltuğun arkasına yaslandı ve gözlüklerini indirdi.) Hayalete dönmüşsün, dikkatli ol.

—Merak etme.

—Sen beni dinle ve fazla çıkıntılık etme. Birkaç yılda çok şey değişebilir. Perişansın. Ayrıca seni bu durumda kıstırmak isteyecek çok kişi vardır.

Sırıtarak:

—Çoğu kıstırdı bile, dedim.

*

* *

New York'dan arabayla hareket edip de Kingstone üzerinden dağ yoluna girerseniz dünyanın en güzel manzarasıyla karşılaşırsınız. Phoenicia'dan kuzeye sapıp dokuz, on kilometre gidince de karşınıza The Willows çıkar. Villa oradaydı. Dağın eteğindeydi. Önünden bir dere akıyor, etrafını da ladin ağaçları çevreliyordu.

Kocaman bembeyaz bir yerdi. Ev sanki paradan yapılmıştı. Her tarafı bir zenginlik abidesiydi. Bu bina senatörün tutkusuydu. Adam gözünü bile kırpmadan buraya oluklа para akıtmıştı.

Yumuşak virajlı bir yoldan geçip arabayı evin önünde park ettim. Zil sesi evin içinde yankılandı. Bir süre sonra tekrar bastım, ama nafile.

Bir yandan eski huyum gereği, bir yandan da içimi rahat ettirmek için evin arkasına yani dağ tarafına dolandım.

Önce burada da kimsenin olmadığını sandım. Sonra kulağıma hafif bir müzik sesi çarptı. Havuzun güneydoğu tarafı ağaçlık bir çitle çevriliydi. Burada güneş şemsiyesinin altında bir masa vardı.

Birkaç saniye takılarak kadını seyre daldım. Sıcaktan keyiflenmiş bir kedi gibi bacaklarını uzatmış, başını avuç-

larının içine koyarak uzanmış güneşleniyordu. Bikinisinin üst kısmı tahrik edici dolgun göğüslerini örtemiyordu. İyice aşağı çekilmiş alt kısmı ise daha önceki güneş banyolarının izleri ile karnın altındaki beyazlığı ortaya koyuyordu. Nefes aldıkça göğüsleri hareket ediyor, ayak parmaklarını her oynatışında bacakları iyice çıldırtıcı bir hal alıyordu.

—Merhaba, dedim.

Gözlerini araladı ve mahmur mahmur baktıktan sonra güldü.

—Ah! (Gülümsemek ona çok yakışıyordu.) Ah, merhaba!

Bir şey söylemesine fırsat vermeden masada duran sabahlığını uzattım. Gülerek aldı ve omuzlarını örttü.

—Teşekkür ederim, dedi.

—Böyle yatmak için hava biraz serin değil mi?

—Güneşteyken değil.

Yanındaki sandalyeyi işaret ederek:

—Buyurun, dedi.

Ben oturunca da kalktı, sabahlığını giydi ve bir iskemleye de o oturdu.

—Evet, Bay...

—Hammer. Mayk Hammer. Sen de Laura Knapp olmalısın.

—Evet. Bay Hammer sizinle bir yerden tanışıyor muyuz?

—Hiç karşılaşmadık.

—Yüzünüz hiç yabancı gelmedi de.

—Bir aralar gazetede bol bol resmim çıkardı.

—Ooo!

Ses tonu başlı başına bir soruydu.

—Eskiden özel dedektiftim.

Kaşlarını çattı. Beni inceliyordu. Emmekte olduğu alt dudağı beyaz dişlerini ortaya çıkarıyordu.

—Bir ara Washington'da bir acente olayı vardı, dedi.

Başımı "evet" anlamında salladım.

—İyi hatırlıyorum. Kocam bu işle ilgili bir komisyonda üyeydi. Demek Mayk Hammer sizsiniz.

Kaşlarını daha da çattı.

—Düş kırıklığına mı uğradın?

Şeytan gibi gülerek:

—Belki, bilmem, dedi. Peki burada ne arıyorsunuz? Görevli misiniz?

Yalan söylemenin alemi yoktu.

—Hayır, ama belki de bana yardım edebilirsin.

—Nasıl?

—Kocanın öldürülme olayının ayrıntılarını anlatabilir misin? Yoksa bu konu seni üzer mi?

—Çok patavatsızca konuşuyorsunuz, Bay Hammer. Her neyse. Bu olay geçmişte kaldı. Ondan bahsetmek beni artık korkutmuyor. İsteseydiniz resmi raporları inceleyebilirdiniz. Bu yol daha kolay değil miydi?

Vücudunu gözlerimle yedim ve güldüm.

—Seni gördükten sonra... buraya iyi ki geldim diyorum.

Laura Knapp da güldü.

—İltifat ediyorsunuz.

—Merakını gidermek için söyleyeyim, resmi raporları okudum.

—Yeterli gelmedi mi?

—Bilmem. Olayları kaynağından araştırmayı daha uygun bulurum.

—Niçin?

—Kocanın ölümünün başka bir cinayetle ilgili olduğunu gösteren bir ipucu var.

Laura başını salladı.

—Anlamadım.

—Bu sadece bir tahmin. Ama her işin peşini kovalamak lazım. Kocanın öldürüldüğü tabancayla başka birisi daha vuruldu. Eskiden pek önemsenmeyen ayrıntılar şimdi önem kazanabilir.

Bir an için düşündü. Bütün ayrıntıları şimdi olmuş gibi

hatırlıyordu. Zaman acısını taşlaştırmıştı. Söze girdi.

—Saat ikiyi geçmişti. Leo kalktı, ama hiç önemsemedim. Gece yarısından sonra mutfağa inip bir şeyler atıştırırdı. Aniden birisine bağırdığını işittim. Sonra bir silah patladı. Deliye dönmüştüm. Aşağıya koştum. Yerde can çekişiyordu.

—Bir şey söyledi mi?

—Hayır. İki kez adımı sayıkladı ve öldü. Donakalmıştım, biraz sonra polise haber verdim.

—Bunda hayret edilecek bir yan yok.

Dudağını ısırdı.

—Polis geç haber vermeme kızdı. Katillerin benim yüzümden kaçtıklarını düşünüyorlardı. (Gözleri buğulandı, anılara daldı.) Ancak birkaç dakika gecikmiştim. Daha fazla değil. Bilmiyorum, ama polisi hemen çağırmış olabilirim. Çünkü o ilk birkaç dakikayı hiç hatırlayamıyorum.

—Boş ver. Bunların önemi yok artık.

Laura bir süre durakladı ve başıyla onayladı.

—Doğru, haklısınız. Sonra... polis geldi. Ama yapabilecekleri bir şey kalmamıştı. Katil çalışma odasının penceresinden kaçmıştı. Bahçeyi geçtikten sonra arabasına atlamış, gazlayıp gitmişti. Hiç tekerlek izi yoktu. Ayak izlerinden de bir şey çıkmadı.

—Evde karıştırılan bir şey var mıydı?

Alnı kırıştı.

—Kasa açılmış ve boşaltılmıştı. Bu durumda polis iki olasılık ortaya attı. Birincisi, Leo hırsızı adam kasayı açtıktan sonra yakalamıştı. Diğeri ise, hırsız tehditle Leo'ya kasayı açtırmış ve Leo ona saldırınca da öldürmüştü. Kasada tek bir iz bile yoktu. Şifreyle açılmıştı.

—Şifreyi kimler biliyordu.

—Yanılmıyorsam yalnız Leo.

—Gazetelere bakılırsa kasada önemli hiçbir şey yokmuş.

—Doğru. İki yüz dolar kadar nakit parayla bir veya iki

hesap defteri. Ayrıca mücevherlerim, birkaç resmi evrak ve Leo'nun sigorta poliçeleri de orada duruyordu. Evraklara dokunulmamış, hepsi yerli yerindeydi.

—Mücevherler ne cinsti?

—Sahte.

—Gazetelerin dediğine göre toplam değerlerinin birkaç bin dolar olduğunu söylemişsin.

—Evet, birkaç bin dolarlık ıvır zıvır. (Ses tonundan kesinlikle emin olduğu belliydi.) Gerçeklerini başka yerde saklıyorum, bunlar sahteleri. Asıllarının değeri takriben yüz bin dolar.

—Belki de hırsız bunların sahte olabileceğini düşünmemişti.

Bu düşünceme katılmadığı gözlerinden okunuyordu.

—O kasada mücevher olduğunu bilen yoktu.

—Ama iki kişi biliyordu.

—Ne demek istiyorsunuz?

—Katil ve kocan.

—Kocam bunlardan kimseye söz etmiş olamaz. Yanılıyorsunuz. Onun için bunların önemi yoktu.

—Öyleyse niçin kasada saklıyordunuz?

—Mücevher başka nerede saklanır ki? Ayrıca demin söylediğiniz gibi sahte olduklarını bilmeyenleri tahrik edebilirlerdi.

—Sen niçin şifreyi bilmiyordun?

—Buna hiç ihtiyaç duymamıştım. Evdeki tek kasaydı. Yeri de çalışma odasıydı. Onun işlerine burnumu hiç sokmazdım.

—Evde hizmetçi var mıydı?

—Evet, o sıralar iki tane vardı. Yaşlıydılar ve öldüler. Yaşamları boyunca iki tür yani hem gerçek hem de sahte mücevherlerim olduğunu bildiklerini sanmam.

—Güvenilir kişiler miydiler?

—Leo'nun hayatı boyunca yanındaymışlar. Güvenilir kişilerdi.

Sandalyeme yaslandım. Bir şey unutup unutmadığımı

araştırdım.

—Bu kasada başka şeyler de bulunabilir miydi? Yani senin bilmediğin şeyler?

—Elbette. Leo orada ne isterse saklayabilirdi. Ama sanmıyorum. Herhalde devlet sırrı olabilecek şeylerden bahsediyorsunuz.

—Tabii, niye olmasın? Senatörün makamı oldukça önemliydi.

—Evet parlak bir mevkideydi. Araştırma yapan FBI evraklarda hiçbir eksik olmadığını söyledi.

Durdu ve düşüncelerimi okumaya çalıştı.

—Neye varmak istiyorsunuz?

Söyleyecek tek kelime bulamadım. İpucu olabilecek en ufak bir şey yoktu. Belki de basit bir rastlantıydı. İki cinayette aynı silahın kullanılması az da olsa rastlanan bir olaydı. Her ikisinin arasında oldukça uzun bir zaman vardı ve görünüşe bakılırsa aralarında tek bir bağıntı bile yoktu.

—Benimki yalnızca bir varsayımdı, ama çıkmaza girdi, dedim.

—Üzgünüm, dedi sakin bir sesle.

Gitmek istemiyordum, ama ayağa kalktım.

—Ne yapılabilir ki? Hırsız belki de mücevherleri elde etmek istiyordu. Ancak gerçek bir profesyonel hedefinden kesinlikle emin olmadıkça eyleme geçmez. Ama burasının bir amatörün çalışması için hiç de uygun bir alan olmadığını da unutmamak gerekir.

Laura elini uzattı. Tuttum, hafifçe çekerek ayağa kaldırdım. Hareketleri son derece doğaldı.

—Merak ettiğiniz başka bir şey kaldı mı? dedi.

—Belki. Çalışma odasına bir göz atabilir miyim?

—Nereyi görmek istiyorsanız gidip bakabilirsiniz.

Beni odada bıraktı ve üstünü değiştirmeye gitti. Burası bir erkeğin tadını çıkararak kullanabileceği bir yerdi. Odanın büyük bölümünü klasik tipteki ahşap çalışma masası kaplıyordu. Masanın karşısında koyu renk deri

koltuklarla değişik manzara resimleri vardı. Dikkatle cilalanmış antika el oyması ceviz lambriyle, havları gitmiş şark halısı tam bir uyum içindeydi.

Altmışa doksan boyutlarında modern bir tablonun arkasında küçük, yuvarlak duvar kasası vardı. Laura şifrenin yazılı olduğu kartı masanın çekmecesinden alarak bana vermişti. Peşpeşe yedi rakam çevirip açtım. Boştu.

Buna hiç şaşırmadım. Beni asıl şaşırtan kasanın Q 14A tipinde son derece kaliteli bir Grissom oluşuydu. Bu, sahte mücevherler ve birkaç önemsiz dosya için çok fazlaydı. Muhteşem bir aletti. Alelade bir hırsızın açması imkânsızdı. Tüm bunların yanı sıra üçüncü rakam çevrilirken sahibi tarafından durdurulmadıkça otomatik olarak devreye giren bir alarm sistemi vardı. Bu sistem mahalli karakola bağlı olmalıydı. Kasayı kapattım. İkinci kez açarken alarmı kesmedim ve bekledim.

Daha Laura aşağıya inmeden bizim kahramanlar eve dalmışlardı. Ellerinde tabanca, döküntü bir Ford'dan iki genç fırladı ve üzerime doğru yürüdü.

Uzun boylu olan arkama geçerken diğeri beni dikkatle süzdü ve:

—Sen kimsin? dedi.

—Zile basarak sizi ayaklandıran, dedim.

—Şakayı bırak.

—Kasanın alarmını deniyordum.

—Ben sana deneme nasıl yapılır gösteririm! (Pis pis sırıtıyordu.)

—Özür dilerim. Önceden haber vermem gerekirdi herhalde.

Tam üsteleyecekti ki, ön odaya geçen arkadaşı seslendi. Aynasız tabancasını sallayarak kendisini izlememi belirtti. Diğer aynasız ön odada Laura ile birlikteydi. İkisi de şaşırmıştı.

Laura siyah bir elbise giyerek insanı çıldırtabilecek o nefis göğüslerini iyice belirginleştirmişti. Bana doğru geldi.

—Mayk... Ne yaptığını...

—Kasada bir alarm sistemi var, onu denedim. Duruma bakılırsa çalışıyormuş.

—Bayan Knapp, doğru mu söylüyor bu adam? dedi uzun boylu aynasız.

—Evet, doğru. Kasayı ona ben gösterdim. İçinde alarm sistemi olduğunu bilmiyordum.

—Civarda bu sisteme sahip tek ev bu, Bayan Knapp.

Yanımdaki polisin tabancası hâlâ elindeydi. Omuz silkti.

—Demek öyle. Her neyse yine de başarılı bir denemeydi.

Diğeri şapkasını düzeltti ve başını sallayarak bana pis pis baktı.

—Bir dahaki sefere haber verirseniz çok iyi olur.

—Bundan hiç şüphen olmasın. Bir soru sorabilir miyim?

—Nedir?

—Senatör öldürüldüğünde de burada görevli miydiniz?

—Evet, ikimiz de görevliydik.

—O zaman alarm çalışmış mıydı?

Aynasızlar şaşırmışlardı.

—Hayır, çalmamıştı.

—Öyleyse kasayı hırsız açtıysa adam alarmı susturmasını da biliyordu.

—Ya da senatörü kasayı açmaya zorladı, dedi aynasızlardan biri. O da içinde önemli herhangi bir şey olmadığını bildiğinden paniğe yol açmamak için alarmı bilerek kapattı.

—Ama bütün bunlar öldürülmesine engel olamadı, dedim.

—Senatörü tanısaydınız, sebebini hemen anlardınız.

—Ne demek istiyorsun?

Sesi yumuşamıştı.

—Silah tehditine aldırmaz, ilk fırsatta saldırganın üze-

rine atılırdı. Herhalde kasayı açtıktan sonra böyle bir fırsat doğduğunu sandı, ama yanıldı.

—Ya da herifi kasayı açtıktan sonra enseledi.

—Biz de tüm bu olasılıkları düşündük. Ama bütün bunları bir kenara bırakalım şimdi. Siz burada ne arıyorsunuz? Onu söyler misiniz?

—Oldukça karışık bir konu. Bir arkadaşım aynı tabancayla vuruldu.

Aynasızlar bakıştılar.

—Böyle bir şeyden haberimiz yok, dedi yanındaki.

—Yakında öğrenirsiniz. New York emniyetinden Yüzbaşı Chambers her an kapınızda bitebilir.

—Ama bütün bunlar sizin burada ne yaptığınızı açıklamıyor.

—Öldürülen adam arkadaşımdı.

—Bir dedektiflik acentesinden misiniz?

—Eskiden öyleydi, ama artık değil.

—O zaman soruşturmayı resmi görevlilere bırakın.

Her şey ortadaydı. Eğer Laura Knapp dostu olduğumu söylemeseydi şimdi bu konuşmayı bölge karakolunda yapıyor olacaktık. Aynasızlar işlerine burnumu sokmama sinirlenmişlerdi. Alttan alıyormuş gibi yaptım. Nihayet Laura'ya veda edip gittiler.

Onlar çıkınca Laura:

—Bütün bunlar ne demek oluyor? dedi.

Ellerini kalçalarına koymuş bir ayağı üzerinde hafifçe sallanıyordu. Bu pozu çok tahrik ediciydi. Kaşlarını çatmış, olup bitene kafasında bir çözüm arıyordu.

—Kasada alarm sistemi olduğunu bilmiyor muydun? dedim.

Bir süre düşündü ve duvara baktı.

—Şimdi siz söyleyince hatırladım. Evvelden de sözü edilmişti. Ama o günden beri kasayı hiç açmadım. Zaten alarmın nasıl çalıştığını da bilmiyordum.

—Kocan şifrenin yazılı olduğu kartı hep masasının çekmecesine mi koyardı?

—Hayır. Avukat bu kartı avukat eşyalarının arasında buldu. Bir gün kasayı kullanmak istersem diye onu ben oraya koydum. Ama hiç kullanmadım. (Sustu, bana doğru yaklaştı.) Bir sonuç çıkarabildiniz mi?

Kafamı salladım.

—Bilmiyorum. Daha önce söylediğim gibi küçük bir ihtimali kurcalıyorum. Ortadaki ufacık bir benzerlikten başka bir şey değil.

—Ne gibi?

—Kocanın katili belki de gerçekten mücevherlerin peşindeydi. Öldürülen ikinci adam da ufak çapta da olsa bir mücevher kaçakçısıydı. Benzerlik işte bu noktada.

Bir an için daldım. Hastanede can çekişen adamın başucundaydım. Adamın sözlerinin bende uyandırdığı delice umutları adeta yeniden yaşıyordum. İçim daralıyordu.

Bağırması bu düşüncelerden sıyrılmama neden oldu.

—Mayk, Mayk, lütfen Mayk!

Döndüm, Laura'nın kolunu delice sıktığımı ve kadının acı çektiğini farkettim. Elimi gevşettim ve derin bir nefes aldım.

—Özür dilerim.

Gülümsedi ve kolunu ovaladı.

—Önemi yok. Bir an için çok uzaklardaydın, değil mi?

Başımı "evet" anlamında salladım.

—Yardım edebilir miyim?

—Hayır. Burada işim kalmadı artık.

Bir kez daha kolumu tuttu.

—Mayk, böyle sonlardan hoşlanmam.

Sırıttım. Teşekkür etme sırası bana gelmişti.

—Hastalığım o kadar ağır değil. Yine de gösterdiğin ilgiye teşekkür ederim.

—Mayk yalnızsın. Bu da bir tür hastalık.

—Öyle mi dersin?

—Uzun süre canımı yaktığı için bu hastalığı rahatça teşhis edebiliyorum.

—Onu çok mu seviyordun? diye sordum.

Bir an gözleri parladı, sonra:

—Senin o meçhul kadını sevdiğin kadar, dedi. Bu acıyı iyi bilirim. Ben acımı biraz olsun hafifletmek için delice bir sosyete hayatı yaşamaya başladım. Faydalı da oldu.

—Oysa ben kendimi içkiye verdim. Yedi yıldır cehennem azabı çektim.

—Ama artık her şey bitti, değil mi?

—Evet. Daha birkaç gün evveline kadar ayyaş bir serseriydim.

Şapkama uzandım. Beni kapıya kadar yolcu etti. Elini uzattı, parmakları diri ve serindi.

—Bana değerli zamanını ayırdığın için sana minnettarım, Bayan Knapp.

—Bana lütfen Laura deyin.

—Memnuniyetle.

—Sen de bir gün bana zaman ayırır mısın?

—Bu benim için büyük zevk.

—Sana sonları sevmediğimi söylemiştim. Tekrar gelecek misin?

—Laura, benim tekrar görmeye değecek neyim var ki?

—Bazıları öyle düşünebilir. Ben bu kanıda değilim. Güçlüsün. Seni tanımak zor iş. Ama bir gün gelip araştırmanın sonuçlarını anlatmanı isterim.

Onu yavaşça kendime doğru çektim. Karşı koymadı. Başını kaldırdı ve bana baktı. Öpüştük... Ama bu bir elveda öpücüğünden çok merhaba öpücüğünü andırıyordu... Yıllardır öldüğünü sandığım bir duygu içimde kıpırdanmaya başlamıştı...

Külüstürümle uzaklaşırken kapıda dikilmiş beni izliyordu. Ben gözden kaybolurken, o hâlâ oradaydı.

VI. BÖLÜM

Peerage Brokers'ı aradım. Telefona çıkan sakin sesli adam bu saatte Rickerby'yi hangi kahvede bulabileceğimi söyledi. Kahveye girdiğimde kenardaki bir masada oturmuş kahvesini yudumluyordu.

Bir fincan da ben alıp karşısına oturdum.

—Galiba dairede belli saatler içinde çalışmıyorsun.

Aptal aptal güldü. Gözlerinden sabırsız olduğu okunuyordu. Önündeki gazetede emektar Dewey'in boylu boyunca yere uzanmış cesedinin resmi vardı.

Lafa başlamamı bekliyordu.

—Bugün Laura Knapp'ı gördüm.

Bu sözü duyunca başını salladı.

—Bu izi sonuna dek sürmüştük.

—Peki kasada bir alarm sistemi olduğunu da biliyor muydunuz?

Yine başını salladı.

—Sana bazı açıklamalar yapmam gerekli. Hiçbir şube Senatör Knapp ile Richie cinayetleri arasında bir bağ kuramadı. Kasada önemli evrak olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Bizde bunların dökümü vardı ve hepsini eksiksiz geri aldık.

—Ama bir de şu sahte mücevherler var.

—Biliyorum. Ancak bunlar yüzünden Richie'nin sahte kimliğiyle bir bağlantı kurulabileceğini hiç sanmam. Aynı silahın değişik olaylara karışması rastlantıya benziyor. Ayrıca aynı tabanca Los Angeles'taki bir cinayette de kullanılmıştı. Olay geçen yıl cereyan etmişti ve kurban bir eski oto satıcısıydı.

—Duruma bakılırsa benimki parlak bir düşünce değilmiş.

—Evet. Hiç de orijinal yanı yok. (Fincanını masaya bıraktı ve bana baktı.) Beni ilgilendiren tek şey Richie. Onun sana söylediklerini anlatmaya karar verdin mi?

—Hiç değilse açık sözlüsün.

—Kes be!

Rickerby'nin suratı asıldı ve omuz silkti.

—O halde derdini söyle bakalım, dedi.

—Bana Cole'u anlat.

—Daha önce de söyledim...

—Pekâlâ. Sır. Ama artık öldü. Her ikimiz de birer katilin peşindeyiz ve eğer birbirimize yardımcı olmazsak hava alırız. Ne dersin?

Öfkeli öfkeli fincanı sıkıyordu. Bir dakika düşündü.

—Bu katilin peşinde kaç kişi var biliyor musun?

—Moruk, bu işlerden ben de bir parçacık çakarım.

—İyi. Öyleyse dinle. Richie'nin son görevi hakkında tek bir şey bile bilmiyorum, bundan sonra da öğrenebileceğimi hiç sanmıyorum. Ama bildiğim tek şey Richie'nin buraya dönmesinin kesinlikle yasak olduğuydu. Emirlere karşı geldi. Öldürülmeseydi mutlaka kovulurdu.

—Cole işinin acemisi değildi.

Rickerby artık direnemiyordu. Kendi yetiştirdiği bir adamın bu beklenmedik davranışı onu yıkmıştı.

—Zaten işin en garip yönü de bu, dedi.

—Öyle mi?

—Richie kırk beş yaşındaydı. 1941'den bu yana mükemmel bir sicille değişik şubelerde çalışmıştı. Kuralları çiğneyecek adam değildi. Kitaba sıkı sıkıya bağlıydı.

(Sustu, bana baktı ve kafasını salladı.) Gerçekten... anlamıyorum.

—Geçerli bir nedeni vardı belki de...

Boş boş baktı. Bir an için kendini koyuvermişti, ama şimdi toparlandı. Yılların verdiği deneyimle duygusuz gibi görünerek görevine dönmüştü.

—Bilmem, dedi.

Bana ısrarla bakıyordu. Katilin peşine düşmesi için söyleyeceğim tek kelimeyi bekliyordu. Zaman kazanmak için kahvemi içtim. Tüm olasılıkları kafamda tarttım.

—Zamana ihtiyacım var, dedim.

—Benim için zamanın önemi yok. Richie öldü. Artık zaman onu geri getirmez ki.

—Ama benim için önemli.

—Konuşacak duruma gelmen ne kadar sürer?

Sırıttım.

—Belki bir hafta, belki...

Gözleri katil gözü gibiydi. Adeta ültimatom veriyordu.

—Peki, yalnız bir hafta, dedi. Ama o kadar. Bu süreyi bir geç o zaman adamı süründürmek için neler yaptığımı görürsün.

—Bu süre içinde katili yakalayabilirim.

—Yakalayamayacaksın.

—Ama eskiden bu işlerde ustaydım.

—O günler geride kaldı, Hammer. Sen artık bir hiçsin. Sana bu şansı tanıyorsam bu çeneni tutacağından emin olduğum içindir. Yoksa derhal defterini dürerdim.

Ayağa kalktım ve sandalyeyi ittim.

—Yaptığın iyiliğe minnettarım.

—Kısa kes.

—Seni ararım.

—Tabii arayacaksın. Bekliyorum.

VII. BÖLÜM

Yine hafif hafif yağmur yağıyordu. Hava kapalı ve serindi. Tam yürüyerek sakin bir kafayla düşünülebilecek bir havaydı. Eski günlerdeki gibi tanıdık sokaklardan geçerek inime geldim.

Hackord Building'in yeni gece bekçisi beni tanımıyordu. Bekçi artık hayatta ölümden başka beklentisi olmayan bir moruktu! Deftere imza atışımı seyretti. Sonra işyerimin olduğu kata beni asansörle çıkarttı ve uyuklamak için yerine bir an önce dönmekte acele etti.

Anahtarı çıkardım, kilidi açtım ve kapıyı ittim.

İçimde garip bir his vardı. Daha ne olduğunu anlayamadan bir kurşun vınlayarak kafatasımın arkasını sıyırdı ve yere iki seksen uzanıverdim. Düşerken tabancasını hareket ettirip mekanizmasıyla oynadığını duydum. Yüzüm yere çarpmıştı. Felç olmuş gibiydim Hissettiğim tek şey ensemden akan sıcak kandı. Işık yandı. Bir ayakla hafifçe dürtüldüm. İşini bilen iki el ceplerimi yokladı. Eğer ölü taklidi yapmasaydım beni kesinlikle temizlerdi.

Kurtulmamı kanımın bolluğuna borçluydum. Yaramdan öyle kan fışkırıyordu ki, adam ikinci kez ateş etmeye gerek görmedi. Ayak sesleri kapıya doğru uzaklaştı. Kapı açılıp kapandı ve sesler kesildi.

*
* *

Gücümü toparlayıp olanca hızımla masaya gittim. Çekmeceyi çıkarıp fırlattım ve 45'liğimi kaptım. Kapıya geldiğimde adam gitmişti. Zaten biliyordum ya, iş olsun işte. Bir bakıma da şanslıydım. Çünkü gerçek bir profesyoneldi. Binde bir ihtimali düşünüp oraya sinmiş olabilirdi. İşte o zaman da bir tek kurşunla bana nalları diktirtirdi. Elim titriyordu ve şarjöre mermi sürmeyi unutmuştum. Duruma bakılırsa aradan geçen yıllar bazı şeyleri de beraberinde götürmüştü.

Ama kahpe zaman talihime dokunamamıştı. İşte, bir kez daha şansım yaver gitmişti.

Dikkatle odama göz attım. Her yer ustaca en küçük ayrıntısına kadar aranmıştı. Eğer bir şey saklamış olsaydım şüphesiz bulunurdu. Eskiden değişik buluş zannettiğim iki gizli köşeye bile bakılmıştı. Bunun onuruma dokunmadığını söylesem yalan olur.

Velda'nın masası da didik didik edilmişti. Bana bıraktığı son mesaj yırtılmış,bir tek başlığı kalmıştı: "Mayk, sevgilim..."

Aptal aptal sırıttım, şarjöre mermi sürdüm ve emniyeti açtım. Belimde tabancanın varlığını hissetmek beni rahatlattı. Artık hayat ve ölüm emrimdeydi. İntikam! Bu silah pek çok kişiye yaptıklarının cezasını ödetmişti.

Odamı temizleyip eski haline getirdim. Başımı yıkayıp üstümü başımı düzelttim ve merdivenlerden giriş holüne indim.

İhtiyar kapıcı boynu tek bir darbeyle kırılmış bir vaziyette koltuğuna yığılmıştı. Defter sapasağlamdı. Demek gelen imza atıyormuş gibi yaparak onu atlatmıştı. Son sayfayı kopardım ve dışarı çıktım. Uzaklaşınca kâğıdı yırttım ve lağıma attım.

*
* *

Gördüğüm ilk taksiyi çevirdim. Şoföre limanda bir adres tarif ettim. Benny Joe'nun kahvesinin önünde durduk. Sessizce parasını aldı ve çekip gitti. Burası rezil bir yerdi. İçeri bir kez girdiniz mi cinayetten soyguna kadar her şeyi planlayabilirsiniz.

Oysa ben çok daha değerli bir şey arıyordum: BİLGİ. Burada yeraltı dünyasının girdisi çıktısı bilinirdi. Böyle yerler Londra'da, Paris'te, Kazablanka'da, Meksika'da, Hongkong'da ve hatta dünyanın her kentinde vardı. Zaten olmaması imkânsızdı. Bakıp görmesini bilmek yeterliydi, burası ise benim kentimdi.

Kapının yanındaki iki herif "giremezsin" diye işaret çaktı. Ben iplemeyince de kısa boylusu üzerime geldi ve:

—Kapıyoruz, ahbap, dedi.

Benden hiçbir cevap gelmeyince arkadaşına işaret etti. İkincisi çam yarması gibiydi. Rahatsız edilmekten hoşlanmamış, pis pis bakıyordu.

—Maraza istemiyoruz ahbap, hadi al voltanı, dedi.

—Ben de istemiyorum, evlat.

—O halde toz ol.

Dişlerimi göstererek pis pis sırıttım.

—Keriz!

Hareket etmesine fırsat vermeden yumruğumu göğsüne patlattım. Enayi kıç üstü oturdu. Kısa boylusu gardını alıp üzerime gelirken bir tekme patlattım. Suratı dağıldı. Duvara yapıştı.

Herkes suspus olmuş bana bakıyordu. Fedailerle boy ölçüşen birisini görmekten heyecanlanmışlardı. Üstelik iş bitmiş de değildi. Olacakları merak ediyorlardı. İriyarı olan yerinden doğrulmuş öfkeli bir köpek gibi dişlerini göstererek üzerime geliyordu.

İşte o anda sakin bir ses:

—Şeker Oğlan'a ona bir, dedi.

Başka bir ses yine sakince:

—Şeker Oğlan'a karşı seninkinin beş misli, dedi.

Herkes barın ucunda duran, yalnız kalmayı tercih

eden kara kuru adama baktı. Biri güldü ve:

—Biber'in bir bildiği vardır, dedi.

Garip küçük adam:

—Elbette, dedi.

Bu arada çam yarması bana yaklaşmıştı. Herifin bu işten zevk aldığı belliydi. Eğlence olsun diye bu hamleyi de bana bıraktı.

Yavaşça vurdum. Canının acımadığını belli etti ve üzerime çullandı. Heyyyt be! Yine yedi yıl öncesinin debdebeli günleri gibiydi. Herkes çığlık ve kahkaha atıyordu. Ne var ki, herif beni dilim dilim doğruyordu. Reflekslerim zayıflamıştı... Nihayet iyi bir fırsat yakaladım. Aniden fırladım ve hayalarının ortasına çaktım. İki büklüm oldu. Ağzındaki pis tat ve sancı gözlerinden okunuyordu. Sonra kinle doğruldu ve belinden en az iki karış boyunda bir bıçak çekti. Oyunun sonuna gelmiştik. Kaşla göz arasında kara gün dostu 45'liğimi çektim. Artık bıçak filan vız gelirdi. Yarma "zınk" diye durdu. Donakaldı. En ufak bir harekette nalları dikeceğini anlamıştı. Kös kös başını eğdi. Pes ettiğini iyice belli etmek için diz çöktü. Bıçağını kırıverdim ve "kalk" diye işaret ettim.

Bardaki garip küçük adam:

—Sökül bakalım bizim elliliği, dedi.

Onunla bahse tutuşan da:

—Biber'in gerçekten de bir bildiği varmış, dedi.

Bu arada dev ayağa kalkmış bana dönmüştü.

—Alınganlık yok, değil mi ahbap? Bu benim işim.

Kahvenin sahibi yanımıza geldi.

—Tıpkı eski günler gibi, Mayk! dedi.

—Benny Joe, adamlarına kimin dost kimin düşman olduğunu anlatmalısın.

—Eğitilmeleri gerek.

—Herhalde onları ben eğitmeyeceğim.

—Demin pek de parlak olduğun söylenemez. Bir ara Şeker Oğlan seni yiyecek sandım.

—Altıpatlarım oldukça, asla.

Barın çevresindekiler merakla bana bakıyordu.

—Benny Joe, bunlar beni tanımıyorlar.

Omuz silkti.

—Kim tanır ki? Bir kere çaptan düşmüşsün. Hem seni yeterince gördük, artak voltanı almaya ne dersin?

—Sen de mi Benny Joe? Ne zamandan beri adam oldun?

—Sen kendine bak. Ben kabadayılara alışığım. Çaptan düşmüş eski kahramanlara ihtiyacım yok. Hepiniz bir şeyler ispat etmek istiyorsunuz. Eğer hemen toz olmazsan aynasızları çağırırım.

Ters ters baktım ve uzun uzun süzdüm.

—Ne o, Benny Joe? Ne zamandan beri efelik taslamaya başladın? Üstelik yardımcıların da saf dışı. Benden temiz bir sopa mı yemek istiyorsun yoksa?

Beklediğim oldu. Kendini dev aynasında gören cüce 25'liğine davrandı. Salak, aklı sıra Batı kıyısının en ünlü kovboyu olmuştu. Tabancasını aldım, mermileri boşalttım ve iade ettım.

—Al bakalım sapı silik kahraman. Dikkat et, yoksa bir dahaki sefere bok yoluna gidersin!

VIII. BÖLÜM

Barın kenarında bizi seyreden ve bahisten elli dolar kazanmış olan garip küçük adam bana yaklaştı.

—Beni hatırlıyor musun, Mayk?

Kafamı "hayır" anlamında salladım.

—On, on beş yıl oldu... Carrigan'daki büyük yangın...

Yine başımı salladım.

—O zamanlar gazeteciydim. Telgraf Gazetesi'nden, Bayliss Henry. Şimdi ise bana Biber diyorlar. Hatırladın mı? Cortez Johnson'un çetesiyle amansız bir tabanca düellosu yapmıştım.

—Bunlar milattan önceydi, ahbap.

—Gazetelere bakılırsa bu senin ilk olayındı. Bir sigorta şirketi hesabına çalışıyordun.

—Tamam, tamam. Şimdi hatırladım. O zamandan beri sana teşekkür etmeye fırsat olmadı. Sen olmasaydın çoktan eşek cennetini boylamıştım. Hazır şimdi sırası gelmişken, sağol!

—Boş ver, Mayk. Gazeteye getirdiğim haber sayesinde ikramiye almıştım. Ödeştik.

—Yeni bir şey var mı?

—Dalga mı geçiyorsun? Bizlerin görüp geçirdiklerinden sonra yeni sayılabilecek daha ne olabilir ki?

Biramı içtim.

Bayliss Henry sırıtarak sordu.

—Senden ne haber?

—Ne olsun.

—Haydi, haydi koca Mayk. Haberciliğim süresince en sevdiğim konu sendin. Yazı yazmasam bile gazeteleri mutlaka okurum. Beni böyle bir yere hiçbir sebep olmadan damdan düşer gibi geleceğine inandıramazsın... Kaç yıl serserilik ettin, Mayk?

—Yedi.

—Yedi yıl önce Şeker Oğlan gibilerini mat etmek için tabanca kullanmazdın.

—O zaman ihtiyacım yoktu.

—Ama şimdi var...

—Evet.

Bayliss çevresine göz gezdirdi.

—Mayk, ruhsatın yok değil mi?

Pis pis güldüm.

—Al Kapon'un da yoktu. Dert mi bu da?

Etraftakiler bizimle ilgilenmiyorlardı. İki fedai kapının yanındaki masaya, görevlerine dönmüşlerdi. Yağmur devam ediyordu. Kahvedeki hafif müzik ile konuşmalar birbirine karışıyordu.

—Ne? dedi.

—Mayk, bir kez de dinlesen ne olur? Burada on dakikadır konuşuyorum.

—Kusura bakma, moruk.

—Bir tek şeyi merak ediyorum. Şu meşhur beylik sorunu ne zaman soracaksın?

Sessizce biramı yudumladım.

—Çok zekisin ahbap.

—Uzatma. İstediğin bir şey var değil mi?

Bir an düşündüm sonra başımla onayladım.

—Senin verebileceğin bir şey var mı?

Sırıttı.

—Senin için elbette olur.

—Richie Cole diye birini tanıyor musun?

—Tabii. Odası benimkinin altındaydı. İyi bir arkadaştı. Görünüşe bakılırsa küçük kaçakçılık işleri yapıyordu. Ama böylelerinin rüyalarında bile göremeyeceği kadar mangırı vardı. Yine de sevimli bir adamdı.

—Hâlâ aynı yerdi mi kalıyor?

—Hayır. Bir yeri daha var herhalde. Ama herifin gemici olmadığına kalıbımı basarım.

—Nereden biliyorsun?

Bayliss homurdanarak birasını bitirdi.

—Tanrı aşkına, hangi tayfa denize açıldığında möbleli dairesini muhafaza eder?

—Bunu nereden biliyorsun?

Bücür dostum omuz silkti ve barmenden bir bira daha istedi.

—Mayk, gözlerimle gördüm. Adamla orada epey bira içtik. (Bardaklardan birini bana itti, diğerini avuçladı.) Richie Cole para içinde yüzüyordu. Onu tanısan severdin.

—Kaldığı odanın adresini versene.

—Çocuklaşma Mayk, adam dostum ve başında derde sokmak istemem.

—Sokamazsın. Çünkü Cole öldü.

Birasını bıraktı, başını çevirdi, alnı kırıştı ve bana dikkatle baktı.

—Nasıl?

—Vuruldu.

—Başına bir şeyler geleceğini biliyordum. Eşek cenneti uzaktan görünmeye başlamıştı bile.

—Ne demek istiyorsun?

—Tabancalarını gördüm. Üçü de bir çantadaydı. Sonra bazı işlerine de yardım etmiştim.

Benden bir tepki gelmeyince sırıtarak omuz silkti.

—Mayk, bilmen gerekir. Ben eski toprağım. Hatırlar mısın bilmem. Bizde zamane piçlerinin düşünemeyeceği muhabirlik numaraları vardı. Hâlâ bana birkaç kuruş kazandıracak kaynaklarım var. Zamanında kurduğum

bağlantıların semeresini görüyorum. Emekli maaşıyla geçinmeye imkân yok. Cole'un ise ne iş yaptığını hiç anlayamadım, inan bana. Benden garip bilgiler istiyordu.

—Nesi garipti bu bilgilerin?

—Bana bak, ben kaçın kurasıyım? Öyle ufak tefek işler çeviren bir kaçakçının bu tür bilgilere ihtiyacı olamazdı.

—Uyanık herifsin neme lazım. Bu düşüncelerini Cole'a açtın mı?

—Elbette. Ama ikimizde ne demek istediğimizi karşımızdakinin gözünden okuyacak kadar profesyoneldik. Üzerine varmadım.

—Beni oturduğu yere götürür müsün?

—Önce bana ne olduğunu söyle.

Nihayet eski kurt Bayliss Henry gerçek yüzünü göstermişti. Hep haber peşinde koşan iyi cins bir av köpeğiydi. İstediğini söylemezsem öldürsem bile beni oraya götürmezdi. Başka çarem olmadığı için öttüm.

—Richie Cole FBI'dandı. Ölmeden önce bu işe benim karışmamı o istedi.

Bekledi. Bana baktı ve umursamaz bir tavırla şapkasını indirerek konuşmaya başladı.

—Nasıl bir arı kovanını çomakladığının farkında olmanı dilerim.

—Daha önce de şişlendim.

—Ama ölmedin.

Gittiğimiz yer Brooklyn'deki alelade kahverengi taş binalardan biriydi. Bu sokakta buna benzer elli tane bina vardı.

Bizim gibi gözü kara şehir çocukları için bundan sonrası zor sayılmazdı. Bayliss odanın zemin katta ve arkada olduğunu söylemişti. Biz de üç blok aşağıdan, çöplüklerin arasından geçtik. Tel örgüleri atladık ve pencereye kolayca ulaştık. Biz içeri girinceye kadar etraftan çıt çıkmamıştı. Ya kimse bizi görmemişti ya da susmayı tercih etmişlerdi. İşte, burası böyle bir yerdi.

Kalem şeklindeki el fenerimi odada gezdirdim.

Gözüme ilk ilişen eşyalar yatak vazifesi gören bir divan, ucuz bir koltuk, elbise dolabı ve çalışma masasıydı. Tuvalette ise bir asker muşambası, ağır bir ceket ve kaba dokunmuş kumaştan bir, iki gömlek asılıydı. Bir kenarda ise yüksek konçlu bir çift çizme ve eski ayakkabılar vardı. Eski dolaba ise iç çamaşırları ve spor gömlekler konmuştu. Kısacası odada Cole'un kullandığı sahte kimliği yalancı çıkartacak en ufak bir şey yoktu.

Aradığım şeyi çalışma masasında buldum. Başkası aldırış etmeyebilirdi, ama bu benim için ipucuydu. Ellerimi yakan bir ipucu.

Cole'un ucuz ve basit bir resim albümü vardı. İçinde ise her denizcide rastlanabilecek resimler bulunuyordu. Kızlarla çekilmiş olanlar yani.

Daha ilk sayfada kafamda şimşek çakmıştı. Bazı İngiliz ve Amerikan askerleriyle birlikte çektirdiği eski bir resimde Cole'un yanında tahrik edici bir pozda Velda vardı. Askerlerden biri ona yiyecekmiş gibi bakıyordu.

—Ne oldu, Mayk?

Kafamı sallayıp öbür sayfaya geçtim.

—Bir şey yok.

Ama diğer sayfalarda da karşıma çıktı. Değişik asker arkadaşlar ve kızlarla poz poz fotoğraf çektirmişlerdi. İçim sızlıyordu.

Eskiden kalma mektuplar da vardı. Altı tanesi 1944 tarihini taşıyordu. Cole'un adına New York'ta bir posta kutusuna gönderilmişlerdi. Eski bir dosttan gelen sıradan şeyler. Ama o eski dost Velda idi! Gerçi o zamanlar ben onu tanımıyordum bile. Ama ne olursa olsun, benim için farketmezdi. Cole'dan nefret etmeye başlamıştım. Sağ olsaydı onu boğabilirdim. Derin derin solumaya başladım.

Bayliss koluma dokundu.

—Mayk, iyisin ya?

—Merak etme, iyiyim.

—Bir şeyler buldun mu?

—Elle tutulur bir şey yok.

—Titriyorsun.

—Boş ver. Bu benim huyum. Gidelim.

—Silahlara bakmayacak mısın? Çantası buralarda bir yerdedir.

—Pekâlâ. Cole ile müşterek bir dostum varmış.

—İpucu sayılabilir mi?

—Olabilir. Uç bakalım şimdi.

Önce o çıktı. Peşinden de ben, pencereyi kapattım. Geldiğimiz yoldan gidiyorduk. Tam son tel örgüyü geçiyorduk ki, susturucudan vınlıyarak çıkan kurşunları duydum. Bayliss'in peşinden aşağıya atlarken 45'liğimi çektim ve ateş açtım. Herkese Mayk'ın henüz ölmediğini, sapasağlam yerinde durduğunu göstermeye kararlıydım.

Etrafta koşuşmalar oldu. Açılıp kapanan pencerelerin sesleri ve telaşlı çığlıklar işitildi. Ok gibi fırladık. Ama bizi izleyen kişi kaçmıştı. Sokağa çıktığımızda hızla uzaklaşan bir arabanın sesini duyduk.

Hemen yürüdük. Biraz ötedeki boş taksiye atladık ve bildik bir kahvenin önünde indik. Bayliss'e herhangi bir açıklama yapmam gereksizdi. Hayatı boyunca çok şey görmüş geçirmişti. Titriyor ve durmadan yutkunuyordu. Bana garip garip baktı ve:

—Hay kör şeytan! Şu kopasıca çenemi tutmasını herhalde hiç öğrenemeyeceğim, dedi.

IX. BÖLÜM

Peerage Brokers'da ne halt karıştırıldığı belli değildi. Masaların, sandalyelerin, dosya dolaplarının, yazı makinelerinin anlamı yoktu. Bunlar her iş yerinde görülebilirdi. Tek ayrıcalıklı nokta ise bir köşede oturmuş kahve içen gözlüklü adamdı.

—Şimdi mi? dedi Art Rickerby. (Neyi kastettiğini anlamak imkânsızdı.)

"Henüz değil" anlamında başımı salladım. Sessizce baktı ve kahvesini içti. Beklemesini bilen bir adamdı. Zamanın er geç kendi lehine çalışacağına emindi.

—Richie'yi yakından tanıyor muydun? dedim.

—Sanırım.

—Sosyal hayatı nasıldı?

Yüzü değişti. Merak öfkeyi yendi. Kahvesini masaya bıraktı ve:

—Daha açık konuşsana, dedi.

—Kız arkadaşlarını soruyorum.

Yüzünde yine o anlamsız ifade oluştu.

—Evliydi. Karısı 1949'da kanserden öldü.

—Öyle mi? Öyleyse onunla ne zamandan beri tanışıyordu?

—Çocukluğundan beri. Richie de, Ann de kanseri bili-

yorlardı. Yine de savaştan sonra evlendiler, ama çocuk yapmadılar.

—Peki savaştan önce?

—Yanılmıyorsam, başından beri birbirlerine çok bağlıydılar.

—Savaş sırasında durumları neydi?

—Ne oluyor, Mayk? Lafı nereye getirmek istiyorsun? dedi merakla.

—Savaşta Richie'nin görevi neydi?

Art sırıtarak cevap verdi.

—İngiltere'de görevli basit bir ajandı. Ne tür bir iş yaptığını ne ben sordum ne de o anlattı.

—Kızlara dönelim.

—Kastettiğin buysa bakir olmadığını söyleyebilirim.

Bu lafından gocunduğumu anladığı belliydi, ama sebebini bilmiyordu.

Sinirlerim biraz yatıştıktan sonra sorularıma devam ettim.

—Buradayken kiminle çıkıyordu? Boş zamanlarını nasıl değerlendiriyordu?

Rickerby kaşlarını çattı.

—Etrafta bazı kızlar vardı. Ann öldükten sonra... Doğrusunu istersen bu işlere hiç burnumu sokmak istemedim.

—Onları tanıyor muydun?

Dikkatle bana baktı ve başıyla "evet" dedi. Bir şeyler düşünmüş ve konuşmaya karar vermişti.

—Amerikan Havayolları'nın hosteslerinden Greta King diye bir kız vardı. Bir de eskiden tanıdığı Pat Bender adında bir manikürcü kız. Kızın ağabeyi Lester, Richie'nin silah arkadaşıydı ve savaşın sonlarında öldürülmüştü.

—Anlaşılan eğlenceye pek meraklı değilmiş.

—Evet. Aşırı düşkünlüğü yoktu. Ann'in ölümü içindeki ateşi söndürmüştü. Tek istediği sürekli uğraşacağı bir görevdi. Alex Bird'ü bile arasıra görüyordu ve...

—Kim bu Alex Bird?

—Alex, Lester ve Richie savaş boyunca aynı takımda görevliydiler. Hepsi de işlerinin ehliydi. Bunun yanı sıra aralarında sıkı bir dostluk vardı. Lester öldürüldü. Alex ise New York yakınında Marlboro'da bir tavuk çiftliği satın aldı. Richie de ajanlığa devam etti. Alex ile yolları ayrılınca Richie onunla hemen hemen ilişkiyi kesti. Bu işte dostluğa da akrabalığa da yer olmadığını bizim kadar sen de bilirsin.

—Hepsi bu mu?

Gözlüğüyle oynamaya başlamıştı. Bu da sıkıldığının kanıtıydı.

—Arasıra gördüğü birisi daha vardı. Ender olurdu, ama bu ziyareti sabırsızlıkla beklerdi.

—Ciddi bir ilişki miydi? (Sesim doğallığını yitirmişti.)

—Sanmam... Sık görüşmezlerdi. Çoğu zaman akşam yemeğine çıkarlardı. Herhalde eski bir arkadaşıydı.

—Adını hatırlayabilir misin?

—Hiç söylemedi. Ayrıca özel işleri açık etme huyum yoktur.

—Belki başlasan iyi bir iş yapmış olursun.

Rickerby belli belirsiz başını salladı.

—Belki de senin artık bir şeyler söylemen daha iyi olur.

—Bilmediğim bir şeyi anlatamam ki.

—Doğru.

—Eğer devlet sırrı değilse savaştaki görevini, kimlerle çalıştığını ve tanıştığını araştır.

Birkaç saniye aklını kurcaladı.

—Bu kadar eskilere dayandığını mı sanıyorsun?

—Olabilir.

Bir kâğıda telefon numaramı yazıp ona uzattım ve:

—İşyerim. Bundan sonra oradayım, dedim.

Bir göz atıp numarayı ezberledikten sonra kâğıdı yırttı. Sırıtarak:

—Hoşça kal, dedim ve kalktım.

İlk işim Cole'un arka bahçesine dönüp beni şişlemek isteyen mermilerin kovanlarını aramak oldu. Sonra,

küçük bir otel odası kiraladım. Resepsiyondan bir kutu aldım ve 45'liğimi yerleştirdim. Güzelce sardım ve inimin adresini yazıp postaladım. Sonra da kafayı vurup yattım.

X. BÖLÜM

Cesedi kaldırmışlardı, ama polis hâlâ oradaydı. Asansörün yanında Nat'ı sorguya çeken iki dedektiften birinin elinde imza defteri vardı. Nat'ın anlattıklarını en ince ayrıntısına kadar dikkatle dinliyorlardı. Onlara doğru ilerledim.

—Günaydın Nat, dedim.

Nat bana hem korku hem de şaşkınlık dolu bir bakış fırlattıktan sonra omuz silkti.

—Merhaba, Mayk. (Elinde defteri tutan aynasıza döndü.) 808 no'lu odanın kiracısı Bay Hammer.

—Aaa!

Aynasız şaşırmıştı.

—Hâlâ ortalıkta olduğunuzu bilmiyordum, Bay Hammer.

—Daha yeni döndüm.

Beni tepeden tırnağa süzdü. Son yılların bütün izleri yüzümden okunuyordu. Alay edercesine:

—Öyle mi? dedi. Dün akşam burada mıydınız?

—Hayır, ahbap. Bir arkadaşla çıkmıştım.

Eli yılların verdiği alışkanlıkla kalemine gitti.

—Kiminle olduğunuzu sorabilir miyim?

—Elbette. Bayliss Henry ile. Eski bir muhabir dost.

Sanıyorum adresi de...

Bıkkınlıkla kalemi bıraktı.

—Lüzum yok. Bayliss'in oturduğu yeri biliyoruz.

—O zaman mesele yok. Burada ne oldu?

Aynasızlara fırsat vermeden Nat patladı.

—Mayk, ihtiyar Morris Fleming... öldürüldü.

Elimden geldiğince şaşırmış gibi yaparak:

—Morris Fleming? dedim.

—Şu gece bekçisi, Mayk. Sen ayrıldıktan sonra burada çalışmaya başlamıştı.

Aynasız lafa karıştı.

—Birisi boynunu kırmış.

—Sebep neymiş?

Defteri kaldırdı. Bu soruyu başkası sorsa asla cevap vermezdi, ama ne de olsa ben kıdemliydim.

—Tanınmamak için. Girerken defteri imzalamış. Çıkarken de adamı haklamış ve defterin o sayfasını koparmış. (Düşünmem için süre bıraktı.) Siz ne dersiniz?

—Zevk olsun diye adam öldürülmez. Yukarda birinin daha öldürülmüş olması gerekir.

—Ortada ne başka ceset, ne hırsızlık ne de bir odaya zorla girildiğini belirtir bir ipucu var. Son gelenlerden biri de sizsiniz. Odanızı bir gözden geçirseniz iyi olur.

—Peki, geçiririm.

Ama zahmet etmeme gerek yoktu. Bu iş yapılmıştı bile. Kapı açık, eşyalar da sağa sola dağılmıştı... Pat koltuğuna kurulmuş beni elinde zulamda bulduğu 45'lik mermi kutusuyla bekliyordu.

Karşısında ise bana arkası dönük Laura Knapp oturuyordu.

—Eğleniyor musunuz? dedim.

Laura hemen döndü ve beni gördü. Gülünce ağzı daha da güzelleşiyordu.

—Mayk!

—Burada ne arıyorsunuz?

Ben masanın kenarına ilişirken elimi sıkıca tuttu.

—Beni Komiser Chambers getirdi.

Dönüp Pat'a gülümsedi. Ama boşunaydı. Herif taş gibiydi.

—Senden kısa bir süre sonra geldi, dedi.

—Geleceğini söylemiştim.

—Duruma bakılırsa sen benimle ilgilendiğin için o da ilgilendi. Sonuç olarak Leo'nun başına gelenleri... yeniden tüm ayrıntılarıyla anlatmak zorunda kaldım.

Bu işin onu sıktığı gözlerinden belliydi.

—Ne o Pat, artık dosyaları saklamıyor musunuz?

—Kes!

—Bana bak yönetmelikte halka iyi davranmanız gerektiği yazılı. (Uzanıp mermi kutusunu aldım.) Neyseki tabancayı bulamadın.

—Ah, bir bulsaydım görürdün gününü. Ruhsatsız silah bulundurmaktan soruşturma açmıştım bile.

—Sen içeri nasıl girdin, Pat?

—Kolay oldu. Oğlum senin geçtiğin yollardan biz de geçtik. Bu numaraları iyi biliriz. Karşıma geçip aptal aptal konuşma. (Cebinden bir kâğıt çıkardı ve masaya bıraktı.) Buyrun beyim, bu da arama emri. Bu binada cinayet işlendiğini duyar duymaz ilk işim yargıçtan bu belgeyi almak oldu.

Sırıttım.

—Aradığını buldun mu bari?

Yavaş yavaş ayağa kalktı. Masanın çevresinde dolaşarak Laura'nın yanına geldi. Beni bir an olsun gözden kaçırmıyordu.

—Bayan Knapp, rica etsem yan odaya geçer miydiniz? Lütfen kapıyı da kapatın.

Laura şaşkın şaşkın bana baktı. İşaretimi görünce kalktı ve odadan çıktı. Pat hâlâ öfkeliydi, ama yüzünde ne olduğunu anlamadığım bir ifade vardı.

—Mayk bıktım artık. Ağzındaki baklayı çıkarsan iyi olacak.

—Peki, ya çıkarmazsam?

Yüzünde buz gibi bir ifade vardı.

—O zaman neler olacağını iyi dinle. Bir haltlar karıştırıyorsun, ama zaman senin aleyhine işliyor. Beni atlatmaya kalkma. Seni senden bile iyi tanıdığımı bilirsin. Aynı hikâyeler daha önce de oldu. Uyanık davranıp işi kendin üstlenmek istiyorsun. Aklın sıra avı avucumun içinden kapacaksın. Ama yanılıyorsun. Elimdeki her olanağı kullanıp seni sürekli rahatsız edeceğim. Yakanı bir an için bile bırakmayacağım. En ufak açığını yakaladığımda da seni kodese tıkacağım. Şunu da iyi bil ki, gerekirse kural dışı bazı numaralara da başvuracağım.

Pat doğruyu söylüyordu. Onu iyi tanırdım. Dediklerini yapardı ve bana gerekli zamanı bırakmazdı. Kalktım, masama geçtim. Koltuğuma oturduktan sonra çekmeceyi çıkardım ve 45'lik mermileri zulama yerleştirdim. Arkama yaslandım ve bir kurtuluş yolu düşündüm.

—Pekâlâ, Pat. Canın nasıl isterse. Ama önce bana bir iyilik yap.

—Bana bak, artık iyilik miyilik yok.

—Bu hatır işi filan değil. Eğer bu yardımı yapmazsan avucunu yalarsın. Sen ne istersen yap, ben yoluma devam edeceğim.

Sustu, cevap verebilecek halde değildi. Biraz daha yakınında olsam yumruğu suratımda patlardı. Biraz sakinleşti ve konuşabilecek duruma geldi. Aynasızlık tecrübeleri ağır basmıştı.

—Nedir? dedi.

—Vaktim olsa bu işi kendim yapar, senden istemezdim. Ama hiç vaktim yok. Birkaç resmi evrak karıştırmanı istiyorum.

Tilki gibi bakarak bekledi.

—Velda'nın özel dedektiflik ruhsatına bakmanı istiyorum, dedim.

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Biraz sonra hem ağzını hem de gözlerini kapattı. Masaya yapıştırdığı parmakları bembeyaz kesilmişti. Atacağı yumruğun yerini bulması

için bana doğru eğildi.

—Yine ne saçmalıklar düşünüyorsun? dedi boğuk bir sesle.

—New York Eyalet Yasası'na göre özel dedektiflik ruhsatı almak için emniyet örgütünde en az üç yıl süreyle "çavuş" ya da daha yüksek rütbeyle görev yapmak gerekir. Anlayacağın bu ruhsatı almak her babayiğidin harcı değildir. Geçmiş hizmetleri sağlam olmayanlar müracaat bile etmeye yanaşmazlar.

—Senin yanında çalıştı. Niye araştırmadın?

—İşte bu da hayatın cilvelerinden biri. O zamanlar ruhsatı olması bana yeterli gelmişti ve gerisini kurcalamamıştım. Yarını düşünmediğimi bilirsin.

—Ulan it! Bu işi nereye vardıracaksın?

—Pat evet mi, hayır mı?

Sinirden tüm kasları gerilmişti. Gözleri donuklaşmıştı. Gürledi.

—Hayır. Şimdi de bu yüzden zaman kazanmak istiyorsun. Ben bu numaraları yutmam. Sana şans tanımayacağım.

Vurmasına fırsat bırakmadan arkama yaslandım. Cebimden çıkardığım mermi kovanını masaya koydum. Bu Richie'nin odasını ziyaret ettikten sonra bana sıkılan kurşunlardan arta kalan kovandı. Aynı gece orada yaptığım aramada bulmuştum. Pat ile büyük bir kumar oynuyordum. Eğer bu zokayı yutacak olursa birkaç saat kazanabilirdim.

—Canın isterse, ahbap. Bunu balistikte incelet ve istediğim bilgileri getir. O zaman bu kovanın nereden çıktığını söylerim.

Pat kovanı aldı incelemeye koyuldu. Kafasından geçenleri okumak imkânsızdı. Ama sonunda dayanamayacaktı! O eninde sonunda aynasızdı. Bir katili arıyordu ve en ufak şansı bile değerlendirmeliydi.

—Peki, dedi. Ne yapmak istediğini anlamadım. Binde bir ihtimal de olsa boş veremem. Ama şunu iyi bil ki, eğer

bu bir bahaneyse burnundan fitil fitil getiririm.

—Ruhsatla ilgili bilgiyi ne zaman bulabilirsin?

—Uzun sürmez.

—Seni ararım.

Doğrulup pencereden bakmaya başladı. Bir yandan da ensesini kaşıyordu.

—İstersen bir arama, dedi ve kapıya yürüdü.

—Pat...

—Yine ne var?

—Bir şey soracağım.

Sesimdeki değişikliği farketmişti herhalde ne soracağım, içine doğuyordu.

—Sen de Velda'ya aşık mıydın? dedim.

Cevabı gözlerinden okunuyordu. Kapıyı yavaşça açtı ve çıktı gitti.

—Girebilir miyim?

—Ha... Laura... Tabii...

—Bir şey mi oldu?

—Önemli değil. Niye sordun?

Masaya yaklaştı ve müşteri koltuğuna tahrik edici bir hareketle oturdu ve eteğini diz kapaklarının üzerine kadar çekti.

—Hiç. Komiser Chambers, benimle olduğu sürece... hep senden söz etti. (Başını bana çevirdi.) Senden nefret ediyor değil mi?..

—Evet, ama eskiden dosttuk.

—Zaten dostluklar her zaman için geçicidir.

—Çok kötümsersin.

—Hayır. Yalnızca gerçekçiyim. Çocukluk dostlukları vardır. Hatta bazen bunların kan kardeşliğe kadar gittiği olur... Ama sonra ortada hiçbir şey kalmaz. Örneğin sen askerlik arkadaşlarını hatırlıyor musun? Belki de adlarını bile unutmuşsundur.

Belli belirsiz omuz silktim.

—Gördün mü. Dostluklar hep gelip geçicidir. Ya eskirler ya da nefrete dönüşürler. En kötüsü de budur.

—Bunlar hiç de iç açıcı düşünceler değil.

—Ama ne yapalım ki gerçek. 1945'te Almanya ile Japonya düşmanımız, Rusya ile diğerleri ise müttefikimizdi. Şimdi ise eski düşmanlarımız ile canciğeriz, eski müttefiklerimiz de en büyük düşmanlarımız.

Aniden öyle ciddi bir tavır takındı ki, bu haline gülmek istedim.

—Güzel sarışın yavrulardan parlak filozof olmuyor, dedim.

Ama o çok ciddiydi.

—Mayk bunda gülünecek bir şey yok. Leo... hayattayken Washington'daki tüm işlerini izlerdim. Hâlâ bu alışkanlığım iyi kötü devam ediyor. Böyle olmasını o istedi. Dünyayı yönetenlerin nasıl düşündüklerini biliyorum! İçki sunduğum kişiler dünyanın altını üstünü getirecek kararları gözlerimin önünde verdiler. Ukala bir temsilcinin inatçılığı yüzünden bir yandan içkiler içilirken öte yandan savaşlar tezgâhlandığına, ulusların arasında kuşaklar boyunca süre gelen dostlukların bir kalemde silinip atıldığına şahit oldum. Dostlukları gerçekten bilirim ben.

—Bizimki de böyle sarpa sardı işte.

—Bu seni çok üzdü mü?

—Galiba. İşin hiçbir zaman bu düzeye gelmemesi gerekirdi.

Bir süre beni inceledi, sonra anladı.

—Bana sözünü ettiğin kadını ikiniz de sevmiştiniz, değil mi?

—Yalnız kendi sevgimi biliyordum. İkimiz de ölmüş olduğunu düşünüyorduk. O hâlâ bu düşüncesinde ısrar ediyor ve olanlarda tek suçlu olarak beni görüyor.

—Öldü mü, Mayk?

—Emin değilim. Her şey çok garip. Yedi yıl önce tuhaf olaylar oldu. Çok az bir ihtimal ya, eğer kurtulabildiyse onu bulmak için her şeyi yapacağım.

—Ya Komiser Chambers?

—O onu hiçbir zaman benim kadar sevmiş olamaz. Velda benimdi.

—Ya yanılıyorsan? Ya o gerçekten öldüyse? Belki de gerçeği öğrenmemen en iyisi.

Sırıtıyordum.

—Eğer hayattaysa onu bulacağım. Değilse katilini bulacağım. Sonra da onu cımbızla didik didik edeceğim. Bu işkence ölmesi için yalvarana dek sürecek.

Farkında olmadan bütün adalelerim gerilmişti. İçimde sonsuz bir adam öldürme arzusu vardı. Beni yavaşça eliyle kendine doğru çekti. Kendimi bıraktım. Nefretimi bastırmaya uğraştım.

Kalkıp çenesini avuçladım.

—Kafanı boşuna yoruyorsun, yavrum.

—Senin yanındayken buna mecburum.

—Niçin?

—Çünkü onunla Leo'nun ölümü arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorsun, benim de hislerim aynı şeyi söylüyor. Leo'yu her kim öldürdüyse, o da ölecek.

Yüzünü bıraktım, omuzlarını kavradım ve kendime doğru çektim.

—Eğer benim öldürmek istediğim kişiyse, merak etme güzelim bu işi senin için yaparım.

—Hayır, Mayk. Kendim yapacağım. (Sesi soğuk ve kararlıydı.) Sen yeter ki, bana katili bul.

—Çok şey istiyorsun, yavrum.

—Bu senin için çok değil. Hakkında her şeyi öğrendim. Gözlerim kamaştı. Ama bunları seni daha ilk görüşümde anlamıştım.

—Güzelim, onlar eskidendi. Yedi yıl boyunca kafam dumanlıydı. Ayyaşlıktan istifa edeli de fazla olmadı. Bakarsın yine o çirkefe batıveririm. Bu her an olabilir... Kimbilir?

—Ben biliyorum.

—Hayır, kimse bilemez. Hem artık soruşturma yürütme yetkim de yok.

—Anlaşılan yetkin olmaması seni pek etkilememiş.

Yine sırıttım.

—Yavrum, anlaşılan sen bu işe kafayı taktın.

Uzun uzadıya güldü. Parmakları yüzüme değdi.

—Mayk Leo'nun katilini bulursan ben de sana kadınını bulmanda yardım ederim.

—Laura...

—Leo öldüğünde alelade bir soruşturma yaptılar. Katilden çok cinayetin siyasal sonuçlarıyla ilgiliydiler. Onlar katili unuttu, ben ise asla. Bir an için unuttum sandım, ama unutamadım. Defalarca söz verdiler, rapor yazdılar, fakat katili bulmayı önemsemediler. Mayk sense önemsiyorsun ve er geç bulacağına inanıyorum. Ne yani ruhsatınla yetkin yoksa? Bende bol para var. Bu da işleri kolaylaştırır. Kadınını bulunca veya daha önce, sen nasıl istersen, benim aradığımı da bulursun. Boşuna itiraz etme, sana yarın beş bin dolar nakit yollayacağım. Senet menet de istemem. İşleri istediğin gibi yürüt. Başaramazsan bile bana borcun filan yok.

Omuzları titriyordu.

—Onu gerçekten çok seviyormuşsun, dedim.

—Senin o kadını sevdiğin kadar.

Duygularımız bizi birbirimize fazla yaklaştırmıştı. Söndüğünü zannettiğimiz içgüdülerimiz aniden harekete geçti. Ellerim beline kaydı ve onu kendime doğru hızla çektim. Birbirimize yapışmıştık.

Solukları sımsıcaktı. Parmakları hırsla saçlarımı kavramış, dudaklarımız şehvetle kenetlenmişti. Yıllardır bastırılan duygularımız su yüzüne çıkmıştı ve artık bastırma imkânı kalmamıştı.

Geri çekildi. Derin derin soluk alıyordu. Gözlerinde vahşi bir arzu parıldıyordu.

—Mayk, seni istiyorum... Gerçek bir erkeği. Bu başkası olamaz. Gerçek bir erkek olmalı.

Sesi kadife gibiydi ve bana yalvarırcasına bakıyordu.

—Lütfen, Mayk.

—Emrindeyim, yavrum.

Delicesine sarıldım. Artık ne yerin ne de zamanın önemi vardı. Acelemiz yoktu. Fısıldaşarak birbirimizi soyduk Meşin çıplak vücutlarımıza yapışıyordu. Arzularımızın uzun süredir bastırıldığı gerçekti. Ama ilk fırsatta da açgözlülükle saldıracak değildik ya. Yavaş yavaş sevişmenin zevkini ikimiz de biliyorduk. Çeşitli cinsel oyunlara girdikçe başımız dönüyor ve paylaşmaların en güzelini yaşıyorduk. Nihayet sonunda ikimiz de zevkin doruğuna vardık.

İnce zevkli insanlardık ne de olsa. Tatmin olmuştuk, ama bunun burada bitmeyeceğini, çok daha güzel ve değişik ortamlarda sevişeceğimizi biliyorduk. Birbirimize gülümseyerek öpüştük. Az öncesine kadar geçmişte yaşayan iki insandık. Oysa şimdi durum değişmişti. Belki de yaşanan an daha değerli olmuştu. Hazırlandım.

—Seni evine götüreyim, Laura.

—Gitmem şart mı?

—Evet.

—Şehirde kalabilirdim.

—Burada kalırsan kafam karışır.

—Ama şehirden yüz seksen kilometre uzakta olacağım.

—Arabayla iki saat sürer.

—Gelecek misin?

—Elbette.

Şapkamı giydim ve kapıya doğru yürüdüm. Bir an için korkunç bir utanma duygusuna kapıldım. Yerde Morris Fleming'i öldüren ve bana ateş eden herifin ayağıyla çiğnenmiş Velda'nın bana yazdığı son mesaj duruyordu: "Mayk, sevgilim..."

XI. BÖLÜM

Bir lokantanın barında Art Rickerby ile oturmuş, patates tava, bira ve bifteklerimizi getirtmiştik.

—Nereye kadar gidebileceğini sanıyorsun? dedi Art.

—Sonuna kadar.

—Ben yokum.

—Farketmez.

Bardağı tutuşundan bira içmeyi pek sevmediği belliydi. Adet yerini bulsun diye içiyordu. Bana ters ters baktı.

—Ne kadar yalnız olduğunun farkında değilsin.

—Biliyorum. Konuşalım mı?

—Sen konuşacak mısın?

—Süre bir haftaydı. Unutma.

—Her an vazgeçebilirim.

—O zaman bir şeyler buldun demektir.

—Buldum tabii. Üstelik senin sorduklarının yanı sıra senin hakkında da.

—Öt bakalım öyleyse.

Gözlüğünün camından yansıyan ışık gözlerini görmemi engelliyordu.

—Richie'nin savaş sırasındaki görevi hiç tahmin etmediğim kadar önemliymiş. Çok önemli, dedi.

—O yaşta mı?

—Mayk, senin yaşındaydı. Savaş sırasında yaş çok iyi bir kamuflaj olabilir.

—Tıraşı kes de sadede gel.

Durdu, bana baktı.

—Onyedinci takımın komutanıydı. Hiç "Kelebek İki" den bahsedildiğini duydun mu?

Barmenden bir bira daha istedim.

—Evet. Böyle bir şey duymuştum. Ayrıntıları bilmiyorum. Galiba Almanların top yekûn casusluk sistemiyle ilgili. Duyduğuma göre Almanlar ajanlarını Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra yerleştirmeye başlamışlar.

Gözlerindeki aşağılayıcı ifadenin yerini saygı almıştı.

—Bu ismi duymuş olmana bile şaşırdım.

—Dostum, bazı şeyler şaşırtıcıdır.

—Evet.

—Sözü nereye getirmek istiyordun?

Tepkilerimi anlamak için gözlerini bana dikti ve lafa başladı.

—Eve döndüğü ender zamanlarda Velda ile yani senin dalganla buluşuyordu. Savaşta tanışmışlardı.

Bardağı sıkarak elimde kırmışım. Avucum kan içindeydi. Barmenin verdiği peçeteyle elimi sildim.

—Devam et.

Art hain hain gülümsedi.

—Onunla savaş bitmeden önce son kez Paris'te görüştü. O sıra "Kelebek İki" işiyle görevliydi.

Peçeteyi barmene verdim ve ondan aldığım bandı yarama yapıştırdım.

—Hedef Gerald Erlich idi. Bu adı yalnız Richie ile düşmanlar biliyordu. Şimdi anlıyor musun?

—Hayır.

Canım sıkılmıştı. Biraya uzandım, ama içemeyeceğimi anladım. Yapabileceğim tek şey dinlemekti.

—Erlich 1920'de kurulan bir casusluk şebekesinin şefiydi. Ajanları dünyanın dört bir yanına yayılmış, bir

sonraki savaşa hazırlanırken çocuklarını bile ajan olarak yetiştiriyorlardı. İkinci Dünya Savaşı'nın yalnız siyasal bir durum değişikliğinden çıktığını sanmıyorsun ya?

—Siyaset uzmanı değilim.

—Öyleyse dinle. Durum hiç de öyle değildi. Perde arkasında bir başka takım vardı. Onlar bu takımı kullandılar. Hitler de öyle. Daha açıkçası her ikisi de birbirlerini kullandılar.

Hiçbir şey anlamamıştım, ama kafamı salladım.

—Tek bir amaç vardı. O da, dünyanın fethi. Oyunun ipleri dünyanın gelmiş geçmiş en sapık askeri dehalarının elindeydi. Büyük küçük tüm savaşlar bu oyunun parçalarıydı. İşler yoluna girdikçe dünyaya onlar el koyacaklardı!

—Sen fıttırmışsın!

—Öyle mi? 1918'de savaşa katılan kaç tane büyük ülke vardı?

—Aşağı yukarı tümü.

—Doğru. Peki 1945'te?

—Hepsi...

—Peki önemli ülkeler hangileriydi?

—Biz, Almanya, İngiltere, Japonya, Rusya...

—İyi öyleyse, şimdi ortada gerçekten kaç tane büyük ülke var?

Lafı nereye getirmek istediğini anlamadım, ama yine de cevap verdim.

—Biz ve Kızıllar.

—Neyse, kafan işlemeye başladı.

—Saçmalıyorsun, Rickerby.

—Şarj etmediyse biraz daha düşün.

—Ne düşünmesi be! Ne demek istiyorsun? Yani Velda bu oyunun bir parçası mı? Fıttırmışsın sen!

Afallamıştı.

—Velda'dan sanki sağmış gibi bahsediyorsun.

Cevap vermedim. Bira şişesini ağzıma dayadım ve bir dikişte içtim.

Konuşacak hale gelmiştim.

—Sen şimdi Kızılların dünyayı fethetmeye hazır olduğuna inanıyorsun demek. Bizi gömecekler. Öyle olduğunu düşünelim. Bizi temizledikleri anda dünya boşalır. Yeniden doldurmak için yeterli Kızılı nereden bulacaklar?

—Öyle demek istemedim.

Yine kasılıyordu. Sıkılmıştım. Bunu belli ederek biraya uzandım.

—Dünyayı fethetme meraklıları değişti. Bunlardan biri de "Kelebek İki". Şu anda Kızılların kontrolündeler. İşte hür dünyayı tehdit eden en büyük sorun bu.

Barmen iki bira daha getirdi.

—Rickerby bayağı şanslısın. Ağzının ortasına bir tane ekleştireceğime seni dinliyorum.

—Dinlemekle uyanıklık ettin.

—Öyleyse lafın sonunu getir. Sence Velda "Kelebek İki"nin parçası mı?

Omuz silkti.

—Galiba o örgütün üyesiydi.

İçim daralıyordu.

—Öldürüldüğünde Richie'nin görevi neydi?

Bu soruyu soracağımı biliyordu. Katasını salladı.

—Bu işle hiç ilgisi yoktu. Altın kaçakçılığı ile uğraşıyordu.

—Peki, Erlich denen herif ne oldu?

Bilmediğini belirtircesine omuz silkti.

—Ya öldü ya da ortadan kayboldu. Savaştan sonra izine rastlanmadı. Kimse bilmiyor.

—Bilen birileri vardır. Karşı casusluk örgütleri, hedeflerinin yakasını böyle kolay kolay bırakmaz. Hele hedef tüm hayatınca casusluk yapmışsa ve de büyükbaşlardan biriyse.

Bir an düşündü ve kafasıyla onayladı.

—Olabilir. Yine de Erlich'in ölmüş olması kuvvetli bir ihtimal. Öc alma anı gelince Avrupa'nın yeraltı örgütleri yargı kararlarını beklemeden işlerini kendi yollarıyla hallettiler. Hedeflerin kimler olduğunu ve nerede yaşadıkla-

rını biliyorlardı. O sıralarda ajanmış, işbirlikçiymiş, önemli önemsiz ne kadar adamın kaybolduğunu bilsen şaşarsın. Aradığımız kişilerin çoğu nalları dikmişti bile.

—Bu söylediklerin resmi bilgiler mi?

—Gerzekleşme. Dışarıya karşı böyle şeyler bilmezlikten gelinir. Bazen öyle durumlar olur ki...

—Mesela şimdiki gibi.

—Evet. İnan bana bazen bunları bilmemek en hayırlısıdır.

Bir an düşüncelerimi okumaya çalıştı. Ama yine o aşağılayıcı ifadeyi takınmıştı. Artık bombayı patlatma anının geldiğini düşündüm.

—Canavar kimdir? diye sordum sanki önemsiz bir şeymiş gibi.

Art Rickerby gerçek bir profesyoneldi. Alelade bir şey sormuşum gibi hiç bozuntuya vermedi. İyice kaşarlanmıştı. Ama ben de eski kurttum. Gözlerinin kenarındaki kıpırtılar, soluğundaki çok hafif hızlanış ve belli belirsiz birçok işaret benim için yeterli ipuçlarıydı. Anlamamazlıktan geldi.

—Kim?

—Kimden bahsettiğimi bal gibi biliyorsun, Art. Cevap ver.

Köşeye kıstırmıştım. Bana uzun süre nutuk atmış, ama esas bombayı ben patlatmıştım. Bu açmazdan nasıl kurtulabileceğini bilemiyordu. Hayatı dar kurallar içinde geçmişti. Kitaba sıkı sıkıya bağlıydı. Sorumu enine boyuna düşündü. Neyi ne kadar bildiğimi anlayamıyordu. Bir de bildiklerimin ötesinde ağzından tek bir kelime bile kaçırmamalıydı.

Art Rickerby bir devlet adamıydı. Gerçi bir federal ajan, bir aynasız, bir halk hizmetkârıydı ama her şeyden önce bir devlet adamıydı. Şu anda ise bir devlet sırrının ortaya çıkma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bu büyük bir tehlikeydi. Bir barda karşılıklı içki içiyorduk ve dünya ayaklarımızın altındaydı. Aniden Laura'nın sözleri

aklıma geldi: İçkiler içilirken savaşların nasıl tezgâhlandığına şahit oldum.

—Soruma cevap vermedin, dedim.

Bardağı bıraktı. İlk kez eli titriyordu.

—Bunu nereden öğrendin?

—O kadar büyük sır mı?

—Birinci derecede devlet sırrı, dedi boğuk bir sesle.

—Boş ver, sen anlatmana bak.

—Hammer...

—Art anlatacaksın, hiçbir kurtuluş yolun yok.

Artık zaman benden yanaydı. Biraz sabır gösterebilirdim. Onun ise böyle bir olanağı yoktu. Kısılmıştı. En kısa sürede telefonla üstlerine Canavar'ın artık bir devlet sırrı olmaktan çıktığını bildirmesi lazımdı. Ama aklına gelen bir şey onu yüreklendirdi. Başını çevirdi. Buğulanan gözlük camlarını sildi.

—Canavar, bir kişinin değil, bir ekibin adı, dedi.

—Desene bir futbol takımı gibi.

Şakam onda hiçbir etki yapmadı. Duymamış gibi davrandı ve devam etti.

—Bu bir infaz takımının kod adıdır. Diş ve Tırnak olmak üzere iki bölümden oluşur.

Bardağımla oynayarak:

—Kızıllar mı? diye sordum.

—Evet. (Korkunç derecede sıkılıyordu.) Dünyanın birçok yerinde, önemli mevkilerde bulunup son zamanlarda öldürülen ya da raporlarda ölümünün doğal nedenlerden olduğu yazılı olan bazı kişilerin adlarını sayabilirim. Herhalde bunların adları sana yabancı gelmez.

—Benim için bir anlamı olacağını sanmam. Yedi yıldır güncel olaylarla ilgilenmiyorum.

Gözlüklerini taktı ve bara dönerek mırıldandı:

—Nasıl olabiliyor..?

—Rickerby eğer Canavar bu kadar önemli ise adının duyulmamış olması imkânsız. Üstelik adı da çok ilginç.

Az rastlanır cinsten.

—Saçmalama. Bu onların değil, bizim taktığımız bir kod adı. (Elini salladı.) Şimdi sıra sende. Bizimkilerin dışında kimsenin bilmediği Canavar'ı öğrendiğine göre senin de bana anlatacakların var demektir.

—Elbette. Richie'yi Canavar öldürdü.

Yüzünü dikkatle inceledim, hiç tepki göstermeyince devam ettim.

—Canavar şimdi de Velda'nın peşinde. Onu öldürmek istiyor.

Yine tepki göstermedi.

—Nereden biliyorsun?

—Richie söyledi. Ölmeden önce bana bunu söyledi işte. Görüyorsun ya, kız karşı taraftan olamaz. Öyle değil mi?

Güldü. Hiç beklemediğim bir şeydi bu.

—Hiç belli olmaz. Ajanları gözden düşünce onları da temizlerler. Buna benzer çok olay oldu.

—İtoğluit!

—Bay Hammer sen çok şey biliyorsun. Her an hedef olabilirsin.

—Buna hiç şaşmam.

Art hesabı ödedi.

—Bu kadar açık sözlü olduğun için sağol, dedi. Özellikle de Canavar konusunda.

—Ne o, burada bitiriyor muyuz?

—Evet, bence yeterli. Yoksa sen aynı fikirde değil misin?

Benimle dalga geçiyordu.

—Köpek, dedim. (Dalga geçme sırası bendeydi şimdi.) Yedi yıl ara vermiş bile olsam sana karşılıksız açık verecek kadar enayi mi sanıyorsun beni?

Donakaldı. Bir dakika kadar düşündü ve konuşmaya başladı.

—Galiba ben de tecrübemi yitiriyorum. Malı yükleyip götürdüğümü sanıyordum, ama yanılmışım. Başka neler

öğrendin?

Biramı bitirdim. Bardağı tezgâha bıraktım ve:

—Richie katilini ele verebilecek bazı bilgiler verdi, dedim.

—Bu bilginin karşılığında ne istiyorsun?

—Önemli bir şey değil. Yalnızca bir silah taşıma ruhsatı, dedim pis pis sırıtarak.

XII. BÖLÜM

Hy Gardner karşımda oturmuş purosunu tüttürüyordu.

—İşler nasıl, Mayk? dedi.

—Şöyle böyle. Sende yeni haberler var mı? Bir şeyler duydun mu?

—Tabii, sağdan soldan kulağıma bir şeyler çalındı. Etrafta görünüyormuşsun. (Purosunu ısırarak güldü. Ayaklarını masaya dayadı.) Benny Joe'nun kahvesinde olanları duydum. Bayağı zorlamış seni.

—Ne yaparsın, ahbap. Uzun süredir idman yapmamıştım. Sen kimden duydun?

—İhtiyar Bayliss Henry, bizimle çay içmeye bayılır. Bu partileri hiç kaçırmaz. Seninle eski dost olduğumuzu da biliyor.

—Sana neler anlattı?

Yine sırıttı.

—Sadece ilk bölümünü. Nasılsa haberin yayılacağını biliyordu. Umarım ikinci bölümü de sen bana anlatırsın.

—Elbette.

—Not alayım mı?

—Henüz değil. Daha pek bir şey yok. Ancak bana bir iyilik yapabilirsin.

—Ne gibi? Hemen söyle.

—Deniz ötesi bağlantıların nasıl?

Purosunun külünü silkti.

—Sonrasını merakla bekliyorum, dedi.

—Merak etmeye değer.

Başını salladı.

—Bizim meslekte bağlantılar çok önemlidir. Muhabirlerimiz kaçın kurası. Her yanda güvenilir kaynak bulmasını bilirler. Bağlantıları en az İnterpol'ünkü kadar sağlamdır.

—Arkadaşlarından şifreli bilgi alabilir misin?

Kafasını "evet" anlamında salladı.

—Harika. O halde Canavar hakkında bilgisi olanlar var mı bir sor bakalım.

Purosundan bir nefes daha çekti ve dumanı yavaş yavaş üfledi.

—Bu bir kod adı, dedim. Canavar bir infaz takımıdır. Bu bizimkilerin verdiği bir kod adı. Birinci dereceden bir devlet sırrıymış. Ama bir kişi bunu öğrendi mi sen de bilirsin ki, sırlığı filan kalmaz.

—İlgisiz işlerle uğraşmıyorsun ya?

—Sana söyledim. Çok az vaktim var.

—Derhal başlayalım.

Hemen yan odaya geçti ve birilerine şifreli bir teleks çekti. Cevap hazır olunca aynı yolla yollanacaktı.

—Peki, şimdi ne yapacağız? dedi Hy.

—Önce bir şeyler atıştıralım. Sonra da eskiden dostum olan bir aynasızın çalışma yerine uğrayalım.

*

* *

Kapıyı vurdum. Girin dendiğini duyunca içeri daldım. Ama dostum beni görünce donup kaldı. Bu buz gibi ifadeye rağmen hâlâ öfkeli olduğunu ve intikam ateşiyle yandığını hissediyordum. Ama şu an için hislerini kontrol edebiliyordu.

Dr. Larry Snyder döküntü bir sandalyeye oturmuştu.

Beni görünce şaşkın şaşkın gülümsedi.

Hy ile Larry'yi tanıştırdım.

—Pat Chambers ile tanıştığını sanıyorum, dedim.

—Memnun oldum, Larry. Evet, Komiser Chambers ile tanışıyoruz.

Tanışma töreni bitince Hy masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. Bense Pat'a tepeden bakabilmek için ayakta durdum.

Pat sert bir tonla:

—Burada ne aradığınızı sorabilir miyim? dedi.

—Hy haberi kaynağından almak istedi.

—Basınla, özel usullerimizle görüşürüz.

—Belki, ama bunlar bana sökmez. Onun dinlemesini istiyorum, hepsi bu.

—Çeneni kapa!..

Larry her zamanki gibi sakin bir ifadeyle lafa karıştı.

—İyi ki, doktor çantamı getirmişim. Ama sizde zerre kadar akıl olsa insan gibi konuşarak sonuç almayı denersiniz.

—Kes, Larry! Bu işe burnunu sokma, dedi Pat.

Larry bozuntuya vermedi.

—Bu işe çoktan karıştım.

—Balistikçiler ne dedi? diye sordum.

Cevap gelmedi. Ama susmasından verdiğim kovanın diğerleriyle aynı tabancadan çıktığını anladım. Masasına eğildi. Biraz kendini topladı ve söze girdi.

—Pekâlâ. Bunu nereden bulduğunu söyle bakalım.

—Yaptığımız anlaşmayı unuttun mu yoksa?

—İstersem hatırlamayabilirim.

Karşılıklı kurnaz kurnaz sırıttık.

—Sen bilirsin, ahbap. Artık zaman benim lehime işliyor. Canım isterse seni süründürebilirim.

Tam yerinden doğruluyordu ki, araya giren Larry oldu.

—Ağır ol, Pat.

Homurdanarak yerine oturdu. Bazı yönleriyle Art'a

çok benziyordu. Kafası sürekli makine gibi çalışıyor, düşündükleri anlaşılmasın diye de saçma sapan hareketler yapıyordu. Ama ben onu uzun süredir tanıyordum. Bu tür numaralar bana sökmezdi. Yüzünden her şeyi gayet net bir şekilde okuyordum. Nihayet istediğim raporun fotokopisini çıkarıp bana uzattı. Sırıtmamdan rahatsız olduğunu biliyordum. Yüzüne baktım. Her zamanki pis ifadesini takınmıştı.

Öfkeli bir sesle:

—Yüksek sesle oku, dedi.

İçimden okudum. Velda savaş süresince oldukça etkili bir ajanmış. Belgede Washington'daki sicilinden alınma bazı kod numaraları vardı. Savaş süresince gösterdiği başarılar New York'ta özel dedektiflik ruhsatı alması için yeterli görülmüştü.

Fotokopiyi iade ettim. Anlaşmamız gereği kovanın nereden çıktığını ve Cole'un adresini söyledim. Beni dinlerken gözünü Velda'nın resminden ayırmıyordu.

Konuşmam bitince telefonla dahili kattan birini aradı. Kısa bir süre sonra masasına getirilen dosyayı açtı ve incelemeye başladı. Dosyada karşısına çıkan ilk yazı onun için yeterliydi. Arkasına yaslandı ve konuşmaya başladı.

—Karşılıklı ateş açılmış. Bu gibi işlerden anlayanların ifadesine göre bu olayda bir de 45'lik kullanılmış.

—Öyle mi? dedim tüm masumiyetimi takınarak.

Gözlerini kısmış, öldürecek gibi bakıyordu.

—Mayk, oyun oynamayı bırak. Yeniden silahla oynamaya başlamışsın. Bana bak, seni silahla suçüstü yakalarsam canına okurum. Hele bir de bir kazaya yol aç, o zaman süründürürüm işte. Seninle uğraşmak için bu kadarı da yeter ya. Ama çaresiz kalınca seni kapana kıstırmak benim için en büyük zevk olacak.

Larry'ye göz kırptım ve Pat'ı işaret ederek:

—Doktor, bu herif hasta. Kabul etmese de o da Velda'ya aşıktı, dedim.

Pat bozuntuya vermedi.

—Doğru değil mi? diye üsteledim.

Hy da kalktı ve birlikte kapıya yürüdük. Eşikte durdum ve gözlerimi ona diktim. Sorumun cevabını almadan gitmeyeceğimi iyi biliyordu.

—Tanrı cezanı versin, doğru, dedi kesin ve yumuşak bir sesle.

*

* *

Hy ile yolumuzun üzerindeki bir kahveye daldık. Arkalardaki bir masaya geçip bira ısmarlayarak sessizce "şerefe"kadeh kaldırdık. Söze Hy girdi.

—Kendimi Harikalar Ülkesi'ndeki Alis gibi hissediyorum. Meraktan kuduruyorum. Bir şeyler çıtlattın, fakat bu yeterli değil. Ünlüler hakkında dedikodu yazmak belki eğlencelidir, ama ben iliklerime kadar muhabirim. Manşet olacak bir haber kokusu aldım mı, yerimde duramam.

—Dinle o zaman, "Kelebek İki" Gerald Erlich.

Kadehi şaşkınlıktan havada kaldı ve:

—Sen nereden biliyorsun "Kelebek İki"yi? dedi.

—Ya sen?

—Ahbap, bunlar savaştan kalma bilgiler. Savaşta ne görevle bulunduğumu biliyor musun?

—Özel görev güçlerinde yüzbaşı olduğunu söylemiştin.

—Doğru, öyleydim. Ama bu bir kamuflaj sayılırdı. Bunun dışında başka görevlerim vardı.

—Umarım, casusluk yaptım demezsin.

—Bazı konuları özel olarak izlemekle görevli olduğumu varsayalım. Ama anlamadığım şey "Kelebek İki" ve Erlich işinin nereden çıktığı. Bunlar on yedi yıl öncesinin işleri. Hepsinin de modası geçmiştir artık.

—Öyle mi?

—Mayk, Nazilerin savaş makinesi yıkıldığında... dedi ve sesimin değişik çıktığını farkedince şarj etti. (Beni dikkatle inceledi.) Mayk, ağzındaki baklayı çıkarsana.

—Kelebek İki düşündüğün kadar modası geçmiş bir

konu değil.

—Bak...

—Üstelik, Gerald Erlich hakkında bildiklerini söylemedin.

—Ölmüştür herhalde.

—Kanıtı var mı?

—Tabii ki yok. Yahu sen ne demek istiyorsun?

—Yalnız bazı ihtimaller üzerinde düşünüyorum.

—Lafı nereye getireceğini anlayamadım. O herifi tanıyordum. Üç kez ilişkim oldu. İlk ikisinde müttefik bir subay kimliğindeydi. Son seferinde ise savaş bitmiş, tutuklanmış ve bir temerküz kampına konmuştu. Onu görür görmez tanıyamamıştım. İki saatlik aradan sonra onun Erlich olduğunu farkettim. Kampa geri döndüğümde ise bir grup tutuklunun başka yere nakledilirken kaza geçirdiğini ve öldüğünü öğrendim. Erlich de onların arasındaydı.

—Cesedi gördün mü?

—Hayır. Ama geri dönenler arasında olmadığı kesindi. İstersen elimdeki fotoğraflara bak. Herifin o grup içinde olmadığını göreceksin.

—Öne eğilerek ellerimi masaya dayamıştım.

—Sen... elimde ne var dedin?

Heyecanıma bir anlam veremedi.

—Bazı savaş fotoğrafları. Yukarda, özel eşyalarımın arasındalar.

Eliyle sokağın üst tarafındaki işyerini gösteriyordu.

—Bakabilir miyim?

—Tabii. Neden olmasın?

Biralarımızı bitirdik. Son sürat işyerine yürüdük. Akşam olmuş, koca bina boşalmıştı. Ayak seslerimiz yankılanıyordu. Hy odasını açtı.

Beş dakika kadar eski dosyalar arasında istediği şeyleri aradı. Bu sararmaya yüz tutmuş dosyada sürüyle fotoğraf vardı. Hy'ın büyüteciyle verdiği resme dikkatle baktım.

İşte, Erlich denen adam buydu. Tipik bir asker suratı

vardı... İnce dudaklar, katı gözler ve küçümseyen bir bakış... Adam kendinden emin bir pozdaydı. Sanki esir olan o değilmiş gibi. En ufak bir korku veya telaş belirtisi yoktu.

Hy ikinci olarak kazadan sonra çekilen resmi gösterdi. Doğru, aralarında o yoktu. Cesetler ise tanınmayacak haldeydi.

—Onu tanıyor musun? dedi Hy.

Resimleri iade ettim.

—Hayır.

—Emin misin?

—Gördüğüm bir suratı asla unutmam.

—Ne yapmayı düşünüyorsun?

—Şu Erlich işinin başka bir yönünü kurcalayacağım.

—Hangi yönünü?

—Senatör Knapp ile ilgili olanını.

—Tanrım! Füzeler Adamı, Bay Amerika. Onun Erlich ile ne ilgisi var?

—Ölümü dolayısıyla ilgili. Ona, Richie Cole ve bana aynı silahla ateş edildi. Bana verdiğin Knapp dosyasında adamın savaş sırasında yaptıkları da yazılıydı. Savaş başladığında albaymış, bittiğinde ise tümgeneral olmuş. Acaba Erlich ile aralarında bir yerlerde bağlantı kurabilir miyim, diye düşünüyorum.

Afallamıştı.

—Sen şimdi Knapp'ın başka bir ülke hesabına mı çalıştığını söylüyorsun?

—Hayır. Tıpkı senin gibi onun da kamuflajı olamaz mıydı?

—Boş ver. Eğer geçmişinde böyle bir şey yapmış olsaydı bunu siyaset hayatında propaganda aracı olarak kullanırdı.

—Peki, yetkililer dışında senin özel görevini bilen var mıydı?

—Sen hariç kimseye tek kelime bile etmedim.

—Marilyn'e de mi söylemedin?

—O ayrı konu. Her şeyi bilmesi gerektiğini düşündüğümde bir keresinde ona bir şeyler çıtlattım. Ne de olsa karım. Geçmişimi ondan da saklayacak halim yoktu ya. Sessizce dinledi. Bir daha da bu konudan bahsedilmedi.

—O zaman senatör de karısına bazı şeyler anlatmış olabilir.

—Olabilir elbette.

—Niye olmasın. Şu Erlich'in fotoğraflarını ödünç verebilir misin?

Nazi ajanının fotoğrafını dosyadan kesti ve bana verdi.

—Pekâlâ, ne yapalım madem hayaletlerle uğraşmayı bu kadar seviyorsun, al bakalım.

—Bazı hayaletler günün birinde hortlamak isteyebilirler.

Resmi cebime attım.

XIII. BÖLÜM

Ördek'e bakılırsa aynasızlar emektar Dewey'in evini boşaltmışlardı. Mirası ise uzaktan bir akrabası almıştı. Özel eşyaları da oraya gönderilmişti. Gazete kulübesi ise Ördek'in olmuştu. İhtiyarın böyle bir vasiyetname bırakması Jones'u bile hayrete düşürmüştü.

—Dinle Ördek, ihtiyar tahtalı köyü boylamadan önce birisi ona benim için bir şey bırakmıştı.

—Öyle mi? Nasıl bir şey, Mayk?

—Bilmiyorum. Ya bir paket ya da bir zarf. Gözüne hiç böyle bir şey çarptı mı?

Ördek müşteriye gazetesini verirken bana döndü.

—Mayk, buralarda hiçbir şey görmedim. İnan bana. Kulübe zaten avuç içi kadar. Olsa görürdüm. İstiyorsan gir, kendin ara.

—Lüzumu yok, dedim başımı sallayarak.

—Peki, bulursam ne yapayım?

—Sende dursun. Ben gene uğrarım.

Tam gidiyordum ki, Ördek beni durdurdu.

—Mayk aklıma gelmişken sorayım, ihtiyar bazı gazeteler için senin adını abone defterine yazmış. Bunları istiyor musun?

—Adım defterde kalsın. Ayırdıklarını birkaç gün

içinde alırım.

Yolum uzundu. El salladım ve uzaklaştım. Kentin öbür tarafındaki bir dostumdan iki yüz dolar alacağım vardı. Neyseki, adam borcuna sadık bir insandı. Paramı aldıktan sonra doğru bir kiralık araba acentesine gittim.

Öğle sularıydı. Hava nefisti. Kiraladığım Ford'un direksiyonuna kurulmuş zevkle sürüyordum. Kent çıkışında peşimde lacivert bir Buick olduğunu farkettim. Yirmi, otuz kilometre sonra yine peşimdeydi. Gazı kökledim ve aramızdaki mesafeyi açtım. Bir süre böyle gittik. Sonra ara kapanmaya başladı. Ama herif hiç aldırış etmeden yanımdan geçip gitti. Derin bir soluk alıp rahatladım. Herif herhalde yarış meraklısıydı ve kendisine daha iyi bir rakip bulmaya karar vermiş, olmalıydı. Kingston'dan kuzeye döndüm. Bir süre sonra The Willows'daydım. Motoru durdurunca gelen müzik sesinden onun arka tarafta olduğunu anladım.

*

* *

Havuzun kenarındaki çimenlere bir havlu serip yüzükoyun uzanmış, bacaklarını açmıştı. Bütün vücudu güneşten nasibini alıyordu. Vücudunu ince bir ter tabakası kaplamış ve pırıl pırıl bir görünüm kazanmıştı.

—Selam, Laura.

Uykudan aniden uyanmış gibi fırlayıverdi. Çıplak göğüsleri ortaya çıkmıştı. Çıldırtıcı bir manzaraydı. Havlusunu uzattım. Sarındı ve bana sırıttı.

—Böyle yatmaya devam edersen bir gün başın belaya girer.

—Benim canımı sıkan tek şey şu röntgenciler.

—Bebeğim, nefisti. Benim gibiler böyle harika manzaraları sık sık görme şerefine ulaşamazlar.

—Yalancı, dedi kırıtarak. Bu manzaranın hiç de yabancısı sayılmazsın.

—Ama güneş altında bambaşka oluyor.

—Yüzmek ister misin?

—Mayom yok.

—Ne yapalım? dedi sinsi sinsi gülerek.

—Düşündüğün imkânsız. Utanırım.

—Kabinde mayolar var, dedi şaşırarak ve oraya koştu.

Bir dakika sonra elinde bir mayo ve belki de dünyanın en küçük ve açık bikinisiyle geri geldi. Hemen giyinerek suya atladı. Ben de arkamı dönme zahmetine bile katlanmadan soyundum ve mayomu giydim.

Suda yılanbalığı gibiydi. Siyah bikinisiyle iyice tahrik edici oluyordu. Hiçbir kadına böylesine çıldırtıcı olma hakkı verilmemeliydi! Sudan çıktı ve vücudunun tüm güzelliklerini göz önüne serercesine havuzun kenarına oturdu.Derin derin nefes almaya başlamıştı.

Havuzdan çıkıp yanına oturdum. Aniden ciddi bir tavır takındı.

—Mayk, artık konuşabiliriz. Bu kadar yolu beni görmek için tepmedin herhalde.

—Evet, ama bir bahaneydi sadece.

—Çok hoşuma gidiyorsun, koca adam.

—Sen de benim, koca kız. Başımı döndürdüğünü söylesem yalan söylemiş olmam. Seni çok arzuluyorum.

—Ne güzel. Ama önce bana buraya niçin geldiğini söyle.

Uzandım ve radyoyu kapatarak:

—Leo, dedim.

Gülümsemesi yok oldu. Aniden ciddileşti.

—Sana savaştaki görevinden söz etti mi hiç?

Neyi öğrenmek istediğimi anlamaya uğraşıyordu.

—Rütbesi generaldi, dedi. General Stoeffler'in emrindeydi. Çünkü o kendisinden daha kıdemliydi.

—Bunu biliyorum. Ama görevi neydi? Tam olarak bunu öğrenmek istiyorum.

—İşin açıkçası ayrıntıları bilmiyorum. Levazımda görev yaptığı için cepheye gidemediğini ve bu duruma çok üzüldüğünü anlatmıştı.

—Bunu kastetmedim. Acaba resmi görevi bir kamuf-

laj olamaz mıydı?

—Yoksa sen Leo'nun istihbaratta mı görevli olduğunu sanıyorsun?

Başımı "evet" anlamında salladım.

Laura bir süre düşündü ve kendinden emin bir tavırla başını salladı.

—Olamaz. Öyle olsa bana söylerdi. Ayrıca savaştan arta kalan tüm şahsi eşyalarını gördüm. Nişanları, resimleri ve mektupları vardı. Hiçbir şey dikkatimi çekmedi.

—Ne yapalım. O zaman bu konuyu kapatalım.

Sonra kafamda bir şimşek çaktı ve eşyalarımı bahane ederek kabine döndüm. Laura beni karşısında giyinik bulunca hayal kırıklığına uğradı. Bu durum gözlerinden okunuyordu. Aslını isterseniz benim de canım sıkılmıştı. Ama iş her şeyden önce gelirdi.

Yanına oturdum ve cebimden Gerald Erlich'in fotoğrafını çıkarttım.

—Yavrum, şuna bir göz at hele. Kocanın fotoğrafları arasında bu herife hiç rastladın mı?

Fotoğrafı dikkatle inceledi. Kesinlikle emin olmadan cevap vermek istemiyordu.

—Hayır. Hiç görmedim. Kim bu?

—Gerald Erlich. Savaş sırasında Naziler hesabına çalışan çok iyi bir ajandı.

—Bunun Leo ile ne ilgisi olabilir?

—Bilmiyorum. Ancak son zamanlarda sürekli onun adıyla karşılaşıyorum, bu da canımı fazlasıyla sıkıyor...

—Mayk. (Düşünceli düşünceli dudağını ısırdı.) Leo'nun eşyaları evde. Bir göz at, belki de işine yarayacak bir şeyler bulursun. Gözümden kaçmış olabilir de...

—Tabii, bir baksam iyi olur.

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Tam o sırada aramızda duran radyo bir mermiyle dağıldı ve parçaları havuza kadar fırladı.

Bir vuruşta Laura'yı üç metre öteye itmiş, ben de evin batıya bakan yönüne koşmaya başlamıştım. Radyonun

dağılmasına bakarak nereden ateş edildiğini anlamak kolaydı. Susturuculu bir tabancayla ateş edilmiş olmalıydı. Tüfek olsa ikimizden biri kesinlikle vurulurdu. Pat'a kalayı bastım. Bana tebelleş olmasa şu anda 45'liğim yanımda olurdu. Çaresiz, tehlikeyi göze alarak kabak gibi koşuyordum. Ama yetişemedim. Yola çıktığımda dönemeçte kaybolan bir lacivert Buick gördüm.

Şüphesiz nereye geldiğimi biliyordu. İşe koyulduğumdan beri peşimi bir an bile bırakmamıştı. Bu kez az kalsın defterimi dürüyordu. Ama artık Laura da hedefler arasına girmişti. Birlikte çalıştığımızı sanıyordu herhalde. İşte, bir bela daha sarılmıştı başıma!

Laura radyo parçalarını havuzdan toplamış, öylece duruyordu. Beti benzi atmıştı. Titriyordu. Nefes nefeseydi sanki koşan oymuş gibi.

—Mayk neler oluyor? Lütfen Mayk...

Omuzlarını kavradım. Bana sarıldı, hıçkırıyordu.

—Ateş ettiler değil mi? dedi.

—Evet. Susturuculu bir tabancayla.

—Ama...

—Boş ver. Ateş eden gitti.

Bir an durakladı, sonra yüzüme bakarak:

—Kimdi? dedi.

—Katilin teki. Şu ana kadar beni bayağı sıktı. Bu işi biliyor.

—Onu tanıyor musun?

—Yanılmıyorsam Canavar idi... Bundan sonra seni de korumamız lazım.

—Beni mi?

—Etrafımdaki herkes tehlike içinde. En doğru iş, karakola haber vermek.

—Ama Washington'daki bir sürü davete katılacağımı bildirdim.

—Bebeğim, şehir bu kadar tehlikeli değildir. Ama buradayken korunman gerekli.

Bir süre düşündü.

—Haklı olabilirsin. Leo'nun öldürülmesinden sonra polis aşağı yukarı her odaya bir tabanca bıraktı.

—Bari kullanmasını da biliyor musun?

—O zaman göstermişlerdi.

—Yine de senin için en iyisi polisten korunma istemektir.

—Nasıl olur, Mayk! Bundan sonra çok yoğun bir programım var. Bu hafta kongre çalışmaya başlıyor, ben de yılın en iyi ev sahibesi seçilmek istiyorum.

—Bunlar palavra şeyler.

—Ama Leo böyle olmasını isterdi.

—Duruma bakılırsa ruhu hâlâ buralarda.

Üzülmüştü.

—Dinle, Mayk. Onu gerçekten sevmiştim. Lütfen...

—Bağışla, yavrum. Aramızda klas farkı var. Bu konularda benden daha iyisin.

Bana hafifçe dokundu. Parmakları buz gibiydi.

—Belki de sandığın kadar farklı değilizdir. Bu saldırıyla ilgili ne yapacaksın? dedi.

—Sen ne dersin?

—Bu sana bağlı. Artık ben de seninleyim. En iyisinin bu olacağını düşündüm.

—İyi öyleyse... Bundan kimsenin haberi olmayacak. Herif bundan sonra bir şeyler yapacağımızı biliyordur. Zaten bundan böyle av değil, avcı olmaya karar verdim.

—Mayk, emin misin?

—Eminim.

—İyi, o zaman Leo'nun eşyalarına bir göz atalım.

İçeri girdik. Üst katta yatak odalarını geçtikten sonra bir hole geldik. Oradaki dolabı açtı ve içinden bir bavul çıkardı. Bavulu koridorun başındaki yatak odasına kadar götürdüm ve içini tuvalet masasına boşalttım.

Pek fazla bir şey yoktu. Resimler, dosyalar ve kâğıtlar ağırlıktaydı. Her şeyi teker teker inceledim. Başlandığı halde sıkıntıdan devam edilmemiş bir de günlük vardı.

Laura beni yalnız bırakıp alt kata inmişti. Ama oda da

sürdüğü parfümün kokusu kalmıştı. Telefonla konuşuyordu. Ne dediğini anlamadım, ama sesinden heyecanının geçmediği belliydi. On dakika sonra geri geldi ve yatağın kenarına oturdu. Sesini çıkarmadı. Bir süre sonra esnemeye başladı. Gerilimi geçmişti.

Aramaya başladığımda neler bulacağımı bilmiyorum, ama tam bir hayal kırıklığına uğramıştım. Resimler ise her askerde bulunabilecek alelade şeylerdi. Hani arada bir bakıp da "bir zamanlar ne kadar genç, zayıf ve yakışıklıydım" dersiniz ya, işte o cinsten saçma sapan şeylerdi.

Bavulu doldururken Laura beni izliyordu.

—Mayk, bir şeyler bulabildin mi?

—Maalesef.

—Üzgünüm.

—Takma kafana. Daha sürebileceğim dünya kadar iz var. Eğer Leo'nun Erlich işiyle bir ilgisi olduysa bunu FBI'daki bir arkadaşımdan öğrenirim. (Bavulun kapağını öfkeyle kapattım.) Arada sırada istediğimi bulamayınca böyle enayi gibi bozuluyorum.

—Öyle mi?

Gözüm aynadaki görüntüsüne takıldı. Aniden içimdeki ateş alevlendi.

—Ne yapalım! Bari başka umutlarını boşa çıkarmayalım, dedi.

Sesi tahrik edici ve davetkârdı.

Ayağa kalkıp karşıma dikilmişti. Yavaş bir el hareketiyle mayosunun bağını çözdü. Siyah bikini yere düşüverdi. İçim gıcıklanmıştı. Artık hiçbir şey arzuma gem vuramazdı. Ona sarıldım ve yine ateşli ateşli sevişmeye başladık.

XIV. BÖLÜM

Gece olmuştu. New York'un amansız yağmuru devam ediyordu. Kalabalığa rağmen insanın kendini yalnız hissetmesi çok hoş oluyordu. Düşünebilmek için en uygun zamandı.

Acaba Velda ile böyle yağmur altında kaç kez yürümüştük? İriyarı bir kadındı. Aşağı yukarı aynı boydaydık. Yürürken ya liseli aşıklar gibi el ele tutuşurduk ya da kol kola giderdik. Parmağında her zaman hediye ettiğim yüzük olurdu.

Acaba şimdi nerelerdeydi? Ona ne olmuştu? Cole ile konuştuğum o günden beri beynim bu sorularla meşguldü. Yoksa yedi yıllık ayyaşlık dönemi kafamı mı paslandırmıştı? Oysa şimdi sıkı düşünmenin sırasıydı. Velda'nın işin odak noktası olduğu gün gibi aşikârdı. Ama bunun sebebi neydi? Ne?

Önce ölü müydü, sağ mı? En mantıklı tahmin ölmüş olmasıydı. Ama öldüğünü gören kimse yoktu. Ayrıca bir de yedi yıllık uzun aradan sonra onu gören birisi: Richie Cole!

Yanılmış olması imkânsızdı. Savaştan beri dostlukları sürüyormuş. Ayda yılda bir de olsa bir akşam yemeğinde buluşup geçmişi anarlarmış. Bu da çok doğal bir şey.

Sanki sen eski dostlarınla aynı haltı yemiyor musun?

Richie Cole bir profesyoneldi. Velda'nın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Cole'u bana gönderme nedeniyse benim de iyi bir profesyonel olduğumu bilmesiydi. Ancak Cole beni görünce hayal kırıklığına uğramıştı. Karşısında hayatı kaymış ayyaş bir serseri vardı. İçinden "Velda'yı bu herif mi kurtaracak?" diye düşündü. Boş versene sen, Velda için tek bir umut ışığı bile yoktu. Adam beni görebilmek için azraille boğuşmuştu. Ama görünce ne oldu? Tüm umutları bir anda sönüverdi ve direnme gücünü yitirdi.

Ama Cole beni tanımıyordu. Ağzından çıkan o sihirli kelime beni bambaşka bir insan yapıvermişti.

Doğru mu bu? Geçen yılların üzerine bir sünger çekilebilir mi? Ah, sevgilim! Beni eski Mayk zannedip yardım istedin ancak ben eskisi gibi miyim acaba? O eski Mayk nerelerde şimdi?

Kendi kendime acı acı güldüm.

Ölenin yerine yeni bir asansörcü alınmıştı. Defteri imzaladım ve katı söyledim.

Elimde anahtar kapıya yaklaştım. Ama kullanmama gerek kalmadı, içerdeki ışık açık kapıdan koridora sızıyordu. Art Rickerby kapıyı açıp girmişti. Bir sandviçle bir şişe bira getirmeyi unutmamıştı. Sandviçle biramı bitirene kadar tek kelime etmedik.

—Biraz ısrar edince arkadaşın Nat Drutman anahtarı verdi, dedi Art.

—Mühim değil. Çeneni yorma boşuna. Eğer sana güvenmeseydi gırtlağını kessen yine de vermezdi. Seni buraya hangi rüzgâr attı? Yoksa sabrın kalmadı mı?

—Hayır. Sana bir şey getirdim.

Cebinden çıkardığı zarfı uzattı.

Aldım açtım. İçinde adıma düzenlenmiş bir silah taşıma ruhsatı vardı.

—Teşekkür ederim.

Gözlüğünü çıkarttı, sildikten sonra tekrar taktı.

—Sana yardım edebilmek için elimden geleni yapacağım. Richie'nin katilini bulmak benim için çok önemli. Onun için her şeyi göze alacağımı biliyorsun. Bu işin anahtarının nasıl senin eline geçtiği kafama dank etti. Hedeflerimiz ayrı ama yollarımız aynı. İşin kolaylaştıkça benim de Richie'nin katilini bulmam kolaylaşır. Ancak senden bir şey istiyorum.

—Nedir?

—Eğer Cole'un katilini benden önce enselersen onu sakın temizleme.

—Niye?

—O bana ait, Mayk. Onu bana bırak.

Şeytanca sırıtıyordu. Yine ölüm kusan canavar kimliğine bürünmüştü.

—Ani bir ölüm benim için yeterli değil. Unutma kanun silahtan çok daha etkilidir. Aylarca, yıllarca bir hücreye tıkılırsan her an yeniden ölüp dirilirsin. Mayk, bu işkenceyi gözlerimle görmek istiyorum. Onu her gün ziyaret edeceğim. Her geçen gün biraz daha çöküp acıdan çıldırmasını seyretmek çok hoşuma gidecek. İntikamım uzun süreli olacak. Ancak böyle ölürse tatmin olurum.

—Ne güzel şeyler düşünüyorsun. Kendine gel artık.

Rickerby yavaş yavaş toparlanmaya uğraştı. Tabii kinini bir anda yok etmesi imkânsızdı. Bir süre sonra biraz önceki Art'tan eser yoktu. Bakışları donuklaşmıştı.

—Sana önemli bazı bilgiler getirdim. Gerald Erlich'in akıbetini öğrendim, dedi.

Heyecanlandım. Ses etmeden bekledim.

—Erlich ölmüş. Hem de beş yıl önce. Cesedi de teşhis edilmiş.

—Beş yıl mı? Hani savaşın sonunda ölmüştü?

—Cesedi, Doğu Almanya'da başından vurulmuş olarak bulunmuş. Esir düşünce parmak izleri alındığı için, herhangi bir yanlışlık olması ihtimali yok. Tahminlere göre, vurulduğu sıralarda Batı'ya iltica etmeye uğraşıyordu.

—Bütün bu bilgileri Doğu Almanya'dan mı edindiniz?

—Orada da adamlarımız var. Böyle şeylerin peşini bırakmazlar. Bunda şaşırılacak bir yön yok. Sonra öğrendiklerimizin tümü de bunlar değil. (Bakışları tuhaflaşmıştı. Beni dikkatle süzüyordu. Söyleyeceği her kelimenin tadını çıkarıyordu.) Erlich'in ne kadar önemli olduğu son zamanlara kadar anlaşılamamış. Bugüne kadar eşine rastlanmamış bir casusluk şebekesinin şefiymiş. Almanya'nın yenilmesi bile bunların teşkilatını dağıtamamış. Özel kişiliklerini koruyup, işlerine gelenin hesabına çalışıyorlarmış. İki aynı cephede savaşmaktansa geçici bir süre Kızıllara yamanmayı uygun görmüşler. Ancak zamanı gelince onların da hesabını görmeyi planlıyorlarmış.

—Yine saçmalamaya başladın. Erlich niye öldürülmüş o zaman?

—Duruma bakılırsa yaşlandıkça bu işlerden bıkmaya başlamış. Bize sığınarak son yıllarını huzur içinde geçirmek istemiş... Ama bu tarafa geçmesi demek Kızılların hesabına çalışan şebekesini satmak olurdu. İşte onu bu yüzden vurdular.

—Bunlar kesin bilgiler mi?

—Değil, ama doğru olduğuna eminim! Hem gerisi daha da ilginç. (Durdu, artık en büyük bombayı patlatacaktı.) Onu Kızılların baş ajanı Gorlin öldürdü. Adamın bizdeki kod adı ise Canavar.

Kalbim göğüs kafesini parçalayacak gibi çarpıyor, beynim uğulduyordu. Neyseki, yılların deneyimiyle yüzümde bir değişiklik olmadı ve dışarı renk vermedim.

Tepki göstermemiş gibi davranmama çok bozulmuştu. Kalktı ve şapkasını aldı.

—Unutma, Canavar benim, onu öldürmek yok. Buna söz ver.

Başımı "peki" anlamında salladım.

Çıktı ve kapıyı yavaşça kapattı.

Nat, adıma yolladığım paketi kapının yanındaki sehpaya koymuştu. Zulamdaki mermileri çıkarttım ve 45'

liğimi doldurdum. Ne olsa artık cebimde kapı gibi ruhsatım vardı.

XV. BÖLÜM

Artık her şey eskisi gibiydi.

Işığı söndürdüm. Tam dışarı çıkarken, Velda'nın masasındaki telefon çaldı.

Laura'nın kadife sesi karşımdaydı. Neşeliydi.

—Mayk, bu akşam serbest misin?

—Niye sordun?

—Şehre iniyorum da ondan.

—Geç değil mi?

—Saat onda bir dostunla buluşacağım. Hazır oraya gelmişken seni de göreyim dedim.

—Bu dostumun adı ne?

—Yüzbaşı Chambers.

—Senden ne istiyormuş?

—Bilmiyorum. Mayk, senin de bildiğin gibi beni Leo'nun katiline yaklaştıracak her şeyle ilgilenirim. Nerede buluşalım?

Ona bir kahvenin adresini verdim.

—Hemen geliyorum, diyerek ahizeyi kapattı.

Tanrım! Yedi yıl aylaklık etmiştim, oysa şimdi en değerli şeyim zamandı. Hy'ı aradım. Şansım varmış ki, onu odasında çalışırken yakaladım.

—Mayk, hemen gel. Sana göstermem gereken bir şey

var, dedi.

—On beş dakikaya kadar görüşürüz.

—İyi.

Odamdan çıkıp aşağıya indim.

*

* *

Kapıyı Marilyn açtı. Gülümseyerek:

—Hy içerde seni bekliyor, dedi. Bana hiçbir şey söylemiyor.

—Yavrum, sen canını sıkma. Bunlar erkek işi.

Hy masasına oturmuş beni bekliyordu. Önünde bir sürü kâğıt vardı. Bir süre oturup bekledim.

—Mesajını geçtim, dedi.

—Eee?

—Genelkurmayı bombaladım desem bu kadar gürültü çıkarmazdı. Duruma bakılırsa oradakiler bizim bilmediğimiz bazı şeyler biliyorlar. Ahbap, bu Canavar dediğin soğuk savaşın en önemli konusuymuş. Sen neyle uğraştığının farkında mısın?

—Devam et.

—Peki sana gelen bilgiyi okuyayım. Kızıllar REN koduyla bilinen bir operasyon yürütmekteymişler. Herhalde ortalıkta oraları cehenneme çevirebilecek biri görülmüş. Av partisinin de amacı oymuş zaten. Bu arada devreye Canavar girmiş. O da aynı hedefin peşindeymiş, ama sonuç bilinmiyor.

Zangır zangır titrememin tam zamanıydı, fakat kılımı bile kıpırdatmadım. Son derece sakin bir sesle lafa girdim.

—Velda'nın peşindeler. Av partisindeki hedef oydu.

—Niye Mayk?

—Bilmiyorum, Hy. En ufak bir bilgim yok.

—Gelen mesaj doğruysa hiçbir şansı yok demektir.

—Var.

—Belki de o değildir, Mayk.

Cevap vermedim. Kapı açıldı ve Marilyn odaya girdi. Elinde kahve cezvesi ve bir zarf vardı. Getirdiklerini Hy'ın

masasına bıraktı.

—Bu resim şimdi gelmiş. Del senin istediğini söyledi, dedi.

Hy önce bana kaçamak bir bakış attı. Zarfı açtı ve resme baktı. Sonra da bana uzattı.

Kötü bir resimdi. Öncelikle çekim kötüydü. Ayrıca bu bir kopyaydı. Uzun boylu, siyah saçlı bir kız sırtını bir binaya dönerek poz vermişti. Yine de en ufak bir kuşkum yoktu.

—Bu Velda, dedim fotoğrafı iade ederken.

—Alman dostuma bakılırsa resim birkaç yıl önce çekilmiş.

—Nereden bulmuşlar.

—Batı Alman polisiyle giriştiği silahlı çatışmada ölen bir komünist ajanın üzerinden çıkmış. Bana göre o adam da REN Operasyonu'nda görevliydi ve resmi hedef tesbitinde kullanmak için taşıyordu.

—Bunlar resmi bilgi mi?

—Hayır. Resmi kaynaklar böyle bir bilginin varlığını inkâr ediyorlar. Bunu kendi kaynaklarımızdan sağladık.

—Bundan hükümetin haberi yoksa şaşarım.

—Mayk, gördüğün gibi bir sürü şey öğrendik.

—Yine de yeterli değil. Onun şu anda nerede olduğunu bilmiyoruz.

—Sana bir şey daha söyleyeyim.

—Ne?

—O artık Avrupa'da değil. REN Operasyonu'nun alanı değişti. Canavar Avrupa'dan ayrıldı. Kurbanı da bir yolunu bularak kaçtı. Bütün veriler her ikisinin de burada olduğu yönünde.

Ağır ağır kalktım ve yağmurluğumu giydim.

—Sağol, Hy.

—Kahveni içmiyor musun?

—İstemem kalsın.

Bir çekmeceden kalın bir zarf alarak bana uzattı.

—Al. Senatör Knapp hakkında daha geniş bilgi var

bunda. Hepsi çok gizli. Okuyunca adamın ne kadar önemli olduğunu anlayacaksın. Ama işin bitince hepsini lütfen iade et.

—Tabii. Sağol, dedim ve zarfı yağmurluğumun cebine attım.

*

* *

Beklerken dosyayı biraz okudum ve Leo Knapp'ın ne kadar önemli bir kişi olduğunu yavaş yavaş öğrenmeye başladım. Birkaç yıl sonra şüphesiz siyasal alanda en önemli adam olacaktı. Siyasal yaşamının bir kurşunla kapanmasının asıl nedeni buydu. Geri planda kalan kuşbeyinli liberallere, "ölmektense Kızıl olmak iyidir" diyen geri zekâlılara rağmen askeri harcamaların artırılmasını ve füze yapımına geçilmesini sağlamıştı. Muhalefeti susturmasını bilmesi ve hayati programların yürütülmesini sağlaması onu Washington'da en gizli devlet sırlarını bilen "bir numaralı adamlar" listesine sokmuştu. Ölümü ise düşmana altın tepside sunulan eşsiz bir armağandı. Onu Canavar'ın tabancasından çıkan kurşun vurmuştu. Aynı kurşunlardan biri Richie'nin de dünyasını değiştirtmişti. İki tanesi ise beni az farkla ıskalamıştı. Şimdi ise aynı tabanca bir kurşunla defterini dürmek için Velda'nın peşindeydi.

Ben bunları düşünürken içeri Laura girdi. Yağmurdan saçları ıslanmıştı. Beni görünce güldü. Yanıma otururken elini tuttum. Buz gibiydi... Barmen ona martini, bana ise bira getirdi. Kadehlerimizi "şerefe"tokuşturduk.

—Seni gördüğüme sevindim, Pat ile nerede buluşacaksın? dedim.

Kaşlarını çattı.

—Ha, Yüzbaşı Chambers'ı soruyorsun. Nerede mi? Burada. (Saatine göz attı.) Beş dakikaya kadar gelir. Bir masaya geçelim mi?

—İyi olur.

Bardaklarımızı aldık ve kahvenin öbür ucundaki

masalardan birine geçtik.

—Pat benim burada olduğumu biliyor mu?

—Hayır, söylemedim.

—Çok güzel.

Pat her zamanki gibi yine dakikti. Beni görünce ifadesinde en ufak bir değişme olmadı. Laura'ya "merhaba" dedi ve yanıma oturdu. Bana dönerek:

—Senin de burada bulunman iyi oldu, dedi.

—Çok naziksin.

Yüzünde yine o anlamsız ifade vardı. Ama gözlerinden kin ve inat okunuyordu.

—Mayk, sen böyle dostları nereden buluyorsun?

—Yine ne oldu?

—Senin gibi işi bitmiş bir dedektif eskisinin, gırtlağına kadar batağa saplanmış bir ayyaşın yeniden silah taşıma ruhsatı alabilmesi garibime gitti doğrusu. Ulan it bunu nasıl başardın?

Omuz silktim. Onunla dalaşmak istemiyordum. Laura bir ona, bir bana bakıyor ve neler olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu.

—Her neyse, duruma bakılırsa silaha gerçekten ihtiyacın olacak bu sefer. Baksana sürekli hedef oluyorsun. Unutmadan söyleyeyim, gece yarısı seni şişlemeye kalkan dostumuzun eşkâli geldi. Bir çocuk onu sokak lambasının altından geçerken görmüş. Boyu bir seksenin üzerinde, saçları koyu ve kıvırcık, çene hatları ise oldukça belirginmiş. Çıkık elmacık kemikleri ona kızılderili havası veriyormuş. Hiç böyle birini gördün mü?

Üzerime gelerek sinirimi bozup ağzımdan laf almaya çalışıyordu. Ama ben eski kurttum ve bu numaraları yemezdim. Tarif ettiği adam lacivert Buick'tekiydi. Şimdi adını da biliyordum. Ona Canavar diyorsunuz. Yüzünü bir kez daha görsem asla kaçırmam.

—Hayır, adamı tanımıyorum.

—Yakında tanışırsınız herhalde, dedi Pat şeytanca gülerek.

—İyi ya, senin adına yakalarım o zaman.

—Ağır ol. Önce ben seni yakalayacağım.

Şaşırdım. Ne demek istediğini anlamamıştım. Devam etti.

—Evet, ahbap. Ağımı örüyorum. O yüzden de senin burada olmana sevindim. Beni iyi dinleyin. Şu cinayetlerde ortak bir yön var. Hepsinde de karşımıza birtakım mücevherler çıkıyor. Bunun sebebini ise henüz çözemedim.

Gözlerini kısarak bana baktı ve devam etti.

—İlki şurada oturan dostumuz bazı taşlar yüzünden bir kızın ölümüne sebep oldu; ikinci olarak Senatör Knapp'ın kasası; üçüncüsü ise mücevher kaçakçısıyım diye geçinen bir herifin katli. Her üçünde de kurşunlar aynı tabancadan çıktı. Mayk bana göre bu kadar tesadüf olmaz. Sen ne dersin? Bu işlerden anladığını söylersin hep.

—Dinle, Pat.

—Çeneni kapa da dinle. Henüz bitirmedim. (Cebinden bez bir torba çıkardı.) İşte, yine mücevher konusuna döndük.

Torbayı açtı ve masaya bir sürü parıltılı yüzük, iğne, bilezik gibi şeyler döktü. Manzara çok göz alıcıydı.

—Bayan Knapp, bunların hepsi de sahte. Ama size ait olduğunu sanıyorum.

Laura elini mücevherlere uzattı. Titriyordu.

—Evet, bunlar benim. Ama nerede..?

—Zavallı moruğun biri bunları bir kuyumcuya kakalamaya çalışmış. Adam şüphelenerek bize haber verdi. İhtiyar bunları epey önce bir çöplükte bulduğunu iddia ediyor. Uzun bir süre bekledikten sonra satmaya karar vermiş. Çalıntı mal olabileceğini düşünmüş, ama yakalanmayacağını sanmış.

—Pat, artık şu bağlantıları kur. Şu ana kadar söylediklerinden bir şey çıkmıyor.

Gözleri parladı.

—İlk mücevher hırsızlığı hakkında sürekli olarak

kendi kendime sorular soruyordum. Hani senin önlemekle görevli olduğun soygun. O işi sana Bay ve Bayan Roudolph Civac vermişti. Sen bir bahane uydurarak gitmedin ve Velda'yı yolladın. Acaba soygun hevesine kapılmış olup da çarşaflamış olmayasın?

Masanın altındaki eliyle tabancasını tuttuğuna emindim. Benim de avucum kaşınıyordu, ama zor da olsa kendimi tuttum.

—Zırvalıyorsun. Ben Civac'ı hiç görmedim. Anlaşmayı telefonda yaptık. Yüzünü hiç görmedim.

Pat elini ceketinin cebine attı ve koca bir fotoğraf çıkarttı.

—Al o zaman, ölmüş müşterinle tanış. Bu olayı en ince ayrıntısına kadar kurcalıyorum. Nasıl olsa bir şeyler bulacağım. O zaman kendini savunup temize çıkarabilmeni dilerim, ahbap.

Resmi elimden kaptı ve cebine koydu.

—Pek yakında görüşeceğiz, dedi.

Cevap vermedim. Laura'ya veda etti ve gitti.

İçkileri tazeledik. Farkında olmadan kendiminkini içtim. Nihayet, Laura'nın gözlerinin parıldadığını gördüm.

—Kendimize şehirde rahat bir yer bulalım mı?

—Şehirde olmasın.

—O halde sakin bir yere gidelim.

—Olur.

Hesabı ödedim ve kalktım. Aklım hep Pat'ın gösterdiği fotoğraftaydı.

Gerald Erlich ile Roudolph Civac aynı kişiydi!

XVI. BÖLÜM

Laura'nın sakin yer dediği az kalsın bahçesinde nalları dikeceğimiz kendi eviydi. Oraya nasıl gittiğimizi hiç hatırlamıyorum. Laura bir araba kiralayarak beni taşımış olmalıydı...

Evin kapısından girerken düşüncelerimden sıyrılabildim.

—Hizmetçilerin bu saatte bir adamla gelmene hayret etmeyecekler mi?

—Gece evlerine gidiyorlar. Yalnız gündüzleri çalışıyorlar.

—Şimdiye kadar onlarla hiç karşılaşmadım.

—Evet, sen ne zaman geldiysen izinliydiler.

—Yavrum, sen çılgınsın. Bütün bu olanlardan sonra evde geceleri hiç yalnız kalınır mı?

—Haklısın kalınmaz, dedi işveli bir tavırla.

Salonda kocaman deri bir divan, dinlendirici hafif müzik ve üzerindeki tül gibi elbiseyle çırılçıplak olmaktan daha tahrik edici ve erotik bir Laura vardı.

Birbirimizi uzun süre öptük ve okşadık. Sonra öpüşmeler boyut değiştirdi ve bir süre sonra da yorucu günün etkisiyle derin bir uykuya daldık.

Sabah uyandığımda gün ışımıştı ve yatakta yalnızdım.

Gözlerim 45'liğimi aradı. Yandaki sandalyede kılıfıyla asılıydı. Sadık bir köpek gibi yanımdan ayrılmıyordu. Aldım ve okşadım.

O sırada odaya Laura girdi. Taze ve dipdiriydi. Yüzümden öptü ve koluma girerek beni bahçeye indirdi. Karşılıklı alüminyum iskemlelere oturduk.

Tam yine düşüncelere dalacaktım ki, Laura buna izin vermedi.

—Mayk baksana, bir teklifim var. İstersen yüksek sesle düşün. Böylesi senin için daha iyi olabilir. Çok iyi dinleyiciyimdir. Bana çeşitli ihtimallerden doğan sorular sor. Leo böyle yapardı. Bana "en iyi ses veren davulum", "yankı meleğim" gibi lakaplar takmıştı.

—Sağol, fıstık, dedim.

Kahvemi içtim ve fincanı masaya bıraktım.

—Bir şeyden korkuyorsun, dedi.

—Senin için korkuyorum, yavrum. Sana daha önce de söyledim. Bana bulaşanlar iflah olmazlar.

—Seninle birlikte oldukça benim için de farketmez.

—Yoksa yaşamaktan bıktın mı?

Gözleri buğulandı. Sandalyeyi kavrayan parmakları bembeyaz oldu.

—Leo ile birlikte ben de öldüm. Bir daha hayata dönemeyecek gibiydim.

—Canım...

—Hayır Mayk, gerçek bu. Tam hayatın benim için tamamen bittiğini sanıyordum ki, karşıma sen çıktın ve bir mucize oldu. Aniden dirildim. Mayk, sana aşık oldum. Seni görür görmez, daha ilk bakışta sana vuruldum. Hayata dönünce yine dertler, sıkıntılar ve üzüntülerle karşılaşacağımı biliyordum, ama elden ne gelir ki.

—Laura!..

—Mayk, sayende yeniden yaşamaya başladım. Ama senden hiçbir şey istemiyorum. Bir kadın asla bir erkeği zorlamamalı. Eğer zorlayabiliyorsa erkek zaten hapı yutmuştur.

Bir el işaretiyle ağzımı kapattı.

—Benim için ne hissedersen hisset, hiç önemi yok. Yalnızca umutlarım var. O da yeter. Ancak ne istersen sana vereceğimden emin olmanı isterim. Senden hiçbir şey esirgemem. Her şeyimle sana aitim. İstiyorsan bir dene. Ama seni hiçbir şeye zorlamayacağım. Mayk gördüğün gibi bir tür karasevda bu. Senin için yapamayacağım tek şey seni sevmekten vazgeçmektir. Şimdi soruna cevap vereyim. Evet, artık yaşıyorum ve yaşamı seviyorum. Ölüydüm. Beni hayata sen döndürdün.

Bunları söylerken çok güzeldi.

—Öğreneceğin her şey içinde bulunduğun tehlikeyi artırır, dedim. Başına daha büyük belalar açmak istemem.

—Ancak sen ölürsen ölürüm, dedi büyük bir sadelikle.

—Laura!..

Yine susturdu beni.

—Mayk, beni biraz olsun seviyor musun?

Güneş saçlarını daha parlak gösteriyor ve kusursuz yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Göğüs başları çıkmıştı, kıpırdadıkça kaburgaları hafifçe hareket ediyordu. Sanki rüyalar alemine davet ediyordu. Çok güzeldi.

—Sanırım, Laura. Ama emin değilim. İşte ben böyleyim. Bu konularda fazla konuşma yeteneğim yoktur.

—Şimdilik bu kadarı da yeter. Zamanla sevgin büyüyecek. Bu doğaldır. Daha önce de aşık oldun değil mi?

Bir an olsun Velda ve Charlotte'u düşündüm. Şu anda ikisi de çok uzaklardaydılar. Ama onları aklımdan çıkartamıyordum. Asla da unutamayacaktım.

—Evet, oldum, dedim.

—Aynı şey miydi?

—Hiçbir zaman aynı olamaz. Sen... farklısın

—Biliyorum Mayk, biliyorum. Ya ben ya da o değil mi?

Yalan söylemeye lüzum yoktu.

—Öyle, dedim.

—Önemi yok. Bana bu kadarı da yeter. Düşünmene

yardımcı olmamı ister misin? Dinleyicilik görevini yükleneyim mi?

Arkama yaslandım. Gözlerimi kapatarak yüzümü güneşe verdim. Olayları mantıklı bir sıraya koyarak ta başa döndüm. Olan biteni yüksek sesle düşünmeye başladım.

—Olayda bazı kahramanlar var. İlk bakışta sanki birbirleriyle ilgisizmiş gibi görünüyorlar. Bir de tüm bunların dışında polis ve Washington'daki istihbarat örgütleri bulunuyor. Emniyet yetkilileri sebepleri değil sonuçları biliyorlar. Bazı şeylerden şüpheleniliyorsa da mecburen el yordamıyla çalışıyorlar. Şimdi bunları bir tarafa atıp ana olaylara dönelim. Bu bir yerde kurgu olacak. Ama belki bazı sonuçlar çıkarabiliriz. Hikâye Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda başlıyor. Karşımıza Gerald Erlich'in yönettiği ve bir dünya imparatorluğu kurma hayali güden bir casusluk şebekesi çıkıyor. Tabii bu yeni bir şey değil. Büyük İskender, Sezar ve Napolyon da aynı hayallerle yaşamışlardı. Erlich çabalarken karşısına Hitler çıktı. Yani uzun lafın kısası tencere yuvarlanıp kapağını bulmuş. Nazi döneminde şebeke mükemmelleştirildi. Hitlerin hesabı görülünce ortada Doğu ve Batı olmak üzere iki cephe kaldı. Bu aşamada Gerald Erlich Kızılların hesabına çalışmanın kendisine yarar sağlayacağını düşündü. Hesaplarına göre, büyük kapışmada onlar galip geleceklerdi. Sonra da onları tepeleyip dünyanın mirasına konacaktı. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Erlich dünya imparatorluğu hayaliyle komünistleri kullanayım derken onlar tarafından kullanıldı. Ele geçirdikleri diğer yerlerde yaptıkları gibi, dizginleri ele almış, onu ve şebekesini kıskıvrak bağlamışlardı. Ama o bu oyunlara gelmeyecek kadar dik kafalıydı. O zaman seçim yolları kalmadı. Yapılacak tek şey ondan kurtulmaktı. Fakat Erlich cin gibiydi. Kolay kolay faka basmazdı. Birtakım ipuçlarından tezgâhlanan oyunu çaktı. Ancak ne eskisi kadar gençti ne de elinde şebekesi vardı. Dünya imparatorluğu kurma fikrini

bir kenara atıp ilk iş olarak canını kurtarmak istedi. Bunun içinse en emin yer Amerika idi. Kapağı buraya attı. Kimliğini değiştirdi ve Rudy Civac adıyla iyi bir evlilik yaptı. Bir süre her şey yolunda gitti.

Ama bir gün onu buldular. Gerçek kimliği ortaya çıktı. Telaşa kapılarak korunmak için çareler aradı. Polise sığınma ihtimali de olmayınca en iyi yola başvurdu. Karısının mücevherlerini bahane ederek bir dedektiflik acentesinden korunma istedi. Bu sayede etrafında silahlı adamlar bulunacak ve doğacak bir çatışmada tereyağından kıl çeker gibi kurtulacaktı. Ama bu hesabı da tutmadı. Kader işte... Velda'yı bu işe yalnız göndereceğim tuttu. Velda savaş sırasında genç, güzel ve mükemmel bir ajanmış. Bir sürü görevi başarıyla tamamlamış. En önemlisi hedefin Gerald Erlich olduğu Kelebek İki Operasyonu' nda da görev almış olmasıydı. Ancak operasyon bitmeden savaş bitmiş ve Velda da serbest kalmıştı. Bunun üzerine özel dedektiflik ruhsatı alarak benimle çalışmaya başlamıştı. Bu iş Rudy Civac ortaya çıkana dek sürdü. Civac ile anlaşmayı ben yapmıştım, ama göreve Velda gitmişti. Herhalde onu görünce dünya başına yıkılmıştır. Velda herifi tanıyordu. Hâlâ eski hesapların peşinde koşabileceğini düşündü. Sonra Erlich Kızılların hesabına çalışan korkunç bir çetenin üyelerini tanıyordu ve adlarını açıklayabilirdi. Böyle bir av kaçırılamazdı. Fakat komünist ajanlar sebebi nedendir bilmem harekete geçmek için o geceyi beklediler. Onları herkes soyguncu zannetti, ama bu kamuflajdı. Rudy Civac'ı, karısını ve Velda'yı kaçırdılar. Kadını temizlediler. Ama tam olarak neleri bildiğini öğrenmek için Rudy'ye ihtiyaç duydular. Velda'nın tek yapacağı iş kurnazca davranmaktı. Ya Civac'ın takımındanmış gibi davrandı, ya da onlarda bazı bilgiler verebilecek bir kişi intibasını uyandırdı. Bu ufak bir ayrıntı. Velda işinin ehliydi. Ama ben de bunu o zamanlar bilmiyordum. Rudy ile ikisini Avrupa'ya, Kızıl topraklarına kaçırdılar. Geride ise yanlış iz sürülmesi için parmakları kesilmiş ve

mücevherleri çalınmış kadını bıraktılar. Hepimiz bu zokayı yuttuk. Velda orada sürünürken ben de burada kendimi içkiye verdim.

—Mayk...

İlk kez konuşmuştu. Gözlerimi aralayıp ona baktım.

—Sağol.

—Mesele yok. Anlıyorum.

Gözlerimi kapattım ve anlatmaya devam ettim.

—Ancak komünistler bir ayrıntıyı göz ardı etmişlerdi. Civac, diğer adıyla Erlich ile Velda birer profesyoneldi. Bir yerlerde punduna getirip kirişi kırdılar. Hâlâ demirperde gerisinde olduklarından büyük bir av partisi başlatıldı. Bu yüzden birçok kelle gittiğine kalıbımı basarım. Kızıllar paniğe kapıldılar ve sürek avına en iyi köpeklerini saldılar. Bu da Canavar'dı. Diğer adıyla Yoldaş Gorlin! Neyse, bence Canavar daha uygun. Çünkü böylelikle onu gebertince büyük haz duyacağım. Av yedi yıl devam etti. Bu arada neler olduğunu tahmin edebiliyorum. Kurtulabilmek için Civac ile Velda güç birliği yaptılar. Bu ortaklık aracılığıyla Velda ondan şebeke üyelerinin isimlerini öğrendi. Hepsini iyice kafasına yerleştirdi. Bu arada o da Civac kadar önemli bir av olmuştu. Kızılları hiç küçümsememek gerekir. Velda'nın bu bilgileri edindiğini sezmişlerdi. Erlich de inişe geçmişti. Artık ana hedef, Velda idi! Canavar'ın ikisinin de peşini bırakacağı yoktu. Sonunda bir fırsat yakaladı ve Erlich'i tepeledi. Geriye bir tek Velda kalmıştı. Ama burada onu bir sorun bekliyordu. Velda savaş sırasında birçok önemli kişiyle ilişki kurmuştu. Bunlardan biri de Richie Cole idi. Cole işi olmadığı zamanlar Velda ile buluşurdu, eski günlerini anarlardı. Velda onun Avrupa'da olduğunu biliyordu ve bir yolunu bulup onunla ilişki kurdu. Öğrendiklerini ezberletecek kadar zamanı yoktu. Güvenlik kuralları gereği isimleri yazamazdı da. Geriye bir tek yol kalmıştı: Velda'yı Amerika'ya kaçırmak. Vakit o kadar dardı ki, gerekli mercilerle bile temas kuramazdı. Richie Cole tüm emirleri bir kenara itti

ve Velda'yı himayesine alarak Amerika'ya döndü. İzlendiğini biliyordu. Artık o da Canavar'ın hedeflerinden biri olmuştu. Velda ona bir aracının adresini vermiş, beni de görmesini söylemişti. Cole aracıyla temas kurmaya çalışırken Canavar onu vurdu. Ama şans eseri ölmemişti. Azraille pazarlığa oturdu. Benimle konuşmadıkça ölmemeye yeminliydi. Velda ise beni abarttıkça abartmış, her haltı yapabileceğimi söylemişti. Sonra adam beni gördü.

Yüzümü avuçlarımın arasına aldım ve o hatırayı silmeye çalıştım.

—Sonra beni gördü işte!

—Mayk...

—Yavrum, açık açık konuşalım. O sırada ayyaş bir serseriydim.

—Mayk...

—Kesme de konuşayım.

Cevap vermedi. Ama gözleriyle kendime böyle davranmaya hakkımın olmadığını ve bunu engelleyeceğini söylüyordu. Biraz toparlanmak için kahve alıp içtim. Sonra tekrar anlatmaya başladım.

—Şu rezil Kızıllar yine uyanık davranmış, Velda'yı izleyerek bana ulaşmışlardı. Richie'nin amacının ne olduğunu anlamışlardı. Cole Velda'nın yerini biliyordu ve bana söyleyecekti. Ama buna ömrü vefa etmedi. Gerekli bilgiyi emektar Dewey'e bıraktığını sanarak moruğu tepelediler. Adamcağızın evini istedikleri şeyleri bulmayı ümit ederek altüst ettiler. Cole'un bana herhangi bir şey vermiş olabileceğini düşünerek işyerimi de talan ettiler.

Arkama yasladım. İçimde bir boşluk vardı.

—Ne oldu, Mayk? dedi Laura.

—Bir şeyler, büyük bir şeyler eksik.

—Lütfen artık konuşma.

—Ondan değil. Yorulmuş olmalıyım. İnsan hop deyince eski çevikliğine kavuşamıyor.

—Yüzsen belki iyi gelir.

Sırıttım.

—Herhalde kötü hikâyelerden sıkıldın.

—Hayır.

—Haydi, yüzelim.

—Mayolar kabinde.

Ne zaman bir kadınla aynı yerde soyunsam garip şeyler hissederim. Soyunma ne amaçla olursa olsun aklım karışır. Zaten eller uçkura gidince hangi erkekte mantık kalır? Neyse her şey çabucak bitti. Mayoları giymiştik.

Kabinden çıkarken gözüme takılan bir şey beni allak bullak etti.

—Ne oldu, Mayk? dedi Laura.

Gözüm kabinin bir köşesinde asılı duran tüfeğe takılmıştı. Duvarlar alçılıydı. Duştan sızan sular alçıyla karışmış ve namlunun ağzını tıkamıştı. Bu benim gibilerin dayanamayacağı bir şeydi. Kanım beynime fırlamıştı.

—Dolu mu? dedim.

—Evet.

Uzandım ve tüfeği aldım. Dikkatle açtım ve mermileri boşalttım. Sonra namluyu silkeledim ve bir tıkaç gibi olan alçı parçasını çıkardım.

Suratımdaki ifadenin ne demek olduğunu biliyor, ama verecek cevap bulamıyordu.

—Bu silahı buraya kim koydu? dedim.

—Ben.

—Ben de kullanmasını bildiğini sanmıştım.

—Leo göstermişti.

—Anlaşılan sana silaha nasıl bakılacağını öğretmemiş. Şimdi kulak kesil ve beni dinle yavrum. Bunun burnunu çamura saplamışsın. Bu halde kullansan ne olurdu biliyor musun? (Yüzüm korkunç bir hal almıştı.) Tetiğe dokunursun ve... güm! Geçmiş olsun Laura! Saniyenin onda biri kadar bir sürede tahtalı köyü boylamıştın. Yoo kaçmak yok, madem bu haltı yedin sonuna kadar dinleyeceksin. Kurtuluşun yok. Tıkadığın namlu patladığında o güzel yüzün ne hale gelirdi biliyor musun? Her parçasını başka bir yerden jiletle kazırlardı. Sen hiç duvara yapışmış göz

gördün mü? Adamın midesini bulandırmak için bundan iyisi olamaz. Yuvasından fırlayan gözün büyüklüğünü tahmin edemezsin. Kovaya at, suyun üstüne çıkar ve sana bakar oradan.

—Mayk!..

—Kes. Bir daha benim yanımda silaha saygısızlık etmemek için dersini iyi al.

Ellerini ağzına kapatmıştı. Kusmamak için kendini zor tutuyordu.

İplemedim ve anlatmayı sürdürdüm.

—En kötüsü de ensedir. Kafan uçar, ama kan akmaya devam eder. Sen hiç kafası kopmuş bir adam gördün mü? Ben gördüm. Senin başına böyle bir şey gelmesini hiç istemem!

Dayanamadı ve kaçtı. Kimsenin bir silaha böyle davranmaya hakkı

Dışarı çıktım. Laura:

—İğrençsin, diye haykırdı.

—Bu sözü söyleyen çok oldu, kızım. Şimdi git de biraz kahve iç, kendine gelirsin.

—Ah, Mayk!

—Kahve istemiyorsan git yüz, açılırsın.

Koşarak havuza atladı. Havuzda bir uçtan diğer uca deliler gibi yüzüyordu.

Kenardan yürüyerek onu izledim. Sonra atladım ve daldım. Dipten vücudunun en can alıcı girinti ve çıkıntılarını seyrettim. Sonra kenara çıktım, onu da yanıma çektim.

—Geçti mi? dedi.

—Evet, dedim dalgın dalgın. Aniden aklıma bir şey geldi de.

—Umarım yine silah konusu değildir, Mayk.

—Hayır, değil.

—O zaman anlat.

—Aslında kesin bilmiyorum. Kafama bir şey takıldı.

—Tuhaf tuhaf bakıyorsun.

—Biliyorum.

—Mayk...

—Evet?

—Yardım edebilir miyim?

—Hayır.

—Şimdi gideceksin değil mi?

—Evet.

—Bari geri gelecek misin?

Söyleyecek söz bulamadım.

—Artık ya ben, ya o, değil mi?

Aklım başka yerde. O kafamı kurcalayan noktadaydı.

—Döneceğim, dedim.

—Ona aşıktın.

—Evet.

—Beni seviyor musun?

Başımı çevirip ona baktım. Aklı başında çok güzel bir kadındı. Bronzlaşmış teni, harika bir vücudu ve altın sarısı saçları vardı.

—Laura, seni seviyorum. Yanılıyor muyum acaba?

—Hayır, bu imkânsız, yanılamazsın.

—Ama önce onu bulmalıyım. Şu anda sürüyle av köpeği onu kovalıyor. Bir zamanlar onu sevmiştim. Şimdi ise onun bana ihtiyacı var. Yarı yolda ekemem.

—Bul onu, Mayk.

—Bulacağım. Hem... O şu anda gerçek bir hazine. Milletlerin kaderini değiştirebilecek bilgiler var onda. Evet, bulacağım.

—Sonra bana dönecek misin?

—Döneceğim.

Sarıldı. Parmaklarıyla saçlarımı çekiştiriyordu.

—Senin için onunla dövüşeceğim, dedi.

—Niye?

—Çünkü artık sen benimsin.

—Beni iyi dinle, bebeğim. Benim kendime hayrım yok. Boş bir konserve kutusu gibiyim.

—Farketmez. Bana böyle de yetersin.

—Nasıl istersen. Kendin kaşınıyorsun.

—Mayk...

—Laura...

—Adım, sen söyleyince, anlam kazanıyor. Ama sesinde ürkütücü bir yan var. Onu bulursan ne yapacaksın?

—Şimdiden bilemem.

—Yine de bana döner misin?

—Ne bileyim ben?

—Niye bilmiyorsun, Mayk? Senden başka kim bilebilir?

Gözlerinin içine baktım.

—Dinle bebeğim, bir zamanlar savcısıyla, yargıcıyla, polisiyle bütün dünya beni haklamak istiyordu. O zaman benden yana yalnız Velda vardı.

—Bu ne zaman oldu?

—Aşağı yukarı dokuz yıl önce.

—Evli miydiniz?

—Hayır.

—İyi, o halde senin üzerinde hak iddia edebilirim. O hiç tam anlamıyla senin oldu mu?

—Hayır.

—Ama ben oldum. Belki ondan çok bana aitsin.

—Belki.

—Mayk, git onu bul. Senin uğruna herkesle savaşırım. Ama öldüğünü sandığın veya kendini borçlu hissettiğin bir kişiyle hiçbir şekilde başa çıkamam. Beni anlıyor musun?

Bir an için bakıştık.

—Evet, Laura. Anlıyorum. Onu bulacağım, sonra da geri döneceğim.

—Arabamı al.

—Sağol.

Ona sarıldım. Öperken aldığım zevkten, ona geri döneceğimi anladım.

* *

"Kız Avcıları." Hepimiz aynı avın peşindeydik. Ama ele geçirince ne yapacaktık?

Kollarımız çözülürken Laura:

—Bu olanlardan sonra gidemezsin, dedi.

—Gitmek zorundayım.

—Niçin?

—Bu ülkeye giriş yolunu bilebilecek tek kişi benim de ondan.

—O zaman onu bulduktan sonra geri dönecek misin?

Cevap vücudunu okşayan ellerimden belliydi. Tekrar sarılıp çılgınca öpüşüp seviştiğimizde içimde en ufak bir şüphe kalmamıştı. Bundan sonra benim tek bir kadınım vardı. Bu da oydu ve kendi de bunu biliyordu.

Kalkıp giyindim. Muammalarla dolu kente doğru hareket ettim.

XVII. BÖLÜM

Yine gece olmuş ve koca kent bütün haşmetini ortaya koyarcasına ışıl ışıl ortaya çıkmıştı. Binaların çirkin cephelerini ve kirli boyalarını tüm çıplaklığıyla göz önüne seren güneş çoktan batmıştı. Rengârenk ışık ve neonlar tam bir renk cümbüşü yaratıyor ve kente gece çekimlerinin yapıldığı bir sahne görüntüsü veriyordu.

Arabayı parka çektim ve Hy Gardner'ı aradım. Yakındaki bir lokantada buluşmak üzere sözleştik. Kafamdaki halkaları bir düzene sokarak doğru bir zincir oluşturma çabası içinde lokantaya doğru yürüdüm.

Hy benden önce gelmiş, bekliyordu. Önünde ise insanı cezbeden bir bardak siyah bira vardı. Garson hemen bir tane de bana getirdi. Yemeklerimizi ısmarladık ve tıka basa yedik. Hy purosunu yaktı ve gözlerini bana dikerek:

—İpin ucunu yakaladın mı? dedi.

—Artık uzun sürmez.

Arkasına yaslandı ve dinleme vaziyeti aldı. Ona Laura'ya anlattığım her şeyi anlattım. Bildiklerimi, düşüncelerimi; herkesin ayrı ayrı durumunu anlattıkça afallıyor, not almayı hızlandırıyordu. Manzarayı tüm çıplaklığıyla kavramaya başlayınca purosunu ısırdı ve öylece kalakaldı.

Anlatmam bitince bir puro daha yaktı.

—Mayk, sen nelere bulaştığının farkında mısın?

—Evet.

—Peki, nasıl böyle sakin kalabiliyorsun?

—İşin çetrefilli yanı daha yeni başlıyor da onun için.

—Evet, gerçekten de bundan sonra ortalık kızışacağa benziyor.

—Eksik halkayı farkettin mi?

—Tabii. Koskoca bir siyasal olayı tek başına karşılamaya kalkıyorsun. Bu heriflere tek başına karşı koyamazsın.

—Boş laf bunlar. Hem başka da çarem yok. Bir bak bana. Hiç güvenilir bir halim var mı? Bana kim inanır?

—Art Rickerby belki...

—Onun da bir tek saplantısı var. Tek isteği Richie Cole'un katli.

—Tecrübeli bir federal ajanın böylesine dar görüşlü olabileceğini sanmam.

—Ne olmuş yani? Seni can evinden vuran bir olayla karşılaş da tecrübe filan kalıyor mu bakalım. Gözün hiçbir şeyi görmez. Vatanseverlik, görev duygusu, ciddiyet filan bir yerden sonra faso fisodur. O bir katilin peşinde ve emin olduğu tek şeyse eninde sonunda benim o katili bulacağımdır. Nasıl benim anahtarım Velda ise, onunki de koca Mayk Hammer! Bir yerlerde Cole'un benim için bir şeyler bırakmış olabileceğini sanıyorlar. Bunun ne olduğunu ben biliyorum. Sen de tahmin ediyorsundur herhalde?

—Evet. Velda'nın gizlendiği yerin adresi.

—Doğru. Bunu bilip bilmediğim veya öğrenip öğrenemeyeceğim hakkında bir fikirleri yok. Tek bildikleri Richie'nin benimle konuşmak için azraili bile atlattığı. Bana bir ipucu verip vermediğini bile bilmiyorlar. Ama Velda'ya yalnız benim sayemde ulaşacakları ve bunun için de benim sağ kalmam gerektiği kafalarına dank etti.

Hy derin düşüncelere dalmıştı. Bu gözlerinden okunuyordu.

—Madem sağ kalmanı istiyorlardı da, niçin sana iki kez ateş ettiler? dedi.

—İyi bir soru. Ama dikkat et, ikisinde de kabak gibi durmama rağmen vurmayıp ıskaladılar. Bir profesyonel hiç böyle hata yapar mı?

—Öldürmek amacı gütmüyorlardı da o zaman ne diye ateş ettiler?

—Beni iyi dinle. Her iki saldırı da blöftü. Benim telaşlanmamı istiyorlardı. Kendine ateş edilen biri ne yapar? Saklayacak bir şeyi varsa onu saklamaya, görülecek bir işi varsa onu görmeye çalışmaz mı? Amaçları her şeyi aceleye getirerek ortaya çıkmamdı.

—Sen onlara bir şey gösterdin mi ki?

Pis pis sırıttım. Suratımı aynada görünce ben bile korktum. Her yanımdan kin, vahşet ve nefret akıyordu.

—Hayır göstermedim. Şimdi gerçek hedef olmam bu yüzden zaten. Hem gereğinden çok şey biliyorum, hem de Velda'nın yerini bilmiyorum. Artık onlar da benim bilmediğimi öğrendiler.

—Peki şimdi ne yapacaksın?

—Ne mi yapacağım? İyi dinle. Eksik halkayı kovalayacağım. Bunca yılın verdiği şu adalet olmasa bu iş çoktan bitmişti ya. Ama hemen işe başlayacağım. Sen de benimle geliyorsun.

—Ama... demiştin ki...

—Kes. Ne dediğim umurumda bile değil. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama yine de birkaç şeyden haberim var. Richie Cole bu ülkeye geri döndü ve beni bulmak için ortaya çıktı. Bunun bir tek anlamı var, o da apaçık ortada. Ama ben şu ana kadar bunu görmedim. Kör bir salak gibi hareket ettim.

—Ne demek istiyorsun?

—Hy, artık saksıyı çalıştır oğlum. Riche denizciydi. Onu gemiyle kaçırdı. Gemiyle.

Purosunu tablaya koydu ve kafasında bir ilişki kurmaya çalıştı. Ama başaramadı. Tekrar anlatmaya başladım.

—Onu kaçırması gerekiyordu, yoksa öldürülecekti. O da bunu biliyordu. Uçağa binseler uçakları okyanus üzerinde düşürülür, sahte bir kimlikle yolcu gemisine binseler kimlikleri tesbit edilir ve bir gece güverteden denize atılırlardı. Bu yüzden gemiyle, ama başka bir şekilde kaçırması lazımdı.

—Kolay bir işmiş gibi anlatıyorsun.

—Tabii, kolaydı! Bu durumlarda mürettebattan yardım bulmak çok kolaydır. Cole nakliye gemisindeydi. Bu şileplerde ipten kazıktan kurtulanlar da dahil olmak üzere her tür adam vardır. İstersen sana eski hikâyeleri anlatayım?

—Yok, yok. Söylediklerin aklıma yattı.

—İşte işin püf noktası da bu. Richie kaçtıklarında Canavar'ın Velda'ya ne kadar yaklaşmış olduğunu biliyordu. Vakti yoktu. Karar kendine kalmıştı. Ortada kuralları bile çiğnemeyi gerektirecek önemli bir durum vardı. Onu kaçırdı, ama düşmanı da küçümsemedi. Onlarla bir yerde karşılaşa cağını biliyordu. Canavar randevuyu kaçırmamıştı. Velda'yı gizlediği yere gittiğini sandığı için Cole'u izledi. Ama umduğunu bulamadı ve onu vurdu. Etraf kalabalıklaşınca da işini yarım bırakıp kaçtı. Aradan bir süre geçince de emektar Dewey işini ve beni öğrendiler. Nasıl diye sakın sorma, onların ahtapot gibi her yanda kolları vardır. Canavar ihtiyarı hakladı, ama Cole'un notunu bulamadı ve son umut olarak da beni izlemeye koyuldu. (Hy kaşlarını çatmıştı.) Onu Velda'ya götüremezdim. Yerini bilmiyordum, ama çok geçmeden o da benim düşündüğüm gibi düşünecekti... Birileri Cole'a Velda'yı gemiden çıkartmasında yardım etti ve bu kişiler kızın nerede olduğunu biliyorlar!

—Ne yapacaksın? dedi sakin bir sesle.

—Gemiye gidip o kişileri bulacağım.

—Nasıl?

—Gel benimle sana gerçek hayatın perde arkasını göstereyim.

—Böyle bir fırsatı kaçıracağımı sanmıyorsun ya? dedi ve yerinden fırladı.

Benny Joe'nun kahvesinin önünde durduk.

—Umarım ne yaptığını biliyorsundur Mayk, diye homurdandı Hy.

Taksi parasını ödedim ve onu içeri sürükledim. Şeker Oğlan ile bodur arkadaşı her zamanki masalarında görev yapıyorlardı. Şeker beni görünce yapmacık olarak sırıttı. Bana döndü ve patronundan emir bekledi.

Benny "dokunma" dercesine başını salladı. Bara yürüdüm ve Art Rickerby'nin verdiği ruhsatı Benny Joe'nun gözüne soktum.

—Bana bak, geçen seferki gibi dayılık taslarsan seni de kahveni de eleğe çeviririm, dedim.

—Ayıp ettin, Mayk. Ben ne zaman...

—Kes be! Bayliss Henry burada mı?

—Biber mi? Evet, kenefte.

—Burada bekle, Hy.

Üzerinde "Bay" yazılı kapıyı açtım. İhtiyar Bayliss ellerini yıkıyordu. Beni aynadan görünce yüzü değişti. Döndü ve ellerini göğsüme dayadı.

—Hayır, Mayk olmaz... Ben artık bu işlerde yokum. Geçen sefer boyumun ölçüsünü aldım. Bak artık genç değilim, ihtiyarladım. Geri kalan günlerimi de sakin geçirmek istiyorum. Benden paso, anladın mı?

—Korkma, sana kimse ateş etmeyecek.

Bayliss çaresiz bir ifadeyle omuz silkti.

—Kafan laf almıyor. Ne öğrenmek istiyorsun? dedi.

—Richie Cole hangi gemiyle geldi?

—Vanessa.

—Hangi rıhtımda?

—On iki numarada. Ama boşa nefes tüketiyorsun.

—Niye?

—Gemi iki gün önce sefere çıktı.

İçimden okkalı bir küfür salladım. İşi ağırdan aldığım için elime geçen fırsatı kaçırmıştım.

—Mayk, gemiyi niçin arıyordun?

—Orada birisini görecektim.

—Ben de gemiyle ilgilendiğini sanmıştım. Aradığın adam karada olabilir. Vanessa'nın başı sendikayla derde girdi. Verilen yemeğin rezilliğinden olay çıkmış. Müretteba tın yarısı gemiden ayrıldı.

İşte yeni bir fırsat yakalamıştım ve bunu kaçırmamalıydım artık.

—Bana bak Bayliss, Cole'un gemideki dostları kimlerdi?

—Açık denizde kiminle oynaştığını nereden bileyim?

—Yani hiç dostu yok muydu?

—Dur bir dakika! Birini biliyorum. Cole satranç hastasıydı, biriyle oynardı hep... Dur yahu! Kimdi acaba? Hah buldum işte. Red Markham. Tamam o! Arada sırada bir kadeh atıp satranç oynarlardı. Hatta bir gün...

—Bu herifi nerede enseleyebilirim?

—Annie Stein'ın döküntü otelini biliyor musun? Belki oradadır. Hatırladığıma göre herif gündüzleri tütsülenir, geceleri de erkenden zıbarıp yatardı.

—Gel, birlikte gidelim.

—Mayk, dedim sana...

—Hy Gardner dışarda bekliyor.

Bayliss sırıttı.

—Kazandın! Ben cinayet haberleri geçerken o nal toplar, ancak müsveddeleri temize geçerdi. Dünkü veletten geri kalacak halim yok ya!

Annie Stein'ın otel bozuntusunun adı "Rıhtım Palas" dı. Böyle bir yerin gecesi bir dolar bile etmezdi. Kullanılan deterjanın bolluğuna rağmen sidik kokusu bütün oteli sarmıştı.

Belaya çatmaktan korkan danışma memuru bize tek bir soru bile sormadı. Red Markham ikinci kat üçüncü odada kalıyordu. Kapı aralıktı ve horultu sesi dışarı geliyordu.

Kapıyı ittim. Tepedeki altmışlık ampul odaya sarı bir

ışık saçıyordu. Kırk dakika herife yalvardık, soğuk kompres yaptık, dürttük, küfrettik. Sonunda birbirimizin lisanından biraz olsun çakmaya başladık.

—Adın ne arkadaş?

—Aynasız mısınız?

—Hayır, dostuz.

—Satranç oynar mısınız?

—Hayır, ama iyi satranç oynayan bir dostum vardı: Richie Cole.

Markham geğirdi ve hafif hafif başını salladı.

—Ha bak, o sahiden esaslı oyuncuydu...

—Gemideki kızdan ne haber? dedim.

—Tanrım... Ne esaslı şakaydı...

Yaklaşıyorduk, ama bir türlü iş çıkmıyordu adamdan.

—Hay kör şeytan! Kafanı topla! diye haykırdım.

Sesimi beğenmemişti. Tam inat edip kirpi gibi dertop olmak üzereydi ki, Bayliss duruma el koydu.

—Haydi, Red. Nerede olduğunu biliyorsan bize söyleyiver.

Bayliss'i görmek yüreğine su serpmişti.

—Biber, dedi neşeyle.

—Haydi, Red. Vanessa'daki kız kimdi? Richie'nin kızı?

—Gerçekten güzel şakaydı.

—Biliyoruz, ama o nerede?

Omuz silkti.

—Ne bileyim.

Bayliss bana baktı. Sonra Markham'ın omuzunu dürterek:

—Karada mı? diye sordu.

Markham kıkır kıkır güldü.

—Tabii karada... Ne şakaydı ha... Dennis Wallace onu ne güzel sandıklamıştı. Amma gırgırdı.

Dayanamayıp patladım.

—Karaya sandıkla çıkmıştı, değil mi? Peki sandığı kim teslim almıştı?

—Sandıkla... dedi gülmekten katılarak.

Çaresizce başımı salladım.

—Şu Dennis'i nasıl bulacağız bakalım?

—Yeri yakında, dedi Bayliss.

Tam çıkıyorduk ki, Markham homurdandı.

Bayliss yanına gitti.

—Ne var, Red?

—Yahu herkes Dennis'i arıyor.

Kulak kesildim.

—Dennis'i başka kim sordu Red?..

—Pis suratlı... Kıyıcı bir herif... İtoğluit tıpkı kızılderili gibiydi.

Lafın sonunu bile dinlemedim.

—Canavar, dedim. Bir adım önümüzde.

Hy sakin sakin bakıyordu.

—Ha Mayk, az kalsın sana söylemeyi unutuyordum.

—Neyi?

—Denizaşırı bağlantılarımıza Canavar'ı tekrar sordum. Bu kod adının arkasında hem Diş, hem de Tırnak olabilirmiş. Canavar, bir takımın kod adıymış.

—Harika. Bir bu eksikti. Bayliss fazla vaktimiz yok, hemen Dennis'in yerini göster.

—Bundan sonra ben yokum, dedi kararlılıkla Bayliss. Benny Joe'nun kahvesine dönüyorum. Sızıncaya dek içeceğim. Olayın gerisini yarın gazetelerden öğrenirim.

—Pekâlâ. Oldu olacak şu Dennis'in yerini tarif et, ahbap.

XVIII. BÖLÜM

Burası odaları teker teker kiraya verilen eski bir binaydı. Görevli kadın bize ters ters baktı. Nemrut bir sesle:

—Aynasızlardan hoşlanmam, dedi. (Hy sırıttı ve cebinden bir onluk çıkartarak kadına verdi. Kadın yumuşadı.) Aynasızlar bu kadar cömert olmaz. Dennis Wallace'ı mı arıyorsunuz? En üst kat, ön taraf. Şu anda misafiri var.

Ok gibi fırladım. Göz açıp kapayıncaya kadar en üst kata tırmanmıştım. 45'liğimi çekerek odaya daldım. Ama geç kalmıştık. Dennis Wallace ufak tefek bir adamdı. Elleri arkasından bağlanmış, ağzı bantlanmış ve boğazı kesilmişti.

Görevli kadın cesedi teşhis etti. Başına böyle dertler açtığımız için bize nefretle bakıyordu. Duvardaki telefonu işaret etti. Ancak beşinci numarayı çevirdiğimde Pat'ı bulabildim ve ona bir ceset daha çıktığını söyledim. Hemen geleceğini ve orada beklememi bildirdi. Aksi takdirde benim için kötü olacağını da eklemeyi unutmadı. Tepeme binme fırsatını yakaladığı için sesi çok keyifliydi.

Telefonu kaparken Hy yanıma geldi.

—Cesedi dikkatle inceledin mi? dedi.

—Ne var?

—Kanın hepsi boğazındaki yarıktan akmamış. Başka yerleri de şişlenmiş.

—İşkence mi?

—Şüphesiz öyle.

Görevli kadın sinirlerini yatıştırmak için bir tek atıyordu. Ziyaretçinin geliş saatini sordum. Kadın onun indiğini görmemiş, o yüzden hâlâ yukarda sanıyormuş. İriyarı kızılderili tipinde birisiymiş.

Her an aynasızlar gelebilirdi. Hy'ı kenara çektim ve:

—Ben vınlıyorum, dedim.

—Bu Pat'ın hoşuna gitmeyecek.

—Laklak yapacak zamanım yok. Ona her şeyi anlat.

—Her şeyi mi?

—Evet, her şeyi ayrıntılarıyla beraber.

—Sen ne yapacaksın?

—Olanları gördün. Canavar da benim gibi düşündü. Gemi geldiğinde Canavar rıhtımdaydı. Richie Cole da bunu biliyordu. İşte bu yüzden bir arkadaşına haber uçurarak Velda'nın içinde bulunduğu sandığı ona aldırttı. Kendisi de Canavar'ı şaşırtmak için gemiden ayrıldı. Canavar peşine takıldı. Cole emektar Dewey ile ilişki kurmaya çalıştı. Olayın bundan sonra nasıl geliştiğini biliyorsun.

—O zaman şimdi ne yapacağın belli, ama Cole'un o arkadaşını nasıl bulacaksın?

—Galiba biliyorum. Bu tür işler öyle herhangi bir insana yaptırılmaz. Bu kişi savaş günlerinden beri dostluğunu sürdürdüğü güvenilir biri olmalı.

—Mayk, iyi de kim bu?

—Şimdi söyleyemem. Çünkü sen Pat ile konuşursun.

Dışarı çıktım. Tam o sırada köşeden bir polis arabası gözüktü. Ters yöne doğru sakin adımlarla yürüyerek uzaklaştım.

XIX. BÖLÜM

Yanılmıyorsam Velda "Kız Avcıları"nın kurbanı olacaktı. Dennis Wallace sandığı alanı biliyordu. Kendisine bir isim verilmiş olmalıydı. Bu tür bir yük ancak kamyonla taşınırdı. İşkencecinin bıçağı sayesinde Wallace muhakkak kamyonun plakasını hatırlamış olmalıydı.

Yanılmamam gerekiyordu.

İpucunu Art Rickerby vermişti. Cole'un arkadaşı Alex Bird olmalıydı. Çünkü o Richie'nin eski savaş arkadaşlarındandı. Şimdi Marlboro'da tavuk çiftliği vardı. Malı eski günlerin hatırına yükleyip götürmüş, sonra da bu konuyu unutmaya çalışmıştır.

Laura'nın arabasına atlamış tam gaz gidiyordum. Gecenin geç saatleriydi ve her an yağmur boşalabilirdi. Marlboro'ya geldim ve ilk benzinciden Alex Bird'ün adresini öğrendim.

Evi buldum. Yalnızca bir yerde ışık vardı: Alt katta. Burası büyük ihtimalle salondu. Etraftaki tek araba benimkiydi. Ama araba gizleyecek çok yer vardı. Tabancamı çektim, emniyetini açtım.

Ama ben daha harekete bile geçmeden alt katta salonun karşısındaki bir odada ışık yandı. Perdeler kapalı olduğundan içerde bir gölgenin ağır ağır hareket ettiğini

gördüm. Birkaç kez pencerenin önünden geçtikten sonra kayboldu. Bir süre bekledim, ama ışık sönmedi. Tam bu sırada üst katta da ışık yandı. Perdeye vuran bir gölge zar zor seçiliyordu.

Aniden ne olduğu kafama dank etti. Kapıya koştum. Birileri evi arıyordu.

Kapı kilitliydi ve yüklenmeyle açılamayacak kadar sağlamdı. Yağmur yağıyordu. Yağmurluğumu çıkartıp cama dayadım ve kırdım. Evin içi halı kaplı olduğundan düşen cam parçaları fazla gürültü çıkartmadı. Pencereyi açtım ve içeri daldım.

Sandalyeye bağlı kel adam büyük bir ihtimalle Alex Bird idi. Kafası öne düşmüş, gözleri donuklaşmış, başı yan tarafına yediği darbeden şişmişti. Vücudundaki tek iz bileklerindekiydi. Ceset sıcaktı, öldürüleli ancak birkaç dakika olmuştu. Tecrübelerim ölüm sebebinin kalp krizi olduğunu söylüyordu.

Canavar Alex Bird'ü benden önce bulmuştu. Onu konuşturabilirdi. Ama adamın kalbi su koyuvermişti. Bununsa bir tek anlamı vardı: Bird hiçbir şey söylememişti. Canavar Velda'nın nerede olduğunu henüz öğrenememişti!

Sessizce merdivenlere yaklaştım. Üst kattan sesler geliyordu.

Geldiğimi hissetmişti. Bundan emindim. Eğer işiniz ölümleyse yakınlaştığını hemen hissedersiniz. Görmeseniz, işitmeseniz de bir av hayvanı gibi içgüdüleriniz bunu size söyler. O benim yaklaştığımı, ben de onun bunu bildiğini biliyordum.

Yukardaki gürültüler aniden kesildi. Belli belirsiz bir tıkırtı oldu. Bu tabancasının horozunun sesiydi. İkimiz de pusuda bekliyorduk. Ama bunun fazla uzun sürmeyeceğine de emindik.

Artık dakikalar önemli olunca insan numara yapacak zamanı bulamaz. Delik deşik olma pahasına da olsa ortaya çıkarsınız. Tek yol budur. Oyun en az bir ölüyle

biter. Bazen her ikisi de ölür. İki profesyonel karşı karşıyaydık. Soğukkanlı ve kararlı iki gerçek profesyonel. Bu durumlarda sportmenlik sökmez. Rakibin açık verdiği anda, şişleyeceksin. Yoksa o seni temizler.

Aynı anda fırladık. Rasgele ateş ediyorduk. Bunlar rakibin yerini tesbite yarayan şaşırtmaca oyunlardı... Tıpkı bir çam yarması gibiydi. Alnına düşen siyah saçları ve çıkık elmacık kemikleri ona kızılderili havası veriyordu. Çok zevklenmişti, ağzı köpürüyordu.

Bastığım son mermiyle silahını düşürdüm. Ama merdivenin üstündeydi. Bu da ona üstünlük sağlıyordu. Saniye sektirmeden bir puma gibi kükreyerek üzerime saldırdı.

Yediğim darbeyle yere yuvarlandım. Bu sehpaya çarptım ve üzerindeki lamba tuzla buz oldu. Yakasına yapıştım. Ama oturaklı bir tekme savurdu ve cambaz gibi doğruldu. Elimden fırlayan 45'liğim ilk basamağa düşmüştü. Bir tek hamlede onu alabilirdim. Hareketimi gördü. Mesafeleri inceledi ve silaha benden önce yetişemeyeceğini anlayınca salondan ok gibi fırladı ve ön kapıya gitti. Tabancamda tek bir kurşun vardı. Bahçede ahıra doğru son sürat koşuyordu. Son kurşunu da sıktım, ama ıskaladım.

Artık tabancayı dolduracak vaktim kalmamıştı. Otların üzerine fırlattım ve ahıra doğru depara kalktım. Kapıyı kapatmasına fırsat vermeden peşinden karanlığa daldım.

Kedi gibi üzerime atladı. Yapabileceği en büyük hatayı yaptı. Elimde silah olduğunu sanarak sağ bileğimi kavramaya kalktı. Boşta kalan sol yumruğumu var gücümle suratına patlattım. Gıkı bile çıkmadı. Hırlayarak boğazıma sarıldı. İriyarı, vahşi ve güçlüydü. Ama bu tür oyunlarda ben de toy sayılmazdım. Silkinerek onu yere fırlattım ve düştüğü tarafa bir tekme savurdum. Judo, karate güzeldir, ama hiçbiri yerine oturtulmuş bir sağ kroşenin yerini tutamaz.

Yumruğum et ve kemiğe battı. Burnuma kan kokusu

geldi. Ellerini havada gördüm. Eğer bu hamleyi durduramazsam gebereceğim bir gerçekti. Dizimle vuracağımı sandı ve biraz yana döndü. Ama daha kötü bir numara çevirdim. Elimi hayalarına yapıştırdım ve sıkarak burdum. Öyle canhıraş bir çığlık attı ki, az kalsın kulaklarım yırtılacaktı. Ölen erkekliğinin verdiği son bir gayretle üzerime çullandı. Kudurmuş bir boğa gibiydi. Bir şeye takıldım ve sırtüstü yuvarlandım. Anında üzerime çullandı. Beni parçalıyordu, kemiklerimin kırıldığını hissediyordum. Onu üzerimden atma şansım yoktu. Çığlıklar her tarafı çınlatıyordu. Devamlı bana balyoz gibi kafa çakıyordu. Daha fazla dayanamazdım. Kader böyle istemişti. Önce ben, sonra da Velda ölecekti.

Ama onun adı bile bana yetmişti. Korkunç bir güçle suratına dirsek geçirdim. Bir an aptallaştı ve suratına sağlı sollu çakmaya başladım. Bu kez o benim altıma düşmüştü. Acımadan vurdum da vurdum. Bir süre sonra hareketsiz kaldı. Hâlâ nefes alıyordu, ama külçe gibiydi ve hareket etmiyordu.

Nasıl olduysa kalktım ve kapıya ulaştım. Eşikte durdum ve biraz soluklandım. Ağzımdan burnumdan oluk gibi kan boşalıyordu ve her nefesimde yan tarafım kopacak gibi oluyordu. Aldığım iki kurşun yarası değil de, bu ahırdaki çatışma canıma okumuştu. Limon gibi suyum sıkılmış, her yanım lime lime doğranmıştı. Neredeyse nalları dikecektim. Ama sonunda onu alt etmiştim...

Ahıra döndüm ve el yordamıyla bir elektrik düğmesi buldum. Küçük bir ampul yandı. Işığı azdı, ama yine de yeterdi. Yanına gittim ve Canavar'ın üstünü aradım. Yalnız para vardı. O sırada gözüm kavga esnasında yırtılan kafa derisine takıldı. Saç diplerine gizlenmiş birkaç mikrofilm vardı.

Hiç mi hiç önemsemedim. Karşımdaki manzara çok güzel ve eğlenceliydi. Sırıttım. Kafatası yarı yarıya yüzülmüştü. Bu haliyle kızılderiliye daha çok benzemişti.

Duvarda bir balta asılıydı. Çift ağızlı, ustura gibi kes-

kin ve uzun saplı bir balta. Elime aldım ve Canavar'a döndüm.

Benim yerimde siz olsanız bir canavarı nasıl öldürürdünüz? Baltayı karnına saplamam eğlenceli olurdu. Belki de kafatasına geçirsem daha da hoş olurdu. Ya da eskiden Japonların yaptığı gibi, kafasını gövdesinden ayırarak top gibi yuvarlayabilirdim.

Ama bunların hiçbir yararı yoktu. Çünkü herif zaten geberecekti.

Yarmaya baktım ve baltayı fırlattım. Art ne demişti? "Yavaş yavaş, acı çekerek ölmeli." O zaman kendi kendime bu herif zırvalıyor demiştim, ama galiba haklıydı. Yoldaş Gorlin için daha ince bir yol bulunmalıydı.

Aradığım şeyi nihayet ahırın bir köşesinde buldum. Bu on santimlik bir çiviydi.

Döndüm. Canavar'ı ters çevirdim. Şimdi yüzükoyun yatıyordu. Bir kolunu açarak avucunu yere dayadım. Döşemeyi yoklayarak tam altından kalas geçen bir yer buldum. Elini oraya çiviledim.

—Kelepçem nasıl ahbap? dedim.

Baygındı. Şakamı anlayamayacak halde olması gerçekten üzücüydü.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Nedense hep böyledir zaten. Belki de kötü izleri bir an önce yok etmek içindir.

Tabancamı buldum ve eve gittim. Söktüm, her tarafını temizledim ve tekrar eski haline getirdim.

Bu iş de bittikten sonra telefona sarıldım ve santraldan New York'u istedim. Aradığım numara Peerage Brokers' ınkiydi.

Karşımda Art Rickerby'yi buldum.

—Mayk...

—Evet, benim. İstediğin hazır. Üstelik hâlâ canlı.

—Teşekkür ederim, dedi sakin bir sesle.

—Bu iş yüzünden başımın belaya girmemesini sağlayacaksın, dedim.

Adresi verdim ve hikâyeyi anlattım. Bir de Pat ile Hy'a haber vermeşini tembih ettim.

—Mayk, bir şey daha var, dedi Art.

—Ne var yine?

—Senin mesele ne oldu?

—O da halloldu.

Her şey gün gibi aşikârdı. Ama nedense daha önce düşünememiştim. Şu kahrolası saksım daha önce çalışmış olsa emektar Dewey, Dennis Wallace ve Alex Bird de sağ olacaklardı.

—Mayk!..

—Canavar'ın öbür kısmı beni bekliyor, Art. Diş'i söktüm. Sıra Tırnak'ta. Sonra görüşürüz, ahbap.

XX. BÖLÜM

Sabah olmuş yağmur dinmişti. Güneş ışınları sabahın ilk saatlerinde ağaçların arasından süzülüyordu. Dağlar canlı renklerle parıldıyordu. Geceleri de açık olan bir araba parkında bir şeyler atıştırdım. Garsonun afallamış bakışlarını iplemeden altı fincan kahve içtim.

Tekrar arabaya atladım ve kendime güzel manzaralı bir köşe buldum. Hem etrafı seyrediyor hem de düşünüyordum. Yedi yıl çok uzun bir süreydi. Bu sürede insan çok değişebilirdi.

Yedi yılı boş ver, insanoğlu bir günde bile değişebiliyor. Hem de hiç umulmayacak kadar!

Pat'ın can çekişmekte olan biriyle görüştürmek için hastaneye sürüklediği ayyaş bir serseriydim. O sıralar ölüme en az Richie kadar yakın olduğumu Pat bile bilmiyordu. Ölmek için boylu boyunca bir yatağa yatmak şart değil. Her şeyimi yitirmiştim. Elimde kala kala bir umutsuzluk kalmıştı. Tıpkı bir canlı cenazeydim.

Velda, ikimizin de büyük olduğu günleri hatırlıyor musun? Hatırlıyor olmalısın ki, beni çağırdın. Bu uzun yıllarda ben unutmaya çalışırken sen hep anımsamaya uğraştın.

Yavaşça doğruldum ve pantolonumu silkeledim. Ara-

bam bütün gece arka sokaklarda başıboş dolaşmaktan çamur içinde kalmıştı. Laura kızmazdı herhalde.

Güneş iyice yükselmişti. İnsan düşüncelere dalınca vakit amma da çabuk geçiyordu. Arabayı çalıştırdım ve dağlara doğru yola koyuldum.

Laura geldiğimi işitmiş, beni karşılamaya koşmuştu. Kollarıma atıldı ve öylece bir süre kalakaldı. Kendinden geçmiş gibiydi. Sonra bana baktı ve geriye kaçtı.

—Mayk! Yüzün!

—Bela, yavrum, bela. Sana daha önce de belalı biri olduğumu söylemiştim.

Üstümün ne halde olduğunu yeni farkediyordum. Yağmurluğum yırtılmıştı, gömleğim ve ceketim kan içindeydi. Yan tarafımdaki yaradan akan kan ise pıhtılaşmıştı.

Gözlerine inanamıyordu. Dehşet ve şaşkınlıkta bakakaldı.

—Mayk! Berbat haldesin. Hemen doktor çağırayım.

—Hayır, doktor çağırmak yok. Zannettiğin kadar kötü değil. Biraz güneşin altında yatayım geçer. Daha önce de böyle şeyler oldu. Tek isteğim var, o da güneş altında biraz dinlenmek.

—Öf, Mayk! Aptalca inat ediyorsun.

—Evde kimse var mı?

—Yok. Hizmetçilerin izin günü. Hep iyi ayarlıyorsun. Bu kurnazlığın da çok hoşuma gidiyor.

Havuz kenarına birlikte gittik. Soyunmama yardım etti. Mayomu ayağıma geçirdim ve bir sandalyeye kuruldum. Her tarafım çürük içindeydi. Kırık kaburgalarımın üzerindeki deriyse kızarmıştı. Laura kurşun yaralarımı temizledi ve ilaç sürdü.

Bir süre uyudum. Güneş iyi gelmişti. Aniden uyandım. Aklıma yapmam gereken bir şey daha olduğu gelmişti.

—Mayk, uykunda konuşuyordun, dedi Laura.

Yine o siyah bikinisini giymişti. Üzerinden sular süzülüyordu. Islak bikini vücuduna iyice yapışmış, tüm hatla-

rını ortaya çıkarmıştı. Bu görünümüyle bikinisi, çıplak resimlere sonradan konan siyah sansür bantlarını andırıyordu.

Çok hoştu.

—Laura, uykumda neler söyledim?

Gülümsemesi kayboldu.

—Canavarlardan söz ediyordun.

—Evet, bugüne bugün bir Canavar'ın katiliyim.

—Mayk...

—Otur da laflayalım, yavrum.

—Önce giyinebilir miyim? Hem sen de giyinsen iyi olacak; hava serinledi.

Haklıydı. Güneş kızıl bir top olmuş, dağların arkasından kayboluyordu.

Elimi uzattım, kalkmama yardım etti. Birlikte kabine yürüdük. Arada bir birbirimize değiyorduk. Sanki aramızda bir elektrik akımı oluşuyordu. Kapıda bana döndü ve sarmaş dolaş olduk.

—Yine giyinirken bana arkanı dönecek misin? dedi.

—Evet. Aynı uslu çocuklar gibi.

Dudakları nemliydi, gözleri ise parıldıyordu. Büyük bir şehvetle ağzı ağzımı buldu. Yine her zamanki gibi çok hoştu. Ateş yeniden bacayı sarmak üzereydi.

Ama kendimi tuttum. İçeri girdik. O duş tarafına geçti, ben de ağır ağır giyinmeye başladım. Sudan adeta nağmeler yükseliyordu. Oysa ben giyinmek için yaptığım her harekette vücuduma saplanan sancılar yüzünden çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

—Her şey ne zaman bitecek, Mayk? diye duştan seslendi.

—Bugün.

Sabunlanmaya ara vermişti.

—Bugün mü? Emin misin?

—Kesinlikle.

—Rüyanda canavarlar filan diyordun.

—Yavrum, nasıl öldüklerini düşlüyordum. Çok zor

geberiyorlar. İşlerin nasıl geliştiğini ölsen bilemezsin. Uzun süre önce dikilen ağaçların meyveleri olgunlaşmaya başladı. Sana Velda hakkında neler söylediğimi hatırlıyor musun?

—Evet, Mayk. Çok iyi hatırlıyorum.

—Laura hikâyeyi biraz değiştirerek birtakım ilaveler yapmak zorunluluğunu hissettim.

—Ciddi misin?

Duşu kapadı ve sabunlanmaya başladı. Öyle çekici sesler geliyordu ki, dönüp seyretmemek için kendimi zor tuttum.

—Pat da, ben de haklıydık, dedim. Bu işte senin mücevherlerinin büyük rolü oldu. Aynı şey Bayan Civac'ın değerli taşları ve Richie Cole'un mücevher kaçakçılığı için de geçerli.

—Öyle mi?

—Evet, bebeğim. Hepsi şaşırtmacaydı. Neler düşündüğümü öğrenmek ister misin?

—Tabii, Mayk.

Beni görmüyordu. Hikâyeye başladım.

—Hükümette bazı kilit adamlar vardır. Uyanık olanlar ise bunları herkesten önce farkederler. Kocan da öyleydi. Günün birinde Kızıl düşmanlarımızın hiç hoşuna gitmeyecek bir mevkiye geleceği kesindi. Kocan, yani Leo Knapp. Bay Füze ya da Bay Amerika. Gerçekten okkalı bir lokmaydı. Ancak kurnaz düşmanımız da işini biliyordu. Kocanı öldürmek uluslararası bir skandala yol açabilirdi. Üstelik katli onu ölümsüz bir kahraman yapabilirdi. Bu yüzden daha uyanık davranmak gerekiyordu. Örneğin adamın bir yankı duvarı gibi her şeyi dinleyecek ve bunu gerekli yerlere iletecek bir kadınla evlenmesi en uygun yoldu. Kadın önemli kişilere Washington'da ev sahibeliği yapıp duyduklarını düşmanlara anlatabilecek biri olmalıydı. Bir gün Bay Knapp üçkâğıdı sezdi. Düşmanı koynundaydı. Bir tuzak kurdu. Güya bazı önemli evrakları evdeki kasasına koydu ve pusuya yattı. Sonra bir

gece düşman yani eşi, ajan arkadaşıyla kasayı açarken onları suçüstü enseledi. Ama tuzak çok tehlikeliydi ve bu tuzağa kendi düştü. Onu karısının mı, yoksa diğer adamın mı vurduğunu bilmiyorum. Pek önemli de değil zaten. Evden silahı ajan arkadaşı çıkarttı. İşe soygun süsü verdiler. Kadın polisi aramakta gecikti. Amacı arkadaşının uzaklaşmasını sağlamaktı. Kadının tüm marifetleri bu kadarla da kalmıyor. Aynı kadın şu an Washington'un en gözde ev sahibeleri arasında yer alıyor. Bu da düşman için paha biçilemeyecek bir bilgi kaynağı. Çok önemli bir kadın. Hatta Canavar Takımı'nın bir parçası olabilecek kadar. Adam Diş'ti, kadınsa Tırnak. Her ikisi de hem casus, hem azılı katil hem de bu ülkenin amansız düşmanları.

Duş yine açılmıştı. Su akıyordu.

—Richie Cole öldürülünceye kadar her şey yolunda gitti. Diş bu işi de aynı tabancayla halletti. Sana daha önce de söylediğim gibi çok garip rastlantılar vardı. Buna kader de denebilir. Richie, Leo ve Velda hepsi aynı ağın hedefiydiler. Benim de salaklığım tuttu ve bunları son ana kadar çakamadım. Ama ben Mayk Hammer'dim, benim gibiler ebediyyen salaklık edemezdi. Bir anda her şey değişir. Ya ölürsün ya da başarırsın. Canavar ensemdeydi. Ağır ağır ufacık şeyler anlam kazanmaya başladı. Gorlin radyoyu uçurduğunda ne hale geldiğini hatırlıyor musun? Bunun sebebinin korku olduğunu zannetmiştim. Hayır yavrum, asıl sebep öfkeydi. Seni kudurtan böyle aptalca ateş ederek senin hayatını da tehlikeye sokmasıydı. Bu ev tıpkı bir yankı kutusu. Telefonda deli gibi bağırıyordun. Kocanın eşyalarıyla uğraştığımdan o an için buna önem vermemiştim. Sonradan şarj etti. Herifi fena halde haşlamıştın. Ama artık oyun bitti. Diş söküldü. Yakında kendini jüri önünde sanık sandalyesinde bulacak. Bu da senin patronlarını kudurtacak. Canavar Velda'yı bulamadan tahtalı köyü boyladı. Velda konuşacak. O zaman her şey ortaya çıkacak. Yavrum, Velda'nın yerini bildiğimi anlamışsındır

artık.

Duş kapanmıştı.

—Richie Cole emektar Dewey'e ulaşabilmişti. Ona Alex Bird'ün Velda'yı götüreceği yerin yazılı olduğu bir mektup bıraktı. Bu çok önceden hazırlanmış bir yerdi. Cole veya ben gelmedikçe oradan ayrılmayacaktı. Ama artık yalnız ben gidebilirim. Dewey mektubu bir derginin içine sakladı. Onları her ay mutlaka alacağımı bilir. Kente dönünce orada bulacağıma eminim. Yerini öğreneceğim ve Velda'yı bulacağım.

Giyinmiştim. Cebimdeki tabanca boştu. Giysilerimdeki kan kuruyup katılaşmıştı. Ama artık böyle şeylerin önemi yoktu.

—Bunlar yine kurgu, dedim. Belki de yanılıyorumdur. Ama hiç sanmam. Daha önce de aşık oldum. Velda'ya da aşıktım. Sonra sana aşık oldum. Haklıydın, ikiniz arasında bir seçim yapacağım. Sağsa onu bulmalıyım. Anahtar hâlâ o derginin içinde. Üzerinde adım yazılı olacak. Onu Ördek'ten alacağımve saklandığı yeri öğreneceğim. Laura belki de yanılıyorum. Belki de onu görünce artık istemem. Senin hakkında da yanılıyor olabilirim. İşte o zaman sana dönerim. Ama önce gerçeği öğrenmeliyim.

Artık yapacağım tek bir şey kalmıştı. Son bir sınav. Laura ya temize çıkacak ya da ölecekti.

Uzandım, köşedeki tüfeği aldım. Yerdeki alçı çamuruyla namluyu tıkadım ve yerine astım. Kapıyı açıp çıktım.

Güneş batmış, dağlar koyu gölgeler halini almıştı. Birazdan arabaya atlayıp kentin yolunu tutacaktım. Pat ile yeniden dost olacaktık. Hy bomba etkisi yapacak hikâyesini tamamlayabilecekti. Ya Velda? Onunla olan ilişkimiz ne olacaktı acaba?

Ağır ağır kabinden uzaklaşırken sesini duydum.

—Mayk! Mayk!

Dönüp ona baktım. Tüm dişiliğini gözler önüne sermiş, kabinin kapısında duruyordu. Eli tüfeğinin tetiğinde,

gözü ise nişangâhtaydı.

—Mayk... dedi bir kez daha.

Bu kelimede kinle arzu, intikamla hüzün birbirine kaynaşmıştı. Ama hepsinin ötesinde yılların verdiği tecrübeyle oluşan çelik gibi bir irade vardı.

—Elveda, yavrum, dedim.

Döndüm ve dışarıya Velda'ya doğru yürüdüm. Arkamdan, parçalanan namlunun gökgürültüsünü andıran sesi geldi. Bu ses uzun süre dağlarda veda çığlıkları gibi yankılandı.

Mayk Hammer

Dizisinde çıkan kitaplar:

ÖP BENİ ÖLDÜRESİYE

KANUN BENİM

DERİNİ YÜZECEĞİM

BELANI BULACAKSIN

CANİLERİ YAŞATMAM

SIRA SENDE YOSMA

CEZANI ÇEKECEKSİN

Ona Mayk Hammer derler. Dudaklarıyla sevişir, yumruklarıyla dövüşür...

Kitaplığınızda bu diziye de yer vermelisiniz!

Ayağınızı yere sıkı basacaksınız. Hem de sımsıkı. Değil düşmek, tökezleyecek olsanız kimse gözünüzün yaşına bakmaz... Havada yaklaşan eli farkettim, ama bir şey yapacak durumda değildim. Tokatın etkisiyle havalandığım gibi koltukla birlikte duvarın dibine yığıldım. Canım yanmadı, ama kan tadıyla midem bulandı, titremeye başladım. Bunu başkası yapsa, ölümüne karşı koyarım, ne varki vuran Pat. Bir bildiği vardır diye sustum.

K.D.V Dahil
500 LİRA